

שירי אזרח

פרשת
וירא
תשפ"ד

332

משיעורין השבועיים של
הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

חשיפה
ראשונה

• מורינו הרב שליט"א עם ר' ב"מ אזרחי ור' משה שפירא ז"ל •

תוכן

שיעורים

3 שיעור שְׁנַמְסֵר לְאַחַר תְּפִלַּת מְעֲרִיב לַיִל שְׁנֵי אָוֶר לֹט"ו מִרְחֻשָּׁן פְּרָשֶׁת וַיְבִא

14 שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר לְאַחַר תְּפִלַּת עֶרְבֵית אָוֶר לְיוֹם שְׁלִישִׁי לַיִל ט' מִרְחֻשָּׁן גְּךְ-לָךְ

20 שְׁעוֹר יוֹם חֲמִישִׁי בְּרֵאשִׁית כֹּז תִּשְׂרִי לְמוֹפְעַל הַתּוֹרָה . שְׁעוֹר רֵאשׁוֹן

41 שְׁעוֹרֵי שֶׁב"ק פְּרָשֶׁת לָךְ לָךְ תִּשְׁפ"ד

43 **והתקדשתם:** לא ללכת אחרי היצר הרע

45 **הפרשה:** למה ענר זכה יותר מכולם?

תפילות

48 תפילה א

48 תפילה ב

48 תפילה ג

49 תפילה ד

49 תפילה ה

49 תפילה ו

49 תפילה ז

הודעה חשובה!

בחודש האחרון התחלנו להפעיל את החזרות קבע עבור החזקת כולל "שביבי אור" שנחתמו לפני שנה בתקופת חנוכה

מורינו הרב בקבר רחל יארצט רחל איכנו

נכתב ונערך

על ידי

כולל

שעל ידי

התמות באדיבות:

השיעורים באדיבות קו בית המדרש של מורנו הרב שליט"א

02-5825820

הקו של ברסלב *9148
 הקו המאחד ביותר
 להתחברות והתרגעות שלא היו מעולם

דעם רעבינס' לייף: The Rebbe's line
 4433.03900.474 אירופה || 18.456.400007 ארה"ב

אוי ישראל 02.800.8.800 || אוקראינה: 02.800.8.800 (38)9.4710.5602

בהסעות
 הקליניקה
 מרכז רפואי למהדרין

ד'ררז *fe*

קליניקה מקצועית למהדרין

שׁוּעוֹזִים

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר לְאַחַר תְּפִלַּת מַעֲרִיב לִיל שְׁנֵי אָוֶר לִט"ו מִרְחֹשׁוֹן פְּרִשְׁת וַיֵּרָא

רַגַע שְׁאוּמְרִים תְּהִלִּים מְקִימִים
מִצּוֹת עֲשֵׂה. כִּי עֲכָשׁוּ זֶה "וְעַת
צָרָה הִיא לִיעֶקֶב" (יִרְמִיָּהוּ ל' ד').
חֲמֻשִׁים אֶלֶף חִילִים נִכְנָסוּ כְּעַת
לְעֲזָה, כֹּל יוֹם מִתְקַדְּמִים רַק מֵאָה
מֵטֵר, אִי אֶפְשָׁר יוֹתֵר מִמֵּאָה מֵטֵר.
כָּבֵד שְׁנֵי פְּצוּעִים קָשָׁה. בְּזִכּוֹת
שֶׁהַבְּנוֹת קָבְלוּ [לְהַתְחַזֵּק] צְנִיעוֹת
וּלְהֶאֱרִיךְ אֶת הַשְּׁמֵלוֹת. בֵּינְתֵימִים
לֹא נִהְרַג שׁוֹם חֵיל. זֶה דְּבָר

הַבְּר"ץ פֶּסֶק שְׁמָחַר מֵאַרְבַּע
אַחֲרֵי צְהָרִים, כֹּל אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל וְכָל הָעוֹלָם, זֶה יִהְיֶה עֲשׂוֹר
בְּנֵי יוֹרֵק, כָּלֵם חִיבִים לְהִגִּיד אֶת
כֹּל הַתְּהִלִּים הַחַל מֵאַרְבַּע. בְּכָל
הָעוֹלָם כְּלוּ, בְּכָל הַגְּלוּבוֹס, כֹּל
כְּדוֹר הָאֶרֶץ, אֶפִּילוֹ עַל הַיָּרֵחַ.
וְזֶה כִּי אֱלֹהֵי דְבָרֵי הַרְמַב"ם, עֲכָשׁוּ
אֲנַחְנוּ מְקִרְיָאִים אֶת הַרְמַב"ם
אַרְבַּע הַלְכוֹת! מִצּוֹת עֲשֵׂה, שְׁפֹל

מֵרֵאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

שֶׁתְּשׁוּבוּ אִם תֹּאמְרוּ שֶׁהוּא קָרִי אוֹסִיף לָכֵם חֲמַת
אוֹתוֹ קָרִי:
(ד) וּמְדַבְּרֵי סוֹפְרִים לְהַתְעַנוֹת עַל כָּל צָרָה שֶׁתְּבֹא
עַל הַצְּבוֹר עַד שִׁירוּחְמוֹ מִן הַשָּׁמַיִם וּבִימֵי הַתְּעַנוּת
הָאֵלוּ זֹעֲקִין בַּתְּפִלוֹת וּמִתְחַנְּנִים וּמְרִיעִין בַּחֲצוֹצְרוֹת
בְּלִבָּד וְאִם הֵיוּ בְּמִקְדָּשׁ מְרִיעִין בַּחֲצוֹצְרוֹת וּבְשׁוֹפֵר
הַשׁוֹפֵר מִקְצֵר וְהַחֲצוֹצְרוֹת מֵאַרְיִכוֹת שֶׁמִּצּוֹת הַיּוֹם
בַּחֲצוֹצְרוֹת וְאִין תּוֹקְעִין בַּחֲצוֹצְרוֹת וּשׁוֹפֵר כְּאַחַד
אַלֵּא בְּמִקְדָּשׁ שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים צ"ח) בַּחֲצוֹצְרוֹת וְקוֹל
שׁוֹפֵר הִרְיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ ה':
(ה) תְּעַנוּת אֵלוּ שְׁגוֹרִין עַל הַצְּבוֹר מִפְּנֵי הַצְּרוֹת אֵינִן
יוֹם אַחֵר יוֹם שֶׁאֵינִן רֹב הַצְּבוֹר יְכוּלִים לְעַמּוֹד בְּדַבֵּר
זֶה וְאִין גּוֹרִין בַּתְּחִלָּה תְּעַנוּת אֵלֵּא בְּשֵׁנֵי בִשְׁבַת
וּבְחַמִּישֵׁי שֶׁלֹּאֲחֲרָיו וּבְשֵׁנֵי שֶׁלֹּאֲחֲרָיו וְכֵן עַל הַסֵּדֵר
הַזֶּה שְׁנֵי וְחַמִּישֵׁי וּשְׁנֵי עַד שִׁירוּחְמוֹ:

¹ רמב"ם הלכות תעניות פרק א
(א) מצות עשה מן התורה לזעוק ולהריע בחצוצרות
על כל צרה שתבא על הצבור שנאמר (במדבר י') על
הצר הצורך אתכם והרעותם בחצוצרות כלומר כל
דבר שייצר לכם כגון בצורת ודבר וארבה וכיוצא בהן
זעקו עליהן והריעו:
(ב) ודבר זה מדרכי התשובה הוא שבזמן שתבוא
צרה וזעקו עליה ויריעו ידעו הכל שבגלל מעשיהם
הרעים הורע להן ככתוב (ירמיהו ה') עונותיכם הטו
וגו' וזה הוא שיגרום להם להסיר הצרה מעליהם:
(ג) אבל אם לא יזעקו ולא יריעו אלא יאמרו דבר זה
ממנהג העולם אירע לנו וצרה זו נקרה נקריית הרי זו
דרך אכזריות וגורמת להם להדבק במעשיהם
הרעים ותוסיף הצרה צרות אחרות הוא שכתוב
בתורה (ויקרא כ"ו) והלכתם עמי בקרי והלכתי
עמכם בחמת קרי כלומר כשאביא עליכם צרה כדי

הַכִּינוּ בְּנֵזִין וְהִדְלִיקוּ אֶת כָּל
הַמְּכֹנִיּוֹת, כָּל־שֶׁ נִהְפְּכוּ לְאַפֵּר,
שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת אֶלֶף אִישׁ נִהְפְּכוּ
לְאַפֵּר. שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת נִהְפְּכוּ
לְאַפֵּר, שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת נִרְצְחִים
בְּמַסָּבָה, וּשְׁלוֹשׁ מֵאוֹת שְׁבוּיִים.

הַרְדֵּב¹ כּוֹתֵב בְּסִימָן מ'
שְׁשׁוּבוּיִים יוֹתֵר גְּרוּעַ
מִמּוֹת², כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְדַעַת אֶת מִי
מְעַנִּים, אֶת הַחֵילִים בְּטַח מְעַנִּים
בְּעֵנִיִּים נוֹרְאִים.

מניע לקבר רחל אימנו

אִז עֲכָשׁוּ אֲנַחְנוּ נִמְצָאִים בְּמִצּוֹת
עֲשֵׂה, כָּל אֹת בְּתַהֲלִים
שֶׁאֲנַחְנוּ אוֹמְרִים עֲכָשׁוּ זֶה מִצּוֹת
עֲשֵׂה מִהַתּוֹרָה. שֶׁעֲכָשׁוּ ״וְעַתָּה
צָרָה הִיא לִיעֶקֶב וּמִמֶּנָּה יוֹשֵׁעַ״,
לְזַעַק וּלְהִרְיעַ בְּחִצּוֹצְרוֹת. צְרִיכִים
חִצּוֹצְרוֹת עִם שׁוֹפְרוֹת, [על כל צרה
שֶׁלֹּא תָבוֹא עַל הַצָּבוֹר, שֶׁנֶּאֱמַר
״עַל הַצָּר הַצָּר אֶתְכֶם וְהִרְעַתֶם
בְּחִצּוֹצְרוֹת״.

עֲכָשׁוּ אֲנַחְנוּ רוֹאִים ״הַצָּר הַצָּר״
שֶׁבְּמִשְׁךְ שְׁלוֹשֶׁה יָמִים אֵי
אֶפְשָׁר לְכַבֵּשׁ אֶת הַקְּבוּצִים

לְמַעַלָּה מִהַטָּבַע, זֶה לְבַד נְסִים.
אֲבָל זֶה יִקַּח חֲצֵי שָׁנָה אִם
יִתְקַדְמוּ רַק מֵאָה מֵטֵר. זֶה יִקַּח
חֲצֵי שָׁנָה וְאֲנָשִׁים אֵין לָהֶם בֵּית.
מֵאָה שְׁלוֹשִׁים אֶלֶף אֲנָשִׁים בְּלִי
בָתִּים, בְּלִי הוֹרִים, הַהוֹרִים
נִלְקָחוּ, נִהְפְּכוּ לְאַפֵּר, כְּמוֹ
בְּאוֹשׁוּיִין, שֶׁנִּהְפְּכוּ לְאַפֵּר, אֵי
אֶפְשָׁר אֶפְלוּ לְתַת דִּי. אֵין. אֵי. כִּי
זֶה מְעַרְב - הָאֶפֶר מְעַרְב עִם
לְבָנִים וְעִם קָרְשִׁים, וּבְמִכּוֹנִיּוֹת
נִשְׂרָפוּ אֲנָשִׁים, כָּל־שֶׁ בָּרַחוּ
לְמִכּוֹנִיּוֹת אִז שֶׁפְּכוּ עֲלֵיהֶם בְּנֵזִין,

מֵרֵאִי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

יעבירום על הדת נמצא שאין אנו פודין אלא הדת
ובדרך כלל כופין אותם לחלל בשבתות ומועדות
ומיסרין אותם ביסורים קשים ממות:

² שו"ת רדב"ז ח"א סימן מ

א"נ שמא יש בתוכם חכם שפודין אותו בכל ממון
או אפילו שאין עתה ת"ח אם יש בהם מי שמוכן לזה
פודין אותו בכל ממון או שמא יש בהם קטנים

שְׁלוֹשׁ שְׁעוֹת מְלַחְמָה, כִּי רָצוּ
לְפָרֵץ דֶּרֶךְ מַעֲבַר אֲרוֹ. אֵין גְּדֵר,
אֵין כָּלוּם.

וְזוֹ מָה שֶׁכָּל אֶחָד צָרִיךְ לְדַעַת
שְׁעַכְשׁוֹ זֶה "וְעַת צָרָה הִיא
לְיַעֲקֹב". אֵין מְמַשְׁלָה, מְמַשְׁלָה
שֶׁל חֲלוּנִים הֵם יוֹתֵר גְּרוּעַ מֵ...
מְפַקִּירִים אֶת הָאֲחִים שְׁלֵהֶם.
אַרְבָּעִים שְׁעוֹת אֲנָשִׁים חֲכוּ לְצַבֵּא
שִׁיגִיעַ וְהוּא לֹא הִגִיעַ. וּבִינֵתִים
שָׂרְפוּ אֶת כָּלֶם חַיִּים, אֵין בְּתִים,
אֵין כָּלוּם, בֵּית אֶפְשָׁר לְבִנוֹת
בְּיוֹם אֶחָד. הַיּוֹם יֵשׁ כָּבֵר קִירוֹת
מוֹכְנִים בְּיוֹם אֶחָד בּוֹנִים בֵּית. הֵם
[הַנְּצוּלִים מֵעוֹטָף עֵתָה] יִשְׁנִים חֲמִשָּׁה
אֲנָשִׁים בְּחֹדֶר מָטֵר עַל מָטֵר, לֹא
נוֹתְנִים לָהֶם אֲכָל, לֹא נוֹתְנִים
לָהֶם כָּלוּם, זֶה מְתִיחֲסִים אֲלֵיהֶם
יוֹתֵר גְּרוּעַ מְקוּפִים מְגוּיָקִים,
מְתִיחֲסִים אֲלֵיהֶם. כְּזוֹ מְמַשְׁלָה
לֹא קָמָה מֵאֵז - מְבָרִיאַת הָעוֹלָם,
שֶׁכָּכָה מְתַעַלְלֵת בְּאֲנָשִׁים שְׁעַבְרוּ
שׁוֹאָה, הַיּוֹם הֵם מְפַנִּים עֲקוּרִים,
הֵם בְּמַחְנוֹת עֲקוּרִים הַיּוֹם. כִּמָּה
שְׂמֵבִיאִים לָהֶם אֲכָל זֶה לֹא
מְסַפִּיק הַיְלָדִים יְתוּמִים, אוֹ אֵין
אָבָא, אוֹ אֵין אִמָּא, אוֹ שְׁנִיָּהֶם
חֲסֵרִים, נִהְפְּכוּ כָּבֵר
לְאֶפֶר.

מְחַדָּשׁ. הַמְּשַׁלָּה הַפְּקִירָה אֶת
הַכָּל, אֲנָשִׁים צָעֲקוּ לְעִזְרָה
אַרְבָּעִים שְׁעוֹת, שְׁלוֹשִׁים שְׁעוֹת,
עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם שְׁעוֹת, אֲנָשִׁים
צָעֲקוּ בְּפִלְאוּנִים, לֹא הָיָה
בְּטָרִיּוֹת לֹא הָיָה חֲשֵׁמֶל, אֵי
אֶפְשָׁר לְהִתְקַשֵּׁר אֶפִּילוֹ. מִי
שֶׁהִתְקַשֵּׁר אָמַר תְּבוֹאוּ, תִּצְלִיאוּ,
הַמְּפַקִּדִים אָסְרוּ עַל הַחֲיָלִים
לְהִכְנִס לְקְבוּצִים. הַחֲיָלִים
הִתְקַדְמוּ אֲבָל אֵי אֶפְשָׁר לְהִכְנִס,
כִּי הָיָה בְּכָל קְבוּצַת חֲמֵשׁ מֵאוֹת
מְחַבְּלִים. בְּלֵי סוּף מְחַבְּלִים, לְקַח
שְׁלוֹשָׁה יָמִים לְכַבוֹשׁ אֶת
הַקְּבוּצִים מְחַדָּשׁ, בְּמִקּוֹם לְהִגָּן
עֲלֵיהֶם מְלַחְתָּחֵלָה.

וּמְלַפְּנוּ, אָמְרוּ חֲמֵשׁ אֶלְף אִישׁ
עוֹבְרִים אֶת הַגְּדֵר. אֵין
גְּדֵר, גְּדֵר הַכִּי מְשַׁכְּלֵלֵת בְּעוֹלָם -
חֲמֵשִׁים מִיִּלְיָאָרְד דּוּלָר. אִם
הָיוּ... כְּשִׁנּוֹתָנִים מֵאָה אֶלְף שְׁקֵל
לְאִיזָה יְשִׁיבָה, אִזּוֹ כָּל הָעוֹלָם
מְזַדְעָזַע - 'הַעֲלוּקוֹת הָאֵלֶּה',
'הַמוֹצֵצֵי דָם הָאֵלֶּה', לְפִיד יוֹצֵא
מְגַדְרוֹ. וּפֹה חֲמֵשִׁים מִיִּלְיָאָרְד
הוֹצִיאָו עַל גְּדֵר מְנִיר. אִם הָיוּ
עוֹשִׂים גְּדֵר מְקַרְטוֹן, מְנִיר, כָּבֵר
הָיָה הַרְבֵּה יוֹתֵר טוֹב, אֵין זָכֵר
לְגַדְר. עַכְשׁוֹ מַעֲבַר אֲרוֹ כָּבֵר

צָרִיף לְהַרְגִישׁ אֶת הַצָּעַר שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל! מֵאָה שְׁלוֹשִׁים אֶלְף אִישׁ בְּלִי בְּתִים, בְּלִי דִירוֹת, בְּלִי בְּגָדִים בְּרַחוּ עִם כְּתָנֶת לִילָה. פִּתְאֹם בְּאֲמֻצֵּעַ הַשָּׁנָה אֲזַעֲקָה, חָשְׁבוּ זֶה סִתָּם אֲזַעֲקָה פִּתְאֹם רוֹאִים גִּשְׁם, גִּשְׁם שֶׁל טִילִים "וַתֵּן טַל וּמָטָר לְבִרְכָה". עוֹד לֹא אָמְרוּ ("וַתֵּן טַל וּמָטָר לְבִרְכָה") ["מְשִׁיב הַרוּחַ וּמוֹרֵיד הַגִּשְׁם"] זֶה רַק יִגִּידוּ בְּמוֹסָף. כָּבֵר שֶׁשׁ וָרִבַע כָּבֵר הִיָּה גִשְׁם שֶׁל טִילִים.

אִז כָּל צָרָה, רוֹאִים אֶת עַם יִשְׂרָאֵל בְּצָרָה אִז כֻּלָּם צָרִיכִים לְהִגִּיד תְּהִלִּים. וּבְנֹת שֵׁיכוֹלוֹת לְהִגִּיד שְׁלוֹשָׁה סִפְרֵי תְּהִלִּים זֶה לְמַעַלָּה מֵהַכֵּל. הַבְּחוּרִים יִשְׁבְּרוּ אֶת הַשִּׁיּוּמֵי שְׁלֵהֶם, כִּי הַשִּׁיּוּמֵי הַזֶּה מְבִיא אֶת כָּל הַפְּרָעָנוּיּוֹת. רוֹאִים תְּמוֹנוֹת עֶרוֹם, אִז מִיֵּד נִהְרָגִים אֶלְף חִילִים בְּאוֹתוֹ רֹגֵעַ. אֲנַחְנוּ בְּסִפְנֵה שְׁכָל רֹגֵעַ יִהְרָגוּ אֶלְף חִילִים. כִּי הַחֲמָאס שֶׁם, זֶה אָמְרוּ אַרְבָּעִים אֶלְף, זֶה בְּאֵמַת מֵאָה אֶלְף. כֻּלָּם שֶׁם חֲמוּשִׁים, הַנֶּשֶׁק הִכִּי חֲדִישׁ, כִּי אִירָאן נִתְּנָה לָהֶם אֶת הַנֶּשֶׁק הִכִּי חֲדִישׁ.

וּאֲפֹלוּ שְׁאֲנַחְנוּ כְּאֵן בִּירוּשָׁלַיִם הִכִּי מוֹגֵגִים, יְרוּשָׁלַיִם שׁוֹמֵרֵת עֲלֵינוּ. אָבֵל צָרִיכִים

וְזֶה חַיֵּב עַל כָּל אֶחָד לְדַעַת, שְׁכַעַת זֶה "וַעַת צָרָה" וְחַיִּיבִים! זֶה דְּאוֹרֵייתָא! זֶה אוֹמֵר הַרְמַב"ם זֶה דְּאוֹרֵייתָא, לְהִגִּיד כָּל רֹגֵעַ עוֹד פָּרַק תְּהִלִּים וְעוֹד פָּרַק תְּהִלִּים. וּבֵת שֵׁיכוֹלָה לְהִגִּיד שְׁלוֹשָׁה פָּרְקֵי תְּהִלִּים זֶה תְּבָרַךְ, כִּי לְסַמֵּינָרִים חַיִּיבִים לְבוֹא.

בְּ"שְׁרוֹן" כָּבֵר בְּטָלוּ אֶת כָּל הַלְמוּדִים, כִּי עַכְשָׁו כָּבֵר מִפְּחָדִים שְׁיַעֲיִפוּ מִלִּיוֹן טִילִים. יֵשׁ לָהֶם אוֹלֵי מֵאָה אֶלְף טִילִים, כָּל יוֹם הַכְּנִיסוּ שָׁם עֶשֶׂר אֶלְף טִילִים, אִין פְּקוּחַ, יֵשׁ מְנַהֲרוֹת אוֹטוֹסְטְרָדוֹת. מְצָרִים לֹא אֲכַפֵּת לָהּ הִיא שְׁמַחָה, וְכֵל הַרְצוּעָה מְלֵאָה טִילִים, יוֹרִים טִילִים בְּלִי סוּף. חוּץ מִירוּשָׁלַיִם שְׁלֵפָה לֹא מְגִיעִים טִילִים. כִּי אֲנַחְנוּ בְּדִיוֹק בְּאֲמֻצֵּעַ הָאָרֶץ, הִכִּי רְחוּקִים מֵעֵזָה, הִכִּי רְחוּקִים מְלִבְנוֹן. כָּל הַצָּפוֹן בְּטִילִים, כָּל הַדְּרוֹם בְּטִילִים, כְּסוּפִים בְּטִילִים. וְזֶה מִמְטָרִים בְּלִי סוּף גִּשְׁם שֶׁל טִילִים קָרָאנוּ "וַתֵּן טַל וּמָטָר לְבִרְכָה" אִז קִבְּלָנוּ טִילִים.

"וַיְדַבֵּר זֶה מִדְּרָכֵי הַתְּשׁוּבָה הוּא שְׁכָל אֶחָד" שְׁבָרְגֵעַ שְׁרוֹאִים "עַת צָרָה הִיא לִיעֶקֶב",

שְׁאֵלָה בְּנוֹת רְצוֹת לְתַפְלָה [ברחובה של עיר], כִּי בְּבֵית כְּנֶסֶת אֵין מְקוֹם, הִבְתִּי כְּנֶסֶת מְפַצְצִים, רְמַת אָבִיב מְפַצֵּץ, אֵי אֶפְשָׁר לְהַכְנִיס סִפָּה, בְּחִיפָה שְׁכָרוּ אֶת כָּל הַדְּלֹתוֹת, הִרְבִּיצוּ מִכּוֹת לְגַבְאִים רוֹצִים לְהַכְנִס לְהַתְּפַלֵּל. צְרִיכִים כְּרִטִּיסִים, יֵשׁ לְפִי מְקוֹמוֹת. אָבֵל עִם יִשְׂרָאֵל הוּא עֶשֶׂר מִלִּיוֹן, וְאֵין מְסַפִּיק בְּתֵי כְּנֶסֶת. אֹז בְּרוּךְ ה' רְאוּ תְּפִלָּה בְּצַבּוֹר, כְּפֹר דִּיזִינְגוּף אֶפְשָׁר לְהַתְּפַלֵּל בְּ... אֹז הִגִּיעוּ אֵלַי בְּנוֹת לְהַתְּפַלֵּל, אֹז חוֹלְדָאֵי יֵצֵא מִדַּעְתּוֹ, רְצָה לְהַתְּאָבֵד, לְהַשְׁתַּגֵּעַ, כְּמַעֲט טַס לִירַח. הוּא אָמַר הוּא בּוֹרַח מִפָּה, הוּא לֹא רוֹצֵה דְבַר כְּזֶה מֵהַתְּפַלֵּלִים, כָּל תַּל אָבִיב תְּתַפְּלֵל פְּתָאוּם. נִתְּנוּ לָהֶם מִכּוֹת רְצַח, מִיָּד אַחֲרֵי זֶה הֵם שְׁלָמוֹ, עֲשֶׂרָה יָמִים [לְאַחַר יוֹם כְּפּוֹר] שְׁלָמוֹ, לְצַעֲרָנוּ מְחִיר מְדִי יָקָר. וְאֵלֶּה שְׁעָלוּ לְגַן עֵדֶן זֶה תִּינוּקוֹת שְׁנִשְׁבּוּ.

אוֹ צְרִיכִים "עֲלִיָּה, וְיָרִיעוּ יָדְעוּ הַכֹּל שְׁבַגְלָל הַמַּעֲשִׂים הָרָעִים". הִרְבִּיצוּ מִכּוֹת בְּיוֹם כְּפּוֹר. וְיֵשׁ כְּפֹלָה שְׁלֹא צְמוּ בְּכָלֵל. בְּבֹאֲרֵי לֹא צְמוּ אֶף אֶחָד, אוֹלֵי חֲמֵשׁ אַנְשִׁים צְמוּ. הֵם

לְהַתְּפַלֵּל עַל כָּל עִם יִשְׂרָאֵל! זֶה דְּאוֹרֵייתָא! לְהַרְגִישׁ אֶת הַצַּעַר שְׁאֵנְחָנוּ כְּמוֹ בְּשׂוֹאָה! שְׁאֵין בְּתִים, הוֹצִיאוּ אַנְשִׁים מִהַבְּתִים בְּאֶמְצַע הַשְּׁנָה. עָלוּ עַל הַפְּתִנָּת לִילָה עַל הַטְּנַדְרִים עַל הַנְּגַמְשִׁים, יַחֲפִים עָלוּ, אֵין לָהֶם לֹא נַעֲלִים, לֹא בְּגָדִים, לֹא שׁוֹם דְּבַר, תִּינוּקוֹת בְּלֵי טִיטוּלִים.

"וְדָבָר זֶה מִדְּרָכֵי הַתְּשׁוּבָה הוּא שְׁבַרְגַע שְׂרוּאִים שְׁעַת צָרָה הִיא לִיעֶקֶב חִיבִים בְּלָם לְזַעַק" וְלִהְיִיד תְּהִלִּים בְּלֵי סוּף, "וְיִזְעִקוּ אֵלֶיָּה וְיָרִיעוּ וְיָדְעוּ שְׁהַכֹּל בְּגָלֵל מַעֲשִׂיהֶם הָרָעִים". זֶה הַכֹּל בְּגָלֵל שְׁהִרְבִּיצוּ מִכּוֹת [בתל אביב לאלפי המתפללים ברחובה של עיר], כְּלָם אָמְרוּ יוֹם כְּפּוֹר, פְּתָאוּם רְאוּ

שְׁיִגְרָם לְהַסִּיר הַצָּרָה."

עֲבָשׁוּ סְעִיף ג'. אָבָל אִם לֹא
זוֹעָקִים, עַד עֲכָשׁוּ
הַרְמַב"ם אָמַר שְׁחִיבִים לְזַעַק
וְלִהְרִיעַ. וְכַמוֹכֵן לְשֹׁמֵר עַל
שְׁמֵלוֹת אַרְכוֹת עַד הַקָּרְסֵל,
וְאִסוּר לְהוֹצִיא שְׁעָרָה. הֵייתִי בְּכָל
פּוֹלְגָנִיה, עֲבַרְתִּי בְּכָל פּוֹלְגָנִיה אֵין,
כָּלֵם שְׁלוֹשָׁה צְעִיפִים מְכֻסוֹת.
וּמִלְדָּבָה הֵייתִי גַם כֵּן, אֲנִי לֹא
יֹדֵעַ מָה הַיּוֹם, אָבָל כְּשֶׁהֵייתִי
שָׁם, זֶה לֹא הָיָה דְבָר כְּזֶה לְהוֹצִיא
שְׁעָרָה, אֵין דְּבָר כְּזֶה. בְּאִירָאן
מוֹצִיאִים שְׁעָרָה זֶה שְׁבוּעַ כְּלָא,
אֵין דְּבָר כְּזֶה. מִפְּשִׁילִים שְׁרוּוֹל
אֶפְלוּ חֲצִי שְׁרוּוֹל זֶה שְׁבוּעִים
כְּלָא, יֵשׁ מִשְׁמֵרוֹת צְנִיעוֹת
הוֹלְכִים בְּרַחוּבוֹת, לֹא מְרֻשִׁים
לְהוֹצִיא שְׁעָרָה, לֹא מְרֻשִׁים
לְהַפְשִׁיל שְׁרוּוֹל. כִּי הֵם יוֹדְעִים
שְׁבָאוֹתוֹ רַגַע הֵם יְמוֹתוֹ, בְּאוֹתוֹ
רַגַע הֵם יִפְלוּ כָּלֵם חֲלָלִים. וּבְרַגַע
שְׂאֵשָׁה מִפְּשִׁילָה שְׁרוּוֹל, אֲזַי
נִהְרָגִים אֶלְף חֲלָלִים. מְקַצֵּרֵת
שְׁמֵלָה, אֶפְלוּ סְנַטִּימֵטֵר, זֶה
אֶלְפִים חֲלָלִים. כָּל שְׁנֵיה שְׁלֹא

מוֹדִים עַל הַכֹּל, הֵם אוֹמְרִים:
הַכֹּל כִּי לֹא צָמְנוּ בַיּוֹם כְּפּוֹר. מָה,
אָדָם מְלֵא עֲבֵרוֹת אֲזַי לְכָל הַפְּחוֹת
שְׁיִצוּם פַּעַם בְּשָׁנָה.

הַעֲרָבִים צָמִים רָמְדָאן שְׁלוֹשִׁים
יּוֹם, צָמִים מִמֶּשׁ, אֲנַחְנוּ
גָּרִים אִתָּם. הֵם פֹּה בֵּית מוֹלְגוֹ יֵשׁ
פֹּה חֲבֻלָנִים, חֲמָאֵם גָּרִים כָּאן
בְּבֵית הַסְּמוּךְ, אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ אֵיךְ
מֵתֵר לְגוֹר כָּאן בְּכָלֵל, אֲנִי מְצִיעַ
לְכָלֵם לְעֹזֵב אֶת הַמְּקוֹם הַזֶּה
דְּחוּף. אֲזַי פֹּה אַחֲרֵי הַבֵּית הַזֶּה, זֶה
מִעֵבֵר לְכַבִּישׁ זֶה הַכֹּל חֲמָאֵם.
הַיּוֹם כָּל הַעֲרָבִים זֶה חֲמָאֵם, כָּלֵם
עִם נֶשֶׁק, עִם טִלְיִים, עִם תּוֹתָחִים.
אֲנַחְנוּ בְּלֵי כְּלוּם, לְנוּ אֵין כְּלוּם.

כְּמוֹ שְׁהָיָה בְּמַצְרַיִם יִצְאוּ הֵם כְּאוֹ
עִם טְנָקִים, הֵם כְּאוֹ עִם שֵׁשׁ
מֵאוֹת רֶכֶב. סִיסְרָא בָא עִם תְּשַׁע
מֵאוֹת רֶכֶב, תְּרַמ"ב זֶה [רֵאשִׁי תְּבוּת]
"תְּשַׁע מֵאוֹת רֶכֶב בְּרוֹזֵל" (שׁוֹפְטִים ד'
ג'). וְלְנוּ אֵין כְּלוּם אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ
אֵיךְ מֵתֵר לְגוֹר כָּאן, אֲנִי לֹא מִבִּין
אֶת זֶה. הַכֹּל לְכָל הַפְּחוֹת לְהַגִּיד
תְּהִלָּים לְכָל הַפְּחוֹת. "כְּכַתוּב
עֲוֹנוֹתֵיכֶם הִטּוּ וְגו'." וְזֶה הוּא

מֵרֵאשִׁי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

שׁוֹטֵר מַג"ב כְּפִגּוּעַ לֵיד תַּחְנַת הַדֶּלֶק 'מִנְדִּלְבָאוּם'
מִעֵבֵר לְכַבִּישׁ [1]

[כְּמוֹ שְׂרָאֵנוּ שְׁלַצְעָרְנוּ הַתְּקִימוּ דְבָרֵינוּ, לְמַחְרַת
שְׁעוֹר זֶה בַיּוֹם ב' פְּרֶשֶׁת וַיֵּרָא, שְׁמַחְבֵּל חֲמָאֵם דְּקָר

נְהַרְגִים חַיִּלִּים זֶה לְמַעַלָּה
מֵהַטֵּבֵעַ, כִּי שָׁם הַכֹּל מְטֻעָנִים בְּלִי
סוּף, חֹמֶר נִפְץ בְּלִי סוּף, עוֹד מְעַט
יְהִיָּה לָהֶם אָטוֹם אֶפְלוֹ.

אִז אִם הֵם [לא] צוֹעֲקִים וְלֹא יָרִיעוּ
וַיִּגִּיד אֱה... זֶה קָרָה בְּסֹדֶר,
מִקָּרָה, מִנְהַג הָעוֹלָם זֶה מִקָּרָה זֶה
קָרָה. זֶה לְשׁוֹן הָרַמְבַּ"ם: "זֶה
אֲכַזְרִיּוֹת" ! שְׂרׁוּאִים אֲנָשִׁים
חֲמָשִׁים אֶלֶף חַיִּלִּים עֲכָשׁוּ נִכְנָסוּ,
אַרְבַּע מֵאוֹת אֶלֶף, צָרִיכִים לְהִכְנִס
אַרְבַּע מֵאוֹת אֶלֶף. וְרׁוּאִים שְׂכָלָם
נְהַרְגִים שָׁם, וְכִבֵּר יֵשׁ שְׁנֵי
פְצוּעִים קָשָׁה. וְרׁוּאִים שְׂכָלָם
בְּסִכְנַת נִפְשׁוֹת וְלֹא אוֹמְרִים
תְּהִלִּים. אוֹמֵר הָרַמְבַּ"ם זֶה הָאָדָם
הַכִּי אֲכַזְרִי שְׂיִכּוֹל לְהִיּוֹת, זֶה
אֲכַזְרִיּוֹת. לֹא לְהַגִּיד תְּהִלִּים זֶה
אֲכַזְרִיּוֹת, צָרִיכִים לְגַמֵּר כָּל יוֹם
שְׁלוֹשָׁה סִפְרֵי תְּהִלִּים, גַּם אִם זֶה
שְׁהוֹלְכִים לְסַמֵּינֵר בְּשִׁמוּנָה וְחֻצִי.
כִּי בְּנוֹת צָרִיכוֹת לְהִיּוֹת מוֹרוֹת
וּמְנַהֲלוֹת, יְהִיָּה אֶלֶף סַמֵּינֵרִים אִז
כָּל עַם יִשְׂרָאֵל יַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה.

**"בְּמַעֲשֵׂיהֶם הָרָעִים וְהֵם
מִמְשִׁיכִים"**

הֲלֵאָה, אִז זֶה שְׁלֹא מִתְפַּלֵּל וְלֹא
אוֹמֵר תְּהִלִּים זֶה אֲכַזְרִיּוֹת מִמֶּשׁ
כִּי הוּא גוֹרֵם שְׂיִמוּתוֹ חַיִּלִּים

וְתִהְיֶה עוֹד צָרָה, וְעוֹד צָרָה, כִּי אִי
אֶפְשָׁר לְדַעַת. תָּמִיד בְּגִרְמָנִיָּה
[בְּתַקוּפַת הַשּׁוּאָה] אָמְרוּ זֶה הַצָּרָה
הָאֲחֵרוֹנָה. בְּשְׁלוֹשִׁים וּשְׁלוֹשׁ
[1933] הַתְּחִילוּ הַגְּזֵרוֹת, בְּשְׁלוֹשִׁים
וְתִשְׁעַ [1939] בְּאַחַד לְסַפְטֵמְבֵּר
כָּבֵר פְּלִשׁוֹ - זֶה י"ז אֱלוּל - פְּלִשׁוֹ
לְרוֹמָנִיָּה. וּבְסִכּוֹת כָּבֵר נִכְבְּשָׁה
כָּל פּוֹלְנִיָּה. אִז אָמְרוּ נוּ, לֹא יַעֲשׂוּ
כְּלוּם, הִרְבָּה עָבְרוּ מְרוֹסְיָה
לְגִרְמָנִים. כִּי בְּמַלְחַמַת הָעוֹלָם
הִרְאִישׁוּנָה הַגְּרָמָנִים רַק חִלְקוֹ
אֲכָל וּבְכַבְּאִיאַן הִיָּה אוֹכֵל בְּשִׁפְעַ
יּוֹתֵר מֵאֲשֶׁר בְּזִמְנֵן שְׁלוֹם חִצָּר
בְּאִיאַן בּוֹינָה, הַגְּרָמָנִים הִשְׁפִּיעוּ
כְּאֵלֶּה שִׁפְעַ שְׁלֹא הִיָּה בְּעוֹלָם.
וְכָל גְּדוּד סִפְרֵ תוֹרָה, כָּל גְּדוּד
הִיָּה סִפְרֵ תוֹרָה, הַמְּפַקְדִים הָיוּ
יְהוּדִים. אִז אִם אָדָם יִגִּיד זֶה
מִקָּרָה. אִז הִרְבָּה מְרוֹסְיָה בְּרָחוּ
כְּשֶׁהַגְּרָמָנִים כָּבְשׁוּ אֶת פּוֹלְנִיָּה,
אָמְרוּ עֲכָשׁוּ יְהִיָּה נִפְלֵא, הַגְּרָמָנִים
זֶה אֲנָשִׁי חֲסֵד אֲנָשִׁי 'בֵּיטְשֶׁעַן'
'דֵּאֲנִקְשֶׁעַן'. כָּל מִלָּה אוֹמְרִים
'בֵּיטְשֶׁעַן' (- בִּבְקִשָּׁה) כָּל מִלָּה
אוֹמְרִים 'דֵּאֲנִקְשֶׁעַן' (- תּוֹדָה). לֹא
כְּמוֹ הִיָּהוּדִים 'תְּבִיא ! תֵּן ! תְּבִיא
פְּלֵאפֵּל ! תְּבִיא פִּיצָה ! תְּבִיא !'
שָׁם אֲצֵל הַגְּרָמָנִים זֶה הוֹלֵךְ הַכֹּל
בְּסֹדֶר, מְסֻדָּר. לֹא חוֹטְפִים אֶת

כְּבָשׁוּ פַעַם אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
בְּמַלְחַמַת הָעוֹלָם הָרִאשׁוֹנָה.

"בְּשִׂאֲבֵיא עֲלֵיכֶם צָרָה כְּדִי
שְׁתָּשׁוּבוּ" זֶה הַכֹּל
שְׁנַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה. וְהַגְּבָרִים
צָרִיכִים לְשַׁבֵּר אֶת הַשְּׂיֹמִי שְׁלֵהֶם
עֲכָשׂוּ. כָּל אֶחָד יָבִיא פְּטִישׁ
וַיִּשְׁבֵּר אֶת הַשְּׂיֹמִי שְׁלוֹ. הוּא
צָרִיךְ לְדַעַת כָּל תְּמוּנַת עָרוֹם
שֶׁהוּא רָאָה, אִזּוֹ זֶה לֹא יַעֲזֹר לוֹ
שֶׁבַעַה מְדוּרֵי גִיהֲנוֹם לֹא יַעֲזֹר לוֹ.
שׁוֹם תְּשׁוּבָה לֹא תַעֲזֹר, אִין! זֶה
הַפֶּשַׁע הַכִּי גָדוֹל שְׂיִכּוֹל לְהִיּוֹת! .
כִּי הַגּוֹף שְׁלֵנּוּ זֶה הַגּוֹף שֶׁל נַחֲשׁ,
זֶה לֹא גּוֹף שֶׁה' בְּרָא אוֹתָנוּ.
אַחֲרֵי שֶׁאָדָם הָרִאשׁוֹן אָכַל מֵעֵץ
הַדַּעַת אִזּוֹ [וַיַּעַשׂ אֱלֹקִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ]

הַפִּיצוֹת אוֹמְרִים 'בִּיטְשֵׁעַן'
אֶפְשָׁר לְקַבֵּל עוֹד פִּיצָה,
'דֹאנְקִשֵׁעַן' אֶפְשָׁר לְקַבֵּל עוֹד
פִּיצָה. עַל כָּל פִּיצָה אוֹמְרִים
'דֹאנְקִשֵׁעַן', צָרִיכִים לְהַגִּיד
'דֹאנְקִשֵׁעַן', זֶה לֹא כְמוֹ כָּכָה
שׁוּבוּ בָנִים. עַל כָּל פְּנִים,
הַגְּרַמְנִים זֶה עִם הַכִּי אֲצִיל הַכִּי
מִנְמָס. אָבֵל זֶה לֹא עוֹזֵר "בְּשֵׁר
חֲמוּרִים בְּשֵׁרָם" גּוֹי זֶה גּוֹי, כְּמוֹ
בִּידָן כְּבָר הַתְּהַפֵּךְ. כְּבָר גְּרַמְנִיָּה
נִגְדָנוּ, צָרַפְתָּ נִגְדָנוּ, כָּלֶם נִגְדָנוּ
כְּבָר, 'מָה אַתָּם רוֹצִים מִהָעֲרָבִים
הַמְסַכְנִים הָאֵלֶּה הָאֵלֶּה
הָאֵלֶּה. אִזּוֹ הֵם בְּכָל רִגַע מוֹכְנִים
לְהוֹסִיף "צָרָה עַל צְרוֹת" לְכַבּוֹשׁ
אוֹתָנוּ, הַגְּרַמְנִים רוֹצִים לְכַבּוֹשׁ אֶת
אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִחֲדָשׁ, הֵם כְּבָר

כְּתוּבָה עוֹר." אִז הַנְּחֹשׁ פּוֹשֵׁט אֶת
הָעוֹר כָּל שְׁנָה, וְהוּא הַלְּבִישׁ אוֹתָנוּ
בְּעוֹר שֶׁל נֶחֱשׁ. שְׁבַת שׁוֹמְעֵת
לְקַצֵּר אֶת הַשְּׁמָלָה, זֶה הַנְּחֹשׁ
לוֹחֵשׁ לָהּ. הוּא אוֹמֵר לָהּ תּוֹצִיאִי
שְׁעָרָה, זֶה הַנְּחֹשׁ לוֹחֵשׁ לָהּ,
הַנְּחֹשׁ מְדַבֵּר אֵלֶיהָ. וְצָרִיכִים קֹדֶם
כָּל לְצִאת מִנְּחֹשׁ הַזֶּה. וְאִם
מִסְתַּכְּלִים רְאִית אֶסוּר, אוּ בֵּת עַל
בֵּן, אוּ בֵּן עַל בֵּת, אִז הַנְּחֹשׁ
בְּאוֹתוֹ רָגַע בּוֹלֵעַ אוֹתָהּ, הַנְּחֹשׁ
שֶׁל שְׁבַע רְאִשִׁים בּוֹלֵעַ אוֹתָהּ.
צְרִיכִים לְגַמֵּר קְדוּשֵׁין לְגַמֵּר אֶת
הָאֲגָדָה, כָּל אֶחָד צָרִיךְ
לְלַמֵּד עִם אַחֲוֹתוֹ דֶּף גַּמְרָא. עֲכָשׁוּ
[כְּמוֹ כֵן לְלַמּוֹד אֶת מֵאֵר רֶשֶׁב"ז]: "וַיִּלְוֵנוּ עַל
זֶה שְׁנוּלֵד יִשְׁמַעְאֵל כָּל אֶחָד צָרִיךְ

לְלַמֵּד אֶת הַדֶּף הַזֶּה. לְכָל אֶחָד יֵשׁ
בְּבֵית זֶה֩ דֶּף ל"ב וְאַרְאֵי, (עוֹד לֹא
וְאַרְאֵי, אֲנִי מְבִין, אֲבָל זֶה לֹא מְשֻׁנָּה, אֶפְשָׁר לְדַלֵּג לִי
וְאַרְאֵי דֶּף ל"ב), רַבִּי שְׁמַעְוֹן צוֹעֵק וַיִּי
לִי, וַיִּי לִי, וַיִּי לִי לְמָה נּוֹלֵד
יִשְׁמַעְאֵל? לְמָה [אֲבָרְהָם אִמֵּר]: "לוֹ
יִשְׁמַעְאֵל יִחְיֶה לְפָנַי" (בְּרֵאשִׁית י"ז
ח') ? לְמָה? בְּשִׁבִיל אֲרַבַּע מַלְּיִם
אֲנַחְנוּ כְּבָר סוֹבְלִים שְׁלוֹשׁ אֶלְפֵי
שָׁנָה. אֲרַבַּע מַלְּיִם! וְגַלּוּת
יִשְׁמַעְאֵל זֶה יוֹתֵר קָשָׁה מִגַּלּוּת
אֲדוּם. גַּלּוּת אֲדוּם עָשׂוּ לָנוּ, שֵׁשׁ
מִלְּיוֹן, תִּשְׁעֵי מִלְּיוֹן.

יֵשׁ עֲכָשׁוּ חֲתָנָה כָּלֵם צְרִיכִים
לְרוּץ לְחֲתָנָה, אִישׁ לֹא יַעֲדֵר.
כָּלֵם צְרִיכִים לְרַקֵּד עֲכָשׁוּ עַד
אֲרַבַּע בְּבִקְרָא. כִּי הִרְקוּדִים זֶה

לְגַמֵּר אֶת הַנְּחֹשׁ פּוֹשֵׁט אֶת
הָעוֹר כָּל שְׁנָה, וְהוּא הַלְּבִישׁ אוֹתָנוּ
בְּעוֹר שֶׁל נֶחֱשׁ. שְׁבַת שׁוֹמְעֵת
לְקַצֵּר אֶת הַשְּׁמָלָה, זֶה הַנְּחֹשׁ
לוֹחֵשׁ לָהּ. הוּא אוֹמֵר לָהּ תּוֹצִיאִי
שְׁעָרָה, זֶה הַנְּחֹשׁ לוֹחֵשׁ לָהּ,
הַנְּחֹשׁ מְדַבֵּר אֵלֶיהָ. וְצָרִיכִים קֹדֶם
כָּל לְצִאת מִנְּחֹשׁ הַזֶּה. וְאִם
מִסְתַּכְּלִים רְאִית אֶסוּר, אוּ בֵּת עַל
בֵּן, אוּ בֵּן עַל בֵּת, אִז הַנְּחֹשׁ
בְּאוֹתוֹ רָגַע בּוֹלֵעַ אוֹתָהּ, הַנְּחֹשׁ
שֶׁל שְׁבַע רְאִשִׁים בּוֹלֵעַ אוֹתָהּ.
צְרִיכִים לְגַמֵּר קְדוּשֵׁין לְגַמֵּר אֶת
הָאֲגָדָה, כָּל אֶחָד צָרִיךְ
לְלַמֵּד עִם אַחֲוֹתוֹ דֶּף גַּמְרָא. עֲכָשׁוּ
[כְּמוֹ כֵן לְלַמּוֹד אֶת מֵאֵר רֶשֶׁב"ז]: "וַיִּלְוֵנוּ עַל
זֶה שְׁנוּלֵד יִשְׁמַעְאֵל כָּל אֶחָד צָרִיךְ

מוראי מקומות והערות

אִמֵּר לִיָּהּ וְהָא יִשְׁמַעְאֵל דְּאַתְגָּזֵר, (וְלֹא עוֹד אֶלְא
דְּאַתְגָּזֵר בֵּר תְּלִיסֵר שְׁנִין) אֲמַאי לִית לִיָּהּ חוּלְקָא בְּדָ
כְּמוֹ יַצְחָק. אֲמַר לִיָּהּ, דָּא אַתְגָּזֵר כְּדָקָא יְאוּת
וּכְתִיקוּנִי, וְדָא לֹא הִכִּי. וְלֹא עוֹד, אֶלְא דְּאַלְפִין
מִתְדַבְּקִין בִּי כְּדָקָא יְאוּת, לְתַמְנָא יוֹמִין וְאַלְפִין רְחִיקִין
מִנִּי עַד כְּמָה יוֹמִים. אֲמַר לִיָּהּ, וְעַם כָּל דָּא, כִּינּוּ
דְּאַתְגָּזֵר לֹא יְהֵא לִיָּהּ אֲגָר טַב בְּגִינֵיהּ.
וַיִּי עַל הַהוּא זְמַנָּא, דְּאַתְלִיד יִשְׁמַעְאֵל בְּעִלְמָא,
וְאַתְגָּזֵר. מַה עֲבַד קְדָשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא, אֲרַחֲמִיק לְהוּ לְכַנֵּי
יִשְׁמַעְאֵל, מִדְּבִקוּתָא דְּלִיעֵלָא, וְהֵב לְהוּ חוּלְקָא
לְתַתָּא בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, כְּגִין הַהוּא גְּזִירוּ דְּבַחוּ.
וְזְמַיְנוּ בְּנֵי יִשְׁמַעְאֵל, לְמַשְׁלֵט בְּאַרְעָא קְדִישָׁא. פֶּד
אִיְהִי רִיבְמִנָּא מִכְּלָא, זְמַנָּא סְגִי, כְּמָה דְּגִירוּ דְּלַחוּ
בְּרִיבְמִנָּא בְּלֹא שְׁלִימוּ. וְאִינוּן יַעֲכְבוּן לְחוּן לְכַנֵּי יִשְׂרָאֵל
לְאַתְבָּא לְדוּכְתִיָּהּ, עַד דְּאַשְׁתְּלִים הַהוּא זְכוּתָא דְּבְנֵי
יִשְׁמַעְאֵל.

4 זוהר ח"ב, שמות וארא לב ע"א
וְהִכִּי שְׁמַעְאֵל מִפּוֹמוֹי דְּרַבִּי שְׁמַעְוֹן מְלָה, וּבְכִינָא
(ס"א אֲמַר לִיָּהּ מַאי הִיא אֲמַר לִיָּהּ וַיִּי וְכו') וַיִּי עַל
הַהוּא זְמַנָּא, דְּכַנֵּי דְּשָׂרָה אַתְגַּבְּתָּהּ כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית
ט"ז) וְתִאמַר שְׂרִי אֶל אֲבָרְהָם וְגו' בֹּא נָא אֶל שְׁפַחְתִּי
וְגו'. וְעַל דָּא, כְּיִמָּא שְׁעֵתָא לְהַגֵּר, לְמִירַת לְשָׂרָה
גְּבִירְתָּהּ, וְהוּא לֵהּ בְּרָא מֵאַבְרָהָם. וְאַבְרָהָם אִמֵּר,
(בְּרֵאשִׁית י"ז) לוֹ יִשְׁמַעְאֵל יִחְיֶה לְפָנַי, וְאַף עַל גַּב
דְּקוּדָשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא הוּא מְבַשֵּׁר לִיָּהּ עַל יַצְחָק, אַתְדַּבֵּק
אַבְרָהָם בְּיִשְׁמַעְאֵל, עַד דְּקוּדָשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא אֲתִיב לִיָּהּ,
(בְּרֵאשִׁית י"ז) וְיִשְׁמַעְאֵל שְׁמַעְתִּיהּ וְגו'. לְבִתֵּר
אַתְגָּזֵר, וְעַל בְּכִינָא קְדִישָׁא, עַד לֹא יַפּוּק יַצְחָק
לְעִלְמָא.
וְתֵא חוּי, אֲרַבַּע מֵאָה שְׁנִין, כְּיִמָּא הַהוּא מְמַנָּא דְּבְנֵי
יִשְׁמַעְאֵל, וּבְעָא כְּמִי קְדָשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא, אֲמַר לִיָּהּ,
מָאן דְּאַתְגָּזֵר אִית לִיָּהּ חוּלְקָא בְּשִׁמְךָ. אֲמַר לִיָּהּ אִין.

מִמֶּתִיק רַק הֶרְקוּדִים זֶה הֵהֱמַתְקָה הָכִי גְדוּלָּה. כִּמָּה שְׁיֹתֵר רוֹקְדִים. הֶרְבֵּה אוֹמֵר בְּתוֹרָה קִס"ט שְׁזָה שְׂאֵדָם לֹא רוֹקֵד כִּי יֵשׁ עָלָיו דִּינִים. אֵתָּה חוֹשֵׁב אֲנִי לֹא רוֹקֵד, אֲנִי חָכָם, אֲנִי מִבִּין, אֲנִי הוֹלֵךְ הַבֵּיתָה, אֲנִי יֹאכֵל טְשׁוֹלְנֵט, אֲנִי יֹאכֵל פִּיצָה. מָה אֲנִי מְשַׁגֵּעַ לְרֹקֵד? רַק מְשַׁגְּעִים רוֹקְדִים. אֲנָשִׁים לֹא יוֹדְעִים, אוֹמֵר הֶרְמֵב"ם שֶׁהוּא חוֹטֵא וּפּוֹשֵׁעַ, זֶה גַם הֶרְמֵב"ם. הֶרְמֵב"ם בְּהִלְכוֹת סְפָה הִלְכָה אַחֲרוֹנָה, הִלְכוֹת סְפָה כָּל אֶחָד יִקְרָא אֶת זֶה בְּבֵית עַם אֲשֶׁתוֹ וְהִילְדִים. וְגַם קָרְאוּ בְּחַעֲנִיּוֹת, תַּעֲנִיּוֹת זֶה אַחֲרֵי שְׁקָלִים. הִכַּל בְּ[הֵלֶק] זְמַנִּים. אַרְבַּע

הִלְכוֹת רֵאשׁוֹנוֹת כָּלֶם תִּיבִים לְלַמֵּד אֶת זֶה עִם הָאִשָּׁה עִם הִילְדִים עִם הָאֲחֵיּוֹת. כָּל אֶחָד יִלְמַד אֶת זֶה עִם אֲחֹתוֹ. עֲבָשׁוּ אֲנַחְנוּ הוֹלְכִים לְהִלְכוֹת לּוֹלֵב פָּרָק ח' שֶׁהָרֶאָב"ד אוֹמֵר הוֹפִיעַ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֶצְלָנוּ, וְצָרִיכִים הִדְסִים שְׁלָמִים⁵, כִּי ר' טְרַפּוֹן אוֹמֵר שְׁמֶסְפִּיק גַם קְטוּמִים, עֵץ אָבוֹת זֶה לֹא צָרִיךְ לְהִיֹּת דּוֹקָא עִם הַשְּׁפִיץ לְמַעְלָה. אֲבָל הָרֶאָב"ד אוֹמֵר בְּפָרָק ח' שֶׁהוֹפִיעַ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֶצְלָנוּ וְהַעֲיָדָה שְׁצָרִיכִים דּוֹקָא הִדְסִים שְׁלָמִים.

הוֹלְכִים לְהִלְכָה אַחֲרוֹנָה בְּפָרָק ח' - הִלְכָה אַחֲרוֹנָה⁶.

מִרְאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

⁵ רמב"ם הלכות לולב פרק ח

⁶ רמב"ם הלכות לולב פרק ח (ג) והיאך היתה שמחה זו החליל מכה ומנגנין בכנור ובנבלים ובמצלותים וכל אחד ואחד בכלי שיר שהוא יודע לגנו בו ומי שיודע בפה בפה ורוקדין ומספקין ומטפחין ומפזיזין ומכרכרין כל אחד ואחד כמו שיודע ואומרים דברי שיר ותושבחות ושמחה זו אינה דוחה לא את השבת ולא את יום טוב:

(ד) מצוה להרבות בשמחה זו ולא היו עושיין אותה עמי הארץ וכל מי שירצה, אלא גדולי חכמי ישראל וראשי הישיבות והסנהדרין והחסידים והוקנים ואנשי מעשה הם שהיו מרקדין ומספקין ומנגנין ומשמחין במקדש בימי חג הסוכות אבל כל העם האנשים והנשים כולן באין לראות ולשמע:

(ט) השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת האל שצוה בהן עבודה גדולה היא וכל

(ה) הדס שנקטם ראשו כשר נשרו רוב עליו אם נשתיריו שלשה עליו בקו אחד כשר היו ענביו מרובות מעליו אם ידוקות כשר ואם היו אדומות או שחורות פסול ואם מעטן כשר ואין ממעטין אותן ביום טוב לפי שהוא כמתקן עבר וליקטן או שלקטן אחד אחד לאכילה הרי זה כשר.

השגת הראב"ד - הדס שנקטם ראשו כשר א"א כבר הופיע רוח הקודש בבית מדרשנו מכמה שנים והעלינו שהוא פסול כסתם משנתנו סוכה (לב) ודברי ר' טרפון שאמר סוכה (לד) אפילו שלשתן קטומים כשרין ענין אחד הוא ולא שנקטם ראשו והכל ברור בחבורנו ומקום הניחו לי מן השמים].

[השגת הראב"ד - נפרצו עליו פסול א"א רוב עליו פירוש דבעינן רוב השיעור שיהא עבותו קיימת:

וְרַק רְאֵשֵׁי יְשִׁיבוֹת |היה את הזכות לרקוד בבית המקדש|, צְרִיכִים לְהִרְבוֹת בְּשִׂמְחָה בְּרִקּוּדִים, עֲכָשׁוּ זֶה חֲתָנָה אֶפְשָׁר לְרַקֵּד עַד הַבֶּקֶר. וְרַק הָרְאֵשֵׁי יְשִׁיבוֹת הָיוּ רוֹקְדִים, רַק רְאֵשֵׁי הַסַּנְהֶדְרִין וְחֹסֵידִים, וְכָל אֶחָד מִבֵּי אֵלֵינוּ נִגְיָנָה מִהַבַּיִת, וְכָל כָּלֵי הַנְּגִינָה, וְכָל הָעַם מְסֻתְּפָלִים הַנָּשִׁים עוֹמְדוֹת בְּעִזְרָה לְמַעְלָה, וְרוֹאוֹת אֶת הַשִּׂמְחָה. תִּיבוֹת לְבוֹא לְרְאוֹת אֵיזָה שִׂמְחָה, שְׂכֵלְם קִבְלוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. אֶפִּילוּ יוֹנָה הִנְבִּיא קִבֵּל

רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, שְׂאֲשָׁתוֹ שֶׁל יוֹנָה הִנְבִּיא הִיָּתָה עוֹלָה לְרַגְלָהּ.
 "וְהַשִּׂמְחָה שִׂישְׂמָח אָדָם בְּעִשְׂתֵּי הַמְצָאָה" עֲכָשׁוּ זֶה הַרְגַע, כִּי הַחֲתָנָה אוֹמֵר הִדְגָּל [מַחֲנֵה אֶפְרַיִם] נִמְתָּלִים כָּל הָעוֹנוֹת, זֶה יוֹתֵר גָּדוֹל מִיּוֹם כְּפּוֹר אוֹמֵר הִדְגָּל בְּפֶרֶשֶׁת בֵּא.
 כָּל אֶחָד יִלְמַד [וְהָר] פֶּרֶשֶׁת וְאָרָא שֵׁם רַבִּי שְׂמַעוֹן צוֹעֵק יְיָ לִי יְיָ לִי יְיָ לִי אוֹי לִי וְהוּא בּוֹכָה וְרַבִּי חֵיָא בּוֹכָה לְמָה לְמָה לְמָה?

מִרְאֵי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

הַמּוֹנֵעַ עֲצֻמוֹ מִשִּׂמְחָה זֶה רְאוּי לְהַפְרֵעַ מִמּוֹנוֹ שְׁנֵאמַר (דְּבָרִים כ"ח) תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עִבַדְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבב וְכָל הַמּוֹנִים דַּעְתּוֹ וְחוֹלֵק כְּבוֹד וְעֲצֻמוֹ וּמִתְכַבֵּד בְּעֵינָיו בְּמִקּוֹמוֹת אֵלּוּ חוֹטֵא וְשׁוֹטֵא וְעַל זֶה הוֹזִיחַ שְׁלֹמֹה וְאָמַר אֵל תַּתְּדַר לִפְנֵי מֶלֶךְ וְכָל

הַמּוֹשִׁיל עֲצֻמוֹ וּמִקַּל גּוֹפוֹ בְּמִקּוֹמוֹת אֵלּוּ הוּא הַגְּדוֹל הַמְּכֻבָּד הַעוֹבֵד מֵאַהֲבָה וְכֵן דוּד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אָמַר (שְׁמוּאֵל ב' ו') וְנִקְלוּתֵי עוֹד מִזֹּאת וְהִיָּתִי שֶׁפֶל בְּעֵינֵי וְאֵין הַגְּדוּלָה וְהַכְּבוֹד אֵלּא לְשִׂמּוֹחַ לִפְנֵי ה' שְׁנֵאמַר (שְׁמוּאֵל ב' ו') וְהַמֶּלֶךְ דוּד מִסּוּזוֹ וּמְכַרְבֵּר לִפְנֵי ה'.

רְקוּדִים, אוֹ שְׂמַחַת תּוֹרָה, אוֹ שְׂמַחַת בֵּית הַשּׁוֹאֲבָה.

"וְכָל הַמְשָׁפִיל עִצְמוֹ... מְכַרְכֵּר בְּכָל עוֹז" דוֹד הַמְּלֶךְ אוֹמֵר "אֲנִי מְכַרְכֵּר בְּכָל עוֹז" מְכַרְכֵּר עוֹשֶׂה שְׂמִינִיּוֹת הוּא אוֹמֵר "וְנִקְלוּתִי" הַלּוֹאֵי שְׁהִיִּיתִי מִתְבַּזֶּה עוֹד יוֹתֵר, "שֶׁהֵיוּ מְבֹזִים אוֹתִי. וְהִיִּיתִי שֶׁפֶל בְּעֵינָיו" עֲכָשׁוּ הוֹלְכִים בְּלֶם לְחַתְנָה, תוֹךְ חֲמֵשׁ דְּקוֹת אֲנַחְנוּ מְסִימִים אֶת ה'אוֹמֵן אוֹמֵן רֹאשׁ הַשְּׁנָה נְסִים, וְאֵז כָּלֶם הוֹלְכִים לְחַתְנָה, בְּלִי יֵצֵא מִהַכֶּלֶל, אִישׁ לֹא יַעֲדֵר. "וְאֵין הַגְּדֻלָּה וְהַכְּבוֹד אֶלֶּא לְשִׂמְחָה לְפָנָי ה' שְׂנַאֲמֵר וְהַמְּלֶךְ דוֹד מְפִזּוֹ וּמְכַרְכֵּר לְפָנָי ה'".

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָד לְאַחַר תְּפִלַּת עֶרְבִית אוֹר לְיוֹם שְׁלִישִׁי לַיִל ט' מַרְחֶשֶׁן לְךָ לְךָ

אוֹ כָּל הַבְּנוֹת מְאָרִיכוֹת אֶת כָּל הַשְּׂמֵלוֹת, בְּנוֹת צְעִירוֹת, תִּינוּקוֹת, לֹא מְשַׁנָּה מַגִּיל שְׁלוֹשׁ, צְרִיכוֹת לְהַאֲרִיךְ אֶת הַשְּׂמֵלוֹת עַד הַקָּרְסֵל. כָּל הַגִּילָאִים, גַּם אַחַת עַד מְאֵה וְעֶשְׂרִים, עַד הַקָּרְסֵל. הַבְּנִים שׁוֹבְרִים אֶת הַשְּׂמֵלוֹת

לְמָה נוֹלַד יִשְׁמַעְאֵל. הַגְּמָרָה אוֹמֶרֶת בְּסִפָּה נ"ב ע"ב שְׁזָה מִהַדְּבָרִים שֶׁה' מִתְחַרֵּט כָּל יוֹם, לְמָה בְּרָאֵתִי אֶת יִשְׁמַעְאֵל הַזֶּה! ? הוּא אוֹמֵר הָעֲנוּיִים שִׁישְׁמַעְאֵל עוֹשֶׂה יוֹתֵר מִכָּל עִם וְלִשׁוֹן.

"וְכָל הַמְּגִיס דַּעְתּוֹ וְחוֹלֵק כְּבוֹד לְעִצְמוֹ" הוּא אוֹמֵר לֹא אֲנִי לֹא מִתְאִים, אֲנִי לֹא שִׁיךְ לְרִקּוּדִים, אֲנִי לֹא שִׁיךְ לְמִשְׁגָּעִים, אֲנִי עִם הַנּוֹרְמָלִים. אֵז "וְכָל הַמְּגִיס דַּעְתּוֹ וְחוֹלֵק כְּבוֹד לְעִצְמוֹ וּמִתְכַּבֵּד בְּעֵינָיו" הוּא נוֹהֵג בְּכָבוֹד, הוּא אוֹמֵר אֲנִי לֹא מִתְאִים לִי לְרִקּוּד, אֲנִי רֹאשׁ יִשִּׁיבָה גְדוֹל אֲנִי אָדָם מְכַבֵּד, הוּא "חוּטָא וְשׁוּטָה" !

זֶה הַרְמַב"ם אוֹמֵר כְּאֵלֶּה לְשׁוֹנוֹת! (אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מִי, אוֹלֵי הוּא לְמַד בְּשׁוּבוֹ בְּנִים. אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מִי לְמַד אוֹתוֹ לְהַגִּיד כְּאֵלֶּה דְּבָרִים... לֹא יוֹדְעִים מִי לְמַד אֶת הַרְמַב"ם לְהַגִּיד כְּאֵלֶּה מֵלִים. "חוּטָא וְשׁוּטָה"! כִּכָּה לֹא מְדַבְּרִים, תִּסְלַח לִי, שְׁלֹא תִלְמַד מִזֶּה, בְּשׁוּם אִפְּן אֵל תִּגִּיד כְּאֵלֶּה דְּבָרִים...).

"וְעַל זֶה הַזְּהִיר שְׁלֹמֹה וְאָמַר אֵל תִּתְּהַדֵּר לְפָנָי מֶלֶךְ" אֵז הוּא אוֹמֵר "הוּא חוּטָא וְשׁוּטָה" ! מִי שְׁלֹא רוֹקֵד שִׁישׁ חַתְנָה, אוֹ

הָאֲמֵרִיקָאִים אוֹמְרִים אֶפְשָׁר
לְהַכְנִס, אַחֲרֵי כֵּזֶה טִבַּח. אָבֵל
בִּיבֵי הַפְּחָדָן הוּא לֹא מַעֲיִז
לְהַכְנִס. יוֹאֵב גְּלַנֵּט הַשְּׁתַּגַּע מִמֶּנּוּ,
הוּא מִמָּשׁ הוּא אוֹמֵר אֵיךְ קָרָה,
אֵיךְ הוּא נִהְיָה כֵּזֶה פְּחָדָן?.

אָבֵל אֲנַחְנוּ לֹא רוֹצִים שְׁשׁוּם חֵיל
יִהְיֶה שׁוּם חֵיל יָמוּת. זֶה לֹא
מִשְׁתַּלֵּם כָּל הַכְּנִיסָה לְעֵזָה, אִם
חֵיל אֶחָד יִהְיֶה חָס וְשָׁלוֹם. כָּל
שְׁפָן אִם בַּת מְרִימָה שְׁרוּול, אִז
נִהְרָגִים אֶלְף חֵילִים. הוֹלְכֵת עִם
חֲלָצָה צְמוּדָה, נִהְרָגִים אֲלֵפִים
חֵילִים.

וְכָל הַבָּנִים יִשְׁבְּרוּ אֶת הַשְּׁיוּמִי,
שְׁלָהֶם זֶה הֵבִיא אֶת כָּל
הַצְּרוּת, זֶה הִפְטַנֵּט הַחֲדָשׁ שֶׁל
הַשְּׁטָן, זֶה הַשְּׁטָן בְּעֵצְמוֹ! זֶה
הַשְּׁטָן בְּעֵצְמוֹ מְלַבֵּשׁ שָׁם!. כָּל
תְּמוּנַת עָרוֹם אִז זֶה נִזְק לְכָל

שְׁלָהֶם. הַשְּׁיוּמִי הַזֶּה זֶה
הֵבִיא אֶת כָּל הַמְּחַבְּלִים, אֶלְף
חֲמֵשׁ מֵאוֹת הַרוּגִים, אַרְבַּע אֶלְף
פְּצוּעִים, מֵאֲתִים חֲמֵשִׁים
שְׁבוּיִים.

אִז הִרְדַּבֵּז כּוֹתֵב בְּסִימָן מ' שְׁזָה
יֹתֵר גְּרוּעַ מִמּוֹת⁷, שְׁבִי זֶה
יֹתֵר גְּרוּעַ!⁸ מַעֲנִים אוֹתָם שֶׁם
מְרַבֵּצִים מַכּוֹת לַחֵילִים, מַכּוֹת
רָצַח, בּוֹעֲטִים בָּהֶם, שׁוֹבְרִים לָהֶם
אֶת הַעֲצָמוֹת. אֵי אֶפְשָׁר לְתַאֵר
אֵיזָה עֲנוּיִים נוֹרָאִים עוֹשִׂים לָהֶם
שָׁם. וְזֶה אוֹמֵר הִרְדַּבֵּז זֶה יֹתֵר
גְּרוּעַ מִמּוֹת. וְרַק עַל יְדֵי שְׁהַבְּנוֹת
מְאִרִיכוֹת אֶת הַשְּׁמֵלוֹת, אִז נִזְכָּה
שְׁשׁוּם חֵיל לֹא יִהְיֶה.

כִּי בִיבֵי קֶבֶל רְגָלִים קְרוֹת מִסְכָּן
הוּא בְּפִתּוֹד נוֹרָא, הוּא לֹא
מְרַשָּׁה לְהַכְנִס לְעֵזָה. הָאֲנִגְלִים
אוֹמְרִים אֶפְשָׁר לְהַכְנִס,

❁ מֵרֵאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

רבנן דפדיין שבויים מצוה רבה היא א"ל דכתיב והיה
כי יאמרו אליך אנה נצא ואמרת אליהם כה אמר ה'
אשר למות למות ואשר לחרב לחרב ואשר לרעב
לרעב ואשר לשבי לשבי ואמר רבי יוחנן כל המאוחר
בפסוק זה קשה מחבירו ... שבי [קשה מכולם]
דכולהו איתנהו ביה:
פירש"י: שבי כולוהו איתנהו ביה - שהוא ביד
העכו"מ ל' לעשות בו כל חפצו אם למות [אם לחרב]
אם לרעב:

⁷ שו"ת רדב"ז חלק א' סימן מ
...וא"ת הרי אנו רואי שפודין אותן יותר מכדי דמי
שאר השבויים ומעשים בכל יום כן וכל המרבה
להתעסק במצוה זו הרי זה משובח. ו"ל דסמכו להם
על א' מג' או ד' טעמים חדא ... או שמא יש בהם
קטנים יעבירוהו על הדת נמצא שאין אנו פודין אלא
הדת ובדרך כלל כופין אותם לחלל שבתות ומועדות
ומיסרין אותם ביסורים קשים ממות:
⁸ בבא בתרא ח, ע"ב
אמר ליה רבא לרבבה בר מרי מנא הא מילתא דאמור

הפנים בכיס, לחיצה אחת והוא צולל לתוך שבע מדורי גיהנם!. שבע מדורי גיהנם גם לא יטהרו אותו, כל תמונה פסולה שהוא ראה גם שבע מדורי גיהנם לא יעזרו. וזה מה שהיה במחבלים.

עכשו כתב נחמן מנחם כתב לי, עכשו הוא מסיר שם

בגדוני הצבא. כי את כל המחנות [שסביב עזה בשמחת תורה המחבלים] שחטו בשניה אחת, שעה אחת כבשו עשרים ואחת ישובים. כל ישוב חמש מאות מחבלים, התצפיתניות צלצלו למפקדים של חיל האויר, של חיל הרגלים; חמש אלף מחבלים פלשו, חמש עשרה פרוצות בגדר, כל פרוצה

החיים, זה נזק - אלף גלגולים לא יכפרו על זה. כל תמונת ערום שאדם ראה בשיומי, או תמונה חשופה, אז זה נזק לכל הגלגולים, שום גלגול כבר לא יעזר. אדם נכנס לקצה טמאה, יותר מדור המבול, יותר מדור הפלגה.

עכשו [בפרשת השבוע אנו] קוראים על דור המבול, ודור הפלגה, כל התועבות שהם עשו, זה לא דומה כלום לתועבות של הדור הזה. שיש שיומי וסמרטפון כל הטכנולוגיה החדשה שמגישה לאדם לתוך הפנים. פעם היה צריך לנסע לעיר אחרת לעשות עברה, היום יש את הכל מול

עֲשִׂים מְטֵר, הֵם נִכְנָסִים עִם גִּיפִים, עִם טְנָקִים הֵם נִכְנָסִים, חֲמֵשׁ אֶלֶף! הֵם הִשְׁתַּלְּטוּ כְּבָר עַל הַיְשׁוּבִים. [והמפקדים כששמעו זאת], אָמְרוּ: תִּפְסִיקוּ לְבַלְבֵּל בְּמוֹחַ, תִּנּוּ לָנוּ לִישׁוֹן, עֲכָשׁוּ שְׂמַחַת תּוֹרָה שְׂתִינוּ כָּל הַלַּיְלָה. תִּנּוּ לָנוּ... בְּשִׁלּוֹשׁ אַחֲרֵי הַצְּהָרִים תִּתְקַשְּׁרוּ עוֹד פַּעַם, תִּסְדְּרוּ לְבַד, אֲנַחְנוּ עֲכָשׁוּ בְּשְׂמַחַת תּוֹרָה מְקִימִים "וְשִׂמַּחְתָּ בְּחֻגְךָ". אִז כָּל הַמְּפַקְדִים עִם יוֹאֵב גִּלְגַּט, עִם הַרְצֵי הַלְוִי, כֻּלָּם זֶה חֲבוּרָה שֶׁל ... שֶׁהִפְקִירוּ אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, שֶׁכֶּזֶה הַפְּקָרוֹת עוֹד לֹא הָיָה מִבְּרִיאַת הָעוֹלָם. זֶה לֹא הָיָה בְּשׁוּם מְקוֹם, לֹא אֶצֶל דָּוִד הַמֶּלֶךְ וְלֹא אֶצֶל חֲזַקְיָה הַמֶּלֶךְ, כְּאֵלֶּה הַפְּקָרוֹיוֹת, כֶּזֶה זְלוּזֵל בְּחַיֵּי אָדָם. הוּא אוֹמֵר [נְחֻמָּן מִנְחָם] הִפְכוּ אֶת הַחֲזִילִים לְבֶשֶׁר תּוֹתָחִים, הַחֲזִילִים מִפְּחָדִים.

נְחֻמָּן מִנְחָם מְסַפֵּר; כֻּלָּם שׁוֹכְבִים תַּחַת הַטְּנָקִים מְרַב פֶּחַד, רַק אֶתְמוֹל פָּגְעוּ בְּטַנָּק, נִהְרַג קָצִין עִם שְׁתֵּי חֲזִילִים. עֲכָשׁוּ פָּגְעוּ

בְּכַסּוּפִים, גַּם נִהְרַג קָצִין. הַחֲזִילִים חֲשׂוּפִים לְטִילֵי נ"ט, טִילֵי נ"ט מְפַלְחִים אֶת הַטְּנָקִים, כְּאֵלֶּה זֶה מַנְיָר, כְּאֵלֶּה זֶה מְקַרְטוֹן. כָּל הַטְּנָקִים לֹא שִׁיכִים מוֹל הַטִּילִים הַחֲדָשִׁים שִׁישׁ לְחִזְבְּאֵלְלָהּ, בְּצִפּוֹן גַּם הִרְגוּ כַּמָּה חֲזִילִים. וְהַטִּילִים הַחֲדָשִׁים שֶׁל הַחִזְבְּאֵלְלָהּ וְשֶׁל הַחֲמָאס, זֶה טִילִים שֶׁמְפַצְּחִים אֶת כָּל הַשְּׂרִיזוֹן שֶׁל הַטְּנָקִים, כְּאֵלֶּה זֶה מַנְיָר, כְּאֵלֶּה זֶה לֹא קָיָם בְּכָלֵל. כָּל הַטְּנָקִים לֹא שׁוִים מוֹל מָה שֶׁהִבִּיאוּ צִיּוֹד מְאִירָאן, צִיּוֹד מְרוּסִיָּה מְקַבְּלִים. הַצָּבָא שֶׁלָּנוּ הַתְּגָלָה הַצָּבָא הִכִּי חֲלַשׁ שִׁישׁ בְּעוֹלָם, הִכִּי מְטַמְּטֵם שִׁישׁ בְּעוֹלָם. כֶּזֶה צָבָא מְטַמְּטֵם עוֹד לֹא הָיָה מִבְּרִיאַת הָעוֹלָם, בִּיבֵי עוֹמֵד בְּרֵאשׁ, וְהַסְּגָנִים שֶׁלוֹ יוֹאֵב גִּלְגַּט וְהַרְצֵי הַלְוִי, שֶׁלוֹשָׁה הַמְּטַמְּטִים הִכִּי גְדוּלִים בְּכָל הַדּוֹרוֹת. הֵם מְנַהֲלִים אֶת הָאָרֶץ, הֵם מְנַהֲלִים אֶת עַם יִשְׂרָאֵל. זֶה כָּתוּב 'כִּד רְגִיז רַעֲיָא עַל עֲנָא, עֲבִיד לְגַבְדָּא סְמוּתָא',⁹

מֵרָאִי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

⁹ בבא קמא נב, ע"א

אמר ריש לקיש משום ר' ינאי המוכר עדר לחבירו כיון שמסר לו משכוכית קנה ה"ד אי במשיכה ליקני

במשיכה אי במסירה ליקני במסירה לעולם במשיכה ובעי למימר ליה לך מושך וקני וכיון דמסר לו משכוכית כמאן דאמר ליה לך מושך וקני דמי מאי

כָּל אֶחָד יִלְמַד.

קִיּוֹסְקִים, לֹא הָיָה בָרִים, לֹא הָיָה,
לֹא פִּנְדֵק הַנְּמָרִים וְלֹא פִּנְדֵק
הַנְּשָׂרִים, כָּל הַעוֹלָם הָיָה מְדַבֵּר,
לֹא הָיָה בְּאֵרוֹת. אִזּוֹ הָיָה נְחוּנְיָא
חוֹפֵר שִׁיחִין הָיָה חוֹפֵר בְּאֵרוֹת,
בְּאֵרוֹת מִבְּכָל, מִחֶרֶץ הָיָה חוֹפֵר
בְּאֵרוֹת עַד יְרוּשָׁלַיִם, לְעוֹלֵי
רְגָלִים. וְזֶה כָּל הַפֶּרֶק הַשְּׁנַי עוֹשִׁין
פְּסִין בְּעִירוּבִין שְׁעוֹשִׁים דְּיוֹמָא,
הָאֵם מְתַר לְהַשְׁקוֹת אֶת הַבְּהֵמָה
בְּשֶׁבֶת [מִבְּאֵר עִם פְּסִי בִּירְאוֹת], אוֹ אֶסוּר.
וְהוּא הָיָה חוֹפֵר אֶת הַבְּהֵמוֹת
וּמִפְקִיר אֶת זֶה לְרַבִּים.

אֲמַרְנוּ כָּל אֶחָד צָרִיךְ לְלַמֵּד עִם
אֲחֹתוֹ עֲמוּד בְּגִמְרָא, זֶה
הַכֹּל סְפוּרִים, זֶה הַכֹּל שִׁיךְ
לְתַקּוּפָה הַזֹּאת. כָּל אֶחָד יִלְמַד אֶת
אֲחֹתוֹ אֶת הַגְּמְרָא בְּבָא קְמָא דְף
נ¹⁰. שֵׁם הַגְּמְרָא מְסִבְרָה אֶת
הַכֹּל, מְסִבְרָה עַל [תְּנִינְיָא] [נִרְאָה דְצ"ל:
נְחוּנְיָא] חוֹפֵר שִׁיחִין, שְׁפַעַם הַבַּת
שְׁלוֹ טְבֻעָה, אִזּוֹ בָּא אֲבָרְהָם
לְהַצִּיל אוֹתָהּ.

כִּי הוּא [נְחוּנְיָא חוֹפֵר שִׁיחִין] הָיָה מְחַלֵּק
מִים [לְעוֹלֵי רְגָלִים]. פַּעַם לֹא הָיָה

מֵרֵאָה מְקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

לְרַבִּים וּכְשִׁמְעוּ חֲכָמִים דְּבַר אִמְרוּ קִיִּים זֶה הַלְכָה
זוֹ הַלְכָה זוֹ וְתוֹ לֹא אֵלָא אִימָא אִף הַלְכָה זוֹ:
תְּנוּ רַבְנָן מַעֲשֵׂה בְּבִתּוֹ שֶׁל נְחוּנְיָא חוֹפֵר שִׁיחִין
שֶׁנִּפְלָה לְבוֹר גָּדוֹל בָּאוּ וְהוֹדִיעוּ אֶת רַבִּי חֲנִינָא בֵּן
דוּסָא שְׁעָה רֵאשׁוּנָה אִמְרָה לְהֵם שְׁלוֹם שְׁנֵיהּ אִמְרָה
לְהֵם שְׁלוֹם שְׁלִישִׁית אִמְרָה לְהֵם עֲלֵתָה אִמְרוּ לֵהּ מִי
הַעֲלֵךְ אִמְרָה לְהֵם זָכַר שֶׁל רַחֲלִים נּוֹדְמָן לִי וְזָקֵן אֶחָד
מִנְהֵיגוּ אִמְרוּ לוֹ נְבִיא אֵלָא כִּךְ אִמְרַתִּי דְּבַר שְׁאוֹתוֹ צְדִיק
וְלֹא בֵּן נְבִיא אֲנִי אֵלָא כִּךְ אִמְרַתִּי דְּבַר שְׁאוֹתוֹ צְדִיק
מִצְטַעֵר בּוֹ יִכְשַׁל בּוֹ זָרַע:
רש"י: וּמִסַּר לְרַבִּים - דֹּאמַר לְבִנֵי עִירוֹ הַבּוֹר זֶה
שֶׁחִפְרַתִּי: צְרִיךְ לָכֵם לְשַׁתּוֹת מִי גְשָׁמִים הַמֵּתְכַנְסִין
שֵׁם וְרֵאוּהֵם לְשַׁתּוֹת בְּהַמּוֹת מֵהֵן הִרִי הוּא מְסוּר לָכֵם:
חוֹפֵר שִׁיחִין - לְעוֹלֵי רְגָלִים בְּדַרְכֵיהֶם: שְׁעָה רֵאשׁוּנָה -
שְׁעָדִיין הִיא רֵאוּהֵם לְהִיּוֹת חַיִּה בְּתוֹךְ הַמִּים: אִמְרָה
לְהֵם שְׁלוֹם - תַּעֲלֶה וְכֵן שְׁנֵיהּ: שְׁלִישִׁית - דְּהוּא לֵהּ
שְׁהוֹת שֶׁתְּצַא נִפְשָׁה אִם יִשְׁנֶה שֵׁם: אִמְרָה לְהֵן - כִּכֵּר
עֲלֵתָה וְדֹאֵי כְּדֹאמְרֵינָן לְקַמְן דְּפִשְׁטָא לִיָּה דְלֵא
תְּמוֹת שֵׁם: זָכַר שֶׁל רַחֲלִים - אִילוֹ שֶׁל יִצְחָק: וְזָקֵן
מִנְהֵיגוֹ - אֲבָרְהָם: מִצְטַעֵר בּוֹ - לְחַפּוֹר בּוֹרוֹת וּמַעֲרוֹת
לְעוֹלֵי רְגָלִים:

מִשְׁכּוּכִית הַכָּא תִּרְגְּמוּ קִרְקֶשְׁתָּא ר' יַעֲקֹב אוֹמֵר עִיזָא
דְּאוּלָא בְרִישׁ עֵדְרָא כְּדֹרְשׁ הוּא גְּלִילָאָה עֲלֵיהּ דְּרַב
חֲסֵדָא כְּדֹ רִגְזֵי רַעִיא עַל עֵנָא עֵבִיד לְנִגְדָא סְמוּתָא:
פִּירִישׁ: מִשְׁכּוּכִית - לְקַמְיָה מִפְּרֵשׁ דְּבַר הַמוֹשֵׁךְ כֹּל
הַעֲדָר אַחֲרָיו: ה"ד אִי בְּמִשְׁכָּה - שְׁהַכִּישָׁה בְּמַקְל
וּרְצָתָה לְפָנָיו שֶׁכֵּן דֶּרֶךְ בְּהֵמָה דְקָה: לִיקְנִי בְּמִשְׁכָּה -
לְמָה לִי מְסִירַת מִשְׁכּוּכִית: אִי בְּמִסְרִיהּ - קִנִּי לְהוּ
שְׁהִיה רַה"ד אוֹ חֲצַר שְׁאִינָה שֶׁל שְׁנִיָּהן שְׁאִין מְשִׁיכָה
קוֹנֶה שֵׁם דֹּאִין מְשִׁיכָה אֵלָא בְּסַמְטָא אוֹ בְּחֲצַר שֶׁל
שְׁנִיָּהן בְּהַמוּכָר אֶת הַסְּפִינָה בְּבָבָא בְּתַרָא (דְף עו):
קִרְקֶשְׁתָּא - גְּרִסִין וְזִג שְׁמִקְרֶשׁ בַּה לְפָנֵי הַעֲדָר
וְהוֹלֵךְ כּוֹלוֹ אַחֲרָיו: עִיזָא דְּאוּלָא בְרִישׁ עֵדְרָא - יֵשׁ
לְבַעַל הַעֲדָר עוֹ חֲרִיף וְדֶרֶךְ הַעִזִּים הַלֵּךְ בְּרֵאשׁ
וְהַעֲדָר הוֹלֵךְ אַחֲרֵיהֶם: עֵבִיד לְנִגְדָא סְמוּתָא - לְעוֹ
הַמוֹשְׁכָת מְנוּקָר עֵינָה וְנִכְשַׁלְתּוּ וְנִפְלַת בְּבוֹרוֹת וְהַעֲדָר
אַחֲרֵיהּ כִּךְ כְּשֶׁהַמְּקוֹם נִפְרַע מִשְׁוֹנָאֵי יִשְׂרָאֵל מִמְּנָה
לְהֵן פְּרִנְסִים שְׁאִין מְהוּנְיָן:

¹⁰ בְּבָא קְמָא נ, ע"א

תְּנוּ רַבְנָן חֲפֵר וּפְתַח וּמִסַּר לְרַבִּים פְּטוּר חֲפֵר וּפְתַח
וְלֹא מִסַּר לְרַבִּים חֵיבִי וְכֵן מִנְהֵגוֹ שֶׁל נְחוּנְיָא חוֹפֵר
בוֹרוֹת שִׁיחִין וּמַעֲרוֹת שְׁהִיה חוֹפֵר וּפְתַח וּמוֹסַר

מַעֲלָה אוֹתָהּ עַל הָאֵיל וּמוֹצִיא אוֹתָהּ מֵהַבָּאָר שָׂרֵב נְחוּנְיָא חָפֵר.

כָּל זֶה בְּדָף נ' זֶה הַכֹּל, חֲצִי מֵהַגְּמָרָא זֶה אֲגָדוֹת, כָּל אֶחָד צָרִיף לְקַרְא אֶת הָאֲגָדָה הַזֹּאת עִם אַחֲתוֹ, עִם אִמָּא שְׁלוֹ, לְשִׁבְתָּ כָּל הַמְּשַׁפְּחָה לְקַרְא אֶת הָאֲגָדָה, אִם הָאֲבָא לֹא מְקַרֵּיא, אִזּוּ הַבֵּן יְקַרֵּיא, הָאֵחַ יְקַרֵּיא. חֲיִיבִים לְקַרְא אֶת כָּל הָאֲגָדוֹת שְׁשֵׁשׁ בְּש"ס, זֶה הַכֹּל מִסְפִּיר מֵה שְׁקוֹרָה הַיּוֹם.

אִזּוּ הַגְּמָרָא אוֹמֶרֶת שֵׁם (בב"ק נ"ב א) לְפָנֵי הַמְּשֻׁנָּה, הִיא אוֹמֶרֶת, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹגֵז עַל הַצֵּאֵן - כּוֹעֵס עַל עִם יִשְׂרָאֵל, הוּא עוֹשֶׂה אֶת הַמְּנַהֲיָגִים עוֹרִים, מְטַמְּטָמִים. כֹּאֲלֵה מְטַמְּטָמִים עוֹד לֹא הָיָה מִבְּרִיאַת הָעוֹלָם. אִזּוּ 'כֵּד רְגִיז רְעִיא', רְעִיא זֶה רוּעָה צֵאֵן. 'עַל עֵנָא' - זֶה צֵאֵן, 'עֵנָא' זֶה צֵאֵן. 'עֵבִיד לְנַגְדָא' - נַגְדָא - זֶה הַמְּנַהֲיָגִים שֶׁל הַצֵּאֵן, 'סְמוּתָא' - כָּלֵם נַהֲיִים עוֹרִים.

וְזֶה מֵה שְׁקוֹרָה הַיּוֹם, שְׂיוֹבָב גְּלַנְט, הַרְצִי הַלּוּי, בִּיבִי בְּעֵצְמוֹ שֶׁחֲשָׁבוּ שֶׁהוּא יַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל. הוּא הִבִּיא אוֹתָנוּ

אִזּוּ הַבַּת שְׁלוֹ פַּעַם אַחַת הַתְּגַלְשָׁה וְנִפְלָה לְתוֹךְ כְּזֶה בָּאָר. כָּל זֶה בְּדָף נ' עֲמוּד א' בְּכַבָּא קָמָא, זֶה רַק סְפוּרִים. אִזּוּ אוֹמֵר רַש"י, [הַבַּת שֶׁל נְחוּנְיָא חוֹפֵר שִׁיחִין סְפָרָה: ש] בָּא אִיזְהָ זָקֵן אֶחָד, לֹא יוֹדַעַת מִי זֶה הַזָּקֵן הַזֶּה, הִיִּיתִי כְּכֹר בְּתוֹךְ הַמַּיִם, מֵאָה מְטֵר בְּתוֹךְ הַמַּיִם, שְׁלוֹשׁ שְׁעוֹת הַחֲזוּקָתִי מֵעֶמֶד, אַחֲרֵי שְׁלוֹשׁ שְׁעוֹת אִמְרַתִּי גְמַרְנוּ זֶה הַסּוּף שְׁלִי. פְּתָאוּם מוֹפִיעַ הַזָּקֵן יוֹרֵד לִי לְתוֹךְ הַבָּאָר, זָקֵן עִם זָקֵן לְבֵן עַד הַטְּבוּר, עִם כְּזֶה אֵיל יָפָה, אֵיל מְתוּק, אֵיל חָמוּד. וּמוֹצִיא אוֹתִי וּמוֹשִׁיעַ אוֹתִי וּמְרַכֵּיב אוֹתִי עַל הָאֵיל, הוּא אוֹמֵר תְּעֲלִי עַל הָאֵיל אֲנִי מוֹצִיא אוֹתְךָ. אוֹמֵר רַש"י מִי זֶה הַזָּקֵן? זֶה אַבְרָהָם אָבִינוּ! אִזּוּ יִלְדָה קֶטְנָה בְּגִיל שְׁלוֹשׁ נוֹפֶלֶת לְתוֹךְ בָּאָר מֵאָה מְטֵר, מֵאֲתִים מְטֵר, אוֹלֵי שְׁלֹשׁ מֵאוֹת מְטֵר, אַבְרָהָם בָּא לְהַצִּיל אוֹתָהּ.

אַבְרָהָם אָבִינוּ בָּא לְהַצִּיל כָּל בַּת שֶׁהוֹלֶכֶת בְּצַנִּיעוֹת! כָּל בַּת שֶׁהִיא קְדוּשָׁה וְטְהוּרָה, אִזּוּ אַבְרָהָם אָבִינוּ בְּעֵצְמוֹ בָּא לְהַצִּיל אוֹתָהּ! אַחֲרֵי שְׁלוֹשׁ שְׁעוֹת מְגִיעַ זָקֵן עִם זָקֵן לְבֵן עַד הַטְּבוּר, הוּא

השלמה במהרה בימינו אמן!

שיעור יום חמישי בראשית כו תשרי למפעל התורה ♦ שיעור ראשון

עבשיו אמרנו קידוש לבנה,
חודש תשרי, מוצאי
כיפור אמרנו קידוש לבנה, אז
מקדשים את הלבנה, שיהיה אור
הלבנה כאור החמה, כל העבודה
שלנו שיהיה אור הלבנה כאור
החמה, לכן באנו לעולם - שיהיה
אור הלבנה כאור החמה, זה
המטרה שלנו, שיהיה אור
הלבנה כאור החמה.

ולכן יש את התפילה: יוצר אור
ובורא חושך עושה שלום
ובורא את הכל, אור חדש על

מהפח אל הפחת, הוא רק הוביל
אותנו לשאול תחיתות, לשבעה
מדורי גיהנום. החילים מפחדים,
ארבע מאות אלף שוככים מתחת
הטנקים מרב פחד, יורים עליהם
טילים, יורים עליהם טילים הכי
חדשים. אסור להם לענות, אסור
להם, לא מרשים להם. האו"ם
לא מרשה, אונסק"ו לא מרשה,
אונר"א לא מרשה. סעודיה לא
מרשה, איראן לא מרשה. מה
שאייראן אומרת זה קדש קדשים
כאן, הגענו לשפל המדרגה, כזה
שפל המדרגה עוד לא היה
מבריאת העולם.

וזה רק תלוי בכנות הכשרות,
שזה רק הכנות של שובו
בנים שהולכות בשיא שיא
הצניעות! בזכות זה נזכה לגאולה

ליוסף) כתונת בשני סלעים, למה, מה יעקב לא יודע שאסור לקנות כתונת? אנחנו צריכים ללמד את יעקב אבינו שידע את כל התורה, כולה? והוא הבחיר שבאבות, הבריא התיכון המבריא מן הקצה אל הקצה, אז אנחנו נלמד את יעקב איך להתנהג?.

ולבן לא גילה לו (- ליעקב) הקב"ה [שיוסף נמכר והוא חי ונמצא במצרים], כי היה חרם גמור, וסרח הייתה בחרם ואשר היה בחרם, [ועל כן אמר משה: ברוך מבנים אשר¹¹, כולם -] כל שבט אשר) היו בחרם, כי היה חרם שמי שיגלה [ליעקב שיוסף נמכר] אוי ואבוי לו, כי מי שיגלה ימות על המקום.

כי אם יעקב היה יודע שמכרו את יוסף, הפסיקתא אומר, שבחיים יוסף לא ראה את אביו, הפסיקתא בחלק ב' אומר שבחיים יוסף לא ראה את אבא

ציון תאיר ונזכה כולנו במהרה לאורו ברוך אתה ה' יוצר המאורות, שאדם מתפלל אז הוא בורא את השמש, הוא בורא את הירח, הוא בורא את הכוכבים, על ידי התפילה. השמש, זה לא אותה שמש, כל יום זה שמש חדשה לגמרי.

אנחנו אומרים יוצר אור ובורא חושך עושה שלום ובורא את הכל, ומסדר את הכוכבים במשמרותיהם ברקיע כרצונו. מסדר את הכוכבים, אדם על ידי התפילה מסדר את הכוכבים, בורא שמש, בורא ירח, בורא כוכבים, זה הכל על ידי התפילה.

אז למה יוסף צריך להגיד להם (- לאחים) כזה חלום [שחלם], השמש הירח משתחוים לי, הגמרא אומרת שבשביל שני סלעים מילת אז הורד יוסף למצרים, שהוא (- יעקב) קנה לו (-

מראי מקומות והערות

המטה אמר ברוך מבנים. היו אחיו בדילין ממנו, אמר יהי רצוי אחיו. היה אסור בסכיה, אמר וטבל בשמן רגליו שיהא מותר לסוך בשמן. היה אסור בנעילת הסנדל, אמר ברזל ונחושת מנעלך. מבנים אשר יהי רצוי. ר"ת מאיר. על שם שהשמן שהוא מאיר פניהם ומאיר למנורה:

¹¹ בעל הטורים דברים לג, כד "ברוך מבנים אשר" - לכך בירכו משה בדברים הללו לפי שכשמכרו השבטים את יוסף החרומו שלא יגלו אותו וסרח בת אשר ידעה במכירתו בנבואה ואמרו השבטים מהיכן ידעה אם לא מאביה דשותא דינוקא או מאבא או מאמא ועמדו ונדוהו ובא משה רבינו ע"ה להתירו, כי אמר לו מנודה אסור בתשמיש

באמצע הכביש, מה זה חתול?
זה כלב, שקוברים אותו באמצע
הכביש?

אמר לו יוסף, אבא, תגזור,
עכשיו אני יש לי צבא פה,
פרשים, אנחנו נעביר אותה,
תגיד לי לאן, לבית לחם,
לחברון, בית לחם זה דקה
חברון, זה 30 ק"מ, עושים 6 ק"מ
בשעה, זה חמש שעות, חמש
שעות עם החמורים ונגיע, אמר
לו יוסף: גזור, אבא גזור, עכשיו
אני מעלה וקובר אותה [במערות
המכפלה].

אמר לו יעקב אתה לא יכול, יש
לי סוד, אני לא יכול לגלות
לך את הסוד, את הסוד רק גילינו
אחרי 3,300 שנה, עכשיו לפני
עשר שנים הערבים זרקו בקבוקי
תבערה, רימונים, הגיעו מאה
בנות משובו בנים זרקו עליהם

שלו, הוא ראה את אבא שלו [רק]
כשהוא נפגש איתו [כשהוא בא]
במצרים, אז אומר הפסיקתא
שיוסף בחיים לא ראה את אבא
שלו, לא ידע בכלל איך הוא
נראה, לא ידע איך הוא נראה
בכלל, [ויוסף דיבר עם יעקב רק כשיעקב הגיע
למצרים, וקודם הפטירה].

אמר לו יוסף [ליעקב לפני פטירתו]:
אבא, אני רוצה לקבור
אותה (- את רחל) בבית לחם? אני
רוצה לקבור אותה בחברון,
עשית טעות אבא, יוסף לא סולח
לאבא שלו¹², יוסף לא מוחל,
יעקב היה בגיל 99 יוסף היה ילד
בגיל 8, כשיעקב היה בגיל 91
הוא (- יוסף) נולד, הוא לא מוחל,
למה קברו את אמא שלו באמצע
הכביש, רחל קבורה באמצע
האוטוסטרדה, עכשיו טיפה
הזיזו את זה (- את הכביש), המצבה
הייתה באמצע האוטוסטרדה,

מראי מקומות והערות

גשמים מלהוליה ולקברה בחברון עת הגרד היה
שהארץ חלולה ומנוקבת ככברה: ואקברה שם - ולא
הולכתיה אפי' לבית לחם להכניסה לארץ וידעתי
שיש בלבך עלי אבל דע לך שע"פ הדבור קברתיה
שם שתהא לעזרה לבניה כשיגלה אותם נבוראדן
והיו עוברים דרך שם יצאת רחל על קברה ובוכה
ומבקשת עליהם רחמים שנא' (ירמיה לא) קול
ברמה נשמע וגו' והקב"ה משיבה יש שחר לפעולתך
נאם ה' וגו' ושבו בנים לגבולם:

¹² בראשית מח, ז

וְאֵנִי בְבֹאֵי מִפְדָּן מֵתָה עָלַי רַחֵל בְּאֶרֶץ כְּנָעַן בְּדֶרֶךְ
בְּעוֹד כְּבַרְת אֶרֶץ לְבֵא אֶפְרָתָה וְאֶקְבְּרָהָ שָׁם בְּדֶרֶךְ
אֶפְרָת הוּא בֵּית לָחֶם:
פירוש רש"י: ואני בבאי מפדן וגו' - ואע"פ שאני
מטריח עליך להוליכני להקבר בארץ כנען ולא כך
עשיתי לאמך שהרי מתה סמוך לבית לחם: כברת
ארץ - מדת ארץ והם אלפים אמה כמדת תחום
שבת כדברי ר' משה הדרשן ולא תאמר שעכבו עלי

[וכעת מבאר הנס שיעקב לא קבר את רחל כראוי בתוך העיר בית לחם, אלא על אם הדרך], אם רחל הייתה עוד מאה מטר עד הכיכר, כולם מכירים את הכיכר, עד הכיכר, כבר אי אפשר להכניס אותה בחומה, גמרנו, אז קבר רחל היה כמו יוסף הצדיק, אי אפשר לנסוע, רק על ידי בקבוקי תבערה, רימונים, אז רק שובו בנים היו נוסעים, זה גם טוב, אבל יעקב רצה שכל עם ישראל יוכל לנסוע לקבר רחל, הוא לא רצה שרק שובו בנים יגיעו, רק שובו בנים יגיעו? כמו יוסף הצדיק שרק שובו בנים נוסעים, אבל אם רחל הייתה קבורה עוד

בקבוקי תבערה איך שירדו מהאוטובוס, על פי חוק היו צריכים לאסור את ההליכה לקבר רחל, זורקים בקבוקי תבערה על מי שמגיע, אז החליטו שבונים שם מבצר, מבצר כזה כמו מערת המכפלה כמו ההרודיון, כי הם רצו לאסור על יהודים להיכנס לקבר רחל, עמדו כבר לאסור, אז הרב קולין לקח את פרס, טייל איתו מצומת תלפיות, מצומת הר גילה, טייל איתו עד קבר רחל, אמר לו זה בסך הכל ק"מ ברגל, תכניס את זה בחומה, תכניסו את זה, תכניסו את קבר רחל בחומה,

מאה מטר קדימה כבר אי אפשר היה להכניס אותה בתוך החומה, זה היה בדיוק המטר האחרון שעוד אפשר לעשות שם חומה, ויעקב אמר לו אני לא יכול לגלות לך מה יהיה בעוד 3300 שנה, בעוד 3300 שנה אז יסגרר פה את הכל, יהיה פה מלחמות.

ואם רחל הייתה קבורה בתוך בית לחם, אז אי אפשר היה להגיע, אולי שובו בנים היו מגיעים, אבל יעקב רצה שכל עם ישראל יגיע.

אז יוסף [שלא ידע זאת] אמר: אבא אני קובר אותה בחברון, [או לפחות] אני קובר אותה בבית לחם, אני פה המלך, אני מלך מצרים, אני משנה למלך, יש לי פרשים.

כתוב ויעל עמו רכב ופרשים, שואל הרמב"ן¹³ מה צריכים רכב ופרשים? הולכים לקבור בן אדם צריכים רכב ופרשים? עושים לווייה, יש לו 12 ילדים, בסדר, בנימין נולד, אז עכשיו תלכו, בנימין עוד רק בן יום, עכשיו הוא נולד, כתוב

עכשיו זה מלחמה שלא הייתה כמוה מבריאת העולם, אף אחד לא זוכר כזו מלחמה, אני נולדתי לפני 86 שנה, לא הייתה כזו מלחמה, שרפו את כל הבתים בכל הקיבוצים [בעוטף עזה], אין בתים, אנשים נשארו בלי בתים, בלי תפילין, יש כאלה חילונים שהיה להם תפילין, [עכשיו] הם נשארו בלי תפילין, עכשיו צריכים לשלוח להם תפילין, כולם גרים בצימרים בתי מלון, שרפו איזה אלף בתים, שרפו אותם לגמרי, עם האנשים

מראי מקומות והערות

על כל ארץ איטליא, והוא אשר מלך ראשון על רומה, והוא אשר בנה החיכל הראשון והגדול מאשר בנו ברומה וגם רבותינו (סוטה יג) הזכירו מזה הענין מקטטט עשו במערה והכתוב שאמר בכאן (להלן נ יד) וישב יוסף מצרימה הוא ואחיו וכל העולים אתו לקבור את אביו אחרי קבורת אביו, בא לרמוז שלא מת אחד מכלם במלחמה ולא בדרך, שעמד להם זכות הנביא וזכות יוסף שעלו עמו:

¹³ רמב"ן על בראשית פרק מ"ט פסוק ל"א ...וזה טעם ויעל עמו גם רכב גם פרשים (להלן נ ט), כי ידע דהון עשו ובניו - וכן היה מעשה, כי מצינו בספר דברי הימים ליוסף בן גוריון (הוא ספר יוסיפון) וזולתו מספרי הקדמוניות, כי בא צפו בן אליפז בן עשו ועשה עמדה קטטה על זה עד שערכו מלחמה ותגבר יד יוסף ותפסו עם מובחר גדודיו והביאום למצרים ועמד שם בתפיסה כל ימי יוסף, וברח משם במותו והלך לארץ כנאפנייא ומלך על בתים ברומא, ובסוף הומלך

באותו יום [שנולד בנימין] רחל נפטרה, באותו יום קברו אותה, הוא רק בן יום, אז גם הוא יבוא להלוויה, לא נורא, בנימין כבר ידע ללכת, כבר ידע לדבר, אז גם הוא יבוא להלוויה, יש 12 ילדים מה יש, עם דינה זה 13, אז זה לוויה של 12 ילדים, עם דינה, ועם יעקב אז בסך הכל מדברים על 14 איש בהלוויה לא צריך רכב לא צריך פרשים, מה פתאום יוסף לוקח רכב ופרשים? כל זה שואל הרמב"ן.

[ומתריץ:] הוא אומר מה הפירוש, צריכים רשות מהוואקף, אי אפשר בלי הוואקף לקבור אותה בבית לחם, לקבור את יעקב במערת המכפלה, אי אפשר בלי הוואקף, צריכים אישור מהוואקף, מה הוואקף יתן אישור, בשום אופן לא, אז הגיעו 31 מלכים הגיעו לעשות מלחמה עם יעקב, מה אתה קובר אותה במערת המכפלה, זה לא שלך, בכלל זה שלנו, מערת המכפלה¹⁴.

מראי מקומות והערות

¹⁴ סוטה יג, ע"א

ויבאו עד גורן האטד וכי גורן יש לו לאטד א"ר אבהו מלמד שהקיפוהו כתרים לארונו של יעקב כגורן זה שמקיפים לו אטד שבאו בני עשו ובני ישמעאל ובני קטורה תנא כולם למלחמה באו כיון שראו כתרו של יוסף תלו בארונו של יעקב נטלו כולן כתריהן ותלאום בארונו של יעקב תנא שלשים וששה כתרים נתלו בארונו של יעקב ויספדו שם מספד גדול וכבר מאד תנא אפי' סוסים ואפילו חמורים (מאילו מאילו)

כיון שהגיעו למערת המכפלה אתא עשו קא מעכב אמר להן ממרא קרית הארבע היא חברון ואמר רבי יצחק קרית ארבע ארבע זוגות היו אדם וחזה אברהם ושרה יצחק ורבקה יעקב ולאחא איהו קברה ללאה בדידה והאי דפייש ידיד הוא אמרו ליה זבינתה אמר להו נהי דזביני בכירותא פשיטותא מי זביני אמרו ליה אין דכתיב בקברי אשר כריתי לי וא"ר יוחנן משום ר"ש בן יהוצדק אין כירה אלא לשון מכירה שכן בכרכי הים קורין למכירה כירה אמר להו הבו לי איגרתא אמרו ליה איגרתא בארעא דמצרים היא ומאן גייל גייל נפתלי דקליל כי איילתא דכתיב

נפתלי אילה שלוחה הנותן אמרי שפר א"ר אבהו אל תקרי אמרי שפר אלא אמרי ספר חושים בריה דדון תמן הוה וקירן ליה אודינה אמר להו מאי האי ואמרו ליה קא מעכב האי עד דאתי נפתלי מארעא דמצרים אמר להו ועד דאתי נפתלי מארעא דמצרים יהא אבי אבא מוטל בבזיון שקל קולפא מחייה ארישיה נתרן עיניה ונפלו ארעא דיעקב פתחינהו יעקב לעיניה ואחיד והיינו דכתיב ישמח צדיק כי חזה נקם פעמיו ירחץ בדם הרשע באותה שעה נתקיימה נבואתה של רבקה דכתיב למה אשכל גם שניכם יום אחד ואע"ג דמיתתן לא ביום אחד הואי קבורתן מיהא ביום אחד הואי:

תוספות גיטין נה, ע"ב

ביהודה בהרוגי המלחמה - בירושלמי בראשונה גזרו גזרה על יהודה לפי שמסורת בידם מאבותם שיהודה הרג עשו דכתיב (בראשית מט) ידך בעורף אויביך ותניא נמי בספרי ידיו רב לו בשעה שהרג את עשו ובסוף פ"ק דסוטה (דף ג.) דאמר חושים בן דן שקל קולפא ומחייה ארישיה דעשו ונתרו עיניה ונפלו אכרעיה דיעקב שמא לא מת באותה הכאה עד

הגיעו [ואמרו]: מערת המכפלה היא שלנו לא שלכם, מה אתם רוצים ממערת המכפלה.

[חזור] לספר המעשה שלפני 30 שנה אמר 20 רכבים לנסוע מדי יום למערת המכפלה, אז נסענו שבוע שלם ממוצאי שבת עד יום חמישי בלילה, ולא הבנו למה עשר מכוניות של או"ם יש כל לילה, אנחנו מגיעים עם 20 רכבים, מאה בחורים, מאה אברכים. ואחרי זה נודע לנו, שבאותו לילה, באותו שבוע עמדו לתת את מערת המכפלה לערבים, הערבים טענו זה שלנו, היהודים סתם פלשו לכאן, זה בכלל לא שייך ליהודים, מה ליהודים ולמערת המכפלה? פה קבור הראש של עשו, פה קבור ישמעאל, זה מה שהם טענו, אז האו"ם בא לראות מי מבקר, באותו שבוע היה צריך להיות החלטה אצל האו"ם, אצל

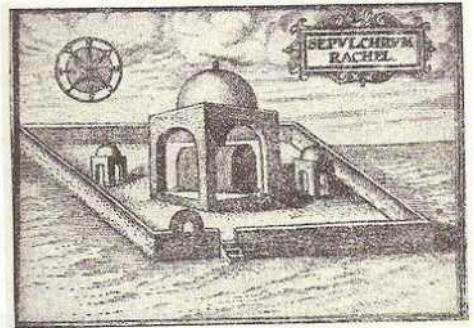
היה שבוע אחד ארגנו שיסעו 20 מכוניות [מדי יום למערת המכפלה], כל רכב חמש איש, נהג ואחד ליד הנהג ושלוש מאחורה, זה חמש איש, כפול 20 זה מאה איש, אנחנו באים כל לילה, זה היה לפני 30 שנה, רואים או"ם, עשר מכוניות של האו"ם, לא מבינים מה קורה, מלחמה שם, מי יודע מה הולך לקרות (ממשיך לספר מעשה זה בהמשך) [15].

אז הוואקף היה נותן לקבור את יעקב במערת המכפלה? חס ושלום! עשו הגיע [להילחם שיעקב לא יקבר במערת המכפלה], כולם הגיעו, הגיעו 31 מלכים, אז כל זה מסביר הרמב"ן, אז [לכן] צריכים רכב ופרשים, היה ממש מלחמה, הוא אומר באו 31 מלכים, 31 צבאות, סעודיה ירדן איראן, כולם, כולם הגיעו, מצרים, טורקיה, כולם הגיעו, 31 מלכים

מראי מקומות והערות

להחריב את עזה, שרפו לכם אלף בתים הרגו לכם 1200 ילדים אז עכשיו תחריבו את עזה? תחריבו גם את גרמניה שרפו לכם 6 מיליון, תפסיקו כבר עם הטירופים שלכם, אמריקה זה מדינה עם ישוב דעת, זה לא כמו כאן, ביבי משוגע, וזה משוגע, זה (- בידן) עושים הכל בישוב דעת, אז עכשיו הוא נחת לפני שעה.

שעמד עליו יהודה והרגו:
 15 עכשיו בא בלינקו, למה הוא מגיע, שלא תעשו מלחמה עם הערבים, תפסיקו, הוא לא מסכים דבר כזה, אז בסדר הרגו לכם 1200, אז תבליגו, הרגו לכם 6 מיליון מה תעשו עכשיו תחריבו את גרמניה? עכשיו הגיע בלינקו, הוא בסך הכל יהודי, אבל הוא עוד לא מגלה למה הוא בא, הוא בא בשביל שלא יכנסו לעזה מפחדים להיכנס לעזה, מה אתם הולכים

קבר רחל בעבר

אז אותו הדבר על קבר רחל, על מערת המכפלה, הערבים לא היו נותנים לעבור לקבר רחל אם זה היה עוד מאה מטר קדימה, כבר אי אפשר לגשת, שובו בנים היו ניגשים, בסדר.

אמר לו יוסף: גזור אבא, אני מעלה אותה וקבורה, תגיד, תן לי רשות לקבור אותה, אני רוצה להוציא אותה, היא באמצע הכביש, באוטוסטרדה היא קבורה, לפני 400 שנה, עשו [על קבר רחל] ארבע עמודים וכיפה, [עד אז] זה היה סתם מצבה באמצע הכביש במשך 3000 שנה, עכשיו לפני 400 שנה עשו ארבע עמודים וכיפה, עד שבא משה מונטפיורי ועשה את זה שני חדרים, זה התמונה הרגילה של קבר רחל, שני חדרים עם כיפה, אז חדר אחד היה לנשים חדר

אונסק"ו, אונר"א, אם לתת את המערה ליהודים או לערבים, האו"ם מחליט לא אנחנו מחליטים, אז היה נס, ובדיוק באותו שבוע הייתה החלטה שנוסעים כל הישיבה, ומארגנים עשרים רכבים, ומאה בחורים, ומאה אברכים, והאו"ם רואה שרק יהודים מגיעים, שום ערבי לא מגיע בלילה, הם מגיעים בבוקר בשש, יהודים כבר מ-12 בלילה אומרים תיקון הכללי, שבע תיקון הכללי ותיקון חצות, איזה שש שעות עומדים פה מאה יהודים מאה אברכים, אז האו"ם החליט שהמערה שייכת רק ליהודים, ורק ליהודים יש את הזכות על המערה, זה היה הכל באותו שבוע גורלי שאנחנו לא ידענו מכלום, נסענו בתמימות, נסענו בתמימות.

אחד לגברים, הפנימי לגברים. ועכשיו בנו שם מבצר שלם וכל זה יעקב ראה ברוח הקודש והוא לא יכל להגיד את זה ליוסף.

- הבלניקן הזה, כי עד שהוא נמצא כאן אי אפשר להיכנס לעזה, ואם לא ניכנס לעזה אז תוך יום הם בונים את הכל מחדש, פוצצו להם עכשיו איזה אלף בתים, אבל הכל בתים ריקים, הערבים כבר עזבו את כל הבתים, 300 אלף ערבים עזבו את עזה, העולם כועס, מה זה, אנשים בלי בית, לנו נשארו בתים שרופים בלי אנשים, הם נשארו אנשים בלי בית, שיגורו בבתים שלנו ששרפו אותם.

אז אומר [יעקב] "ואקברה שם", לא הלכתי אפילו לבית לחם, [ויוסף היה לו צער:] תלך עוד טיפה, עוד שני מטר, עוד מאה מטר, [לתוך העיר בית לחם, ושם תיקבר], מה הבעיה. [אמר יעקב:] אני יודע שיש בליבך עלי, אני יודע שאתה כועס עלי.

כל אחד יקרא את הרש"י, חייבים לקרוא את רש"י, קבענו שמעכשיו קוראים כל פרשה עם הרש"י, אנשים לא מכירים את הרש"י, לא את

יעקב היה [בזמן קבורת רחל] בגיל 99 עכשיו הוא בגיל 147, 48 שנה יוסף הולך עם הקפדה על אבא שלו, [זה שאומר יעקב ליוסף קודם פטירתו:] אני יודע שאתה מקפיד עלי, אני יודע שיש בליבך עלי, רש"י אומר: אני יודע שאתה כועס עלי, יוסף כועס על אבא שלו, הוא לא מוחל לו, יש לו אמא אחת, אין לו עוד אמא, אמא אחת, קברו אותה באמצע הכביש! הוא לא יכול להבין את זה! הוא נמצא כבר במצרים 22 שנה, ולא יכול להבין את זה, ועוד 17 [שנה לפני שנמכר למצרים] זה 39 שנה, הוא נמצא במצרים והוא לא יכול לסלוח לאבא שלו. ואבא שלו אומר לו: אני יודע, יוסף, אני יודע, אני יודע שאתה מקפיד עלי, אני יודע שאתה כועס עלי.

כל אחד יקרא את הרש"י, גם בנות צריכות לקרוא את הרש"י, אנחנו עכשיו במלחמה, אז עכשיו מחכים שהוא ילך מפה

הרש"י הראשון¹⁶, לכל הפחות הערבים לומדים את זה, אם יהודים לא לומדים, אז ישמעאלים לומדים את זה, הם צועקים את הרש"י הזה, ליסטים אתם, ליסטים אתם, צועקים את זה 24 שעות, במשך 86,400 שניות, בכל יום יש 86,400 שניות, זה יוצא בדיוק דו"ח, 8 זה ח', 6 זה ו' וארבע זה בדיוק ד', זה דו"ח, זה הדו"ח שצריכים לתת לה' כל יום, 86400 שניות. והם צועקים ליסטים אתם, הם לומדים את הרש"י, אנחנו לא לומדים, אותנו לא מעניין רש"י, אבל אותם זה כן מעניין... אז רש"י אומר הכל, מה יהיה, רש"י היה לפני אלף שנה, בנד' אלפים תת"ס^ה, עכשיו כבר עברו 19 שנה [מאז שעבר תשע מאות שנה מפטירתו], היום פ"ד, אז נשאר עוד 81 שנה, אתם תחיו 81 שנה בעזרת ה', אז זה יהיה אלף שנה לרש"י. אלף שנה לפטירה של רש"י 9001

שנה לפטירה של הרמב"ם, לכן צריכים ללמוד כל יום חמשה פרקים ברמב"ם, אנחנו עכשיו מתקרבים כבר ל900 שנה מהרמב"ם, ההפרש בין רש"י והרמב"ם זה בדיוק מאה שנה, זה תתס"ה וזה תתקס"ה.

אז הישמעאלים הם היחידים שלומדים את הרש"י, וצועקים: ליסטים אתם! ליסטים אתם! ור' נתן אומר זה בת קול שצועקת, כי אנחנו לא מתבודדים, לא מתפללים, לא מתפללים מילה במילה, את השחרית עושים בחמש דקות, ואת המעריב עושים בשתי דקות, את המנחה עושים ב30 שניות, ורק ממלמלים את זה, לא אומרים מילה מילה.

כי התפילה זה הדבר הכי קשה, להגיד מילה במילה אותה התפילה, ומסדר את הכוכבים במשמרותיהם, ברוך אתה ה'

מראי מקומות והערות

אומות העולם לישראל לסטים אתם, שכבשתם ארצות שבעה גוים, הם אומרים להם כל הארץ של הקדוש ברוך הוא היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו, ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו:

¹⁶ רש"י עה"ת בראשית א' א'

בראשית - אמר רבי יצחק לא היה צריך להתחילא [את] התורה אלא (שמות יב ב) מהחודש הזה לכם, שהיא מצוה ראשונה שנצטוו [בה] ישראל, ומה טעם פתח בבראשית, משום (תהלים קיא ו) כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים, שאם יאמרו

מוריני הרב עם ר' ברוך מרדכי אזרחי, ור' משה שפירא, ור' משה פרוש

ויש אומרים ממערב למזרח, כי קוראים לו הרסקו, כי לפי זה אז הוא הסתכל בהרסקו והוא ראה שהוא לא יכול להוליד, למה לא יוליד? ה' אמר אני אזיז לך הכוכב, אין בעיה, אז שאומרים ומסדר את הכוכבים ברקיע כרצונו, מזיזים את הכוכבים.

המעריב ערבים, בחוכמה פותח שערים משנה עיתים ומחליף את הזמנים, פתאום עכשיו מלחמה, עת מלחמה ועת שלום, ומסדר את הכוכבים במשמרותיהם ברקיע כרצונו, את זה צריכים להגיד בשיא הכוונה, שכל פעם מסדרים את הכוכבים.

אז יעקב מתנצל לפני הבן שלו, אז [בשעת קבורת רחל] יעקב היה בגיל 99, היום הוא 147, עברו 48 שנה, הוא אמר עכשיו אני אסביר לך, אני יודע שאתה כועס

ה' אומר לאברהם אני אזיז לך את הכוכב, צא מאצטגנינות, צא צא צא¹⁷, מי העיר ממזרח צדק, אני אזיז לך את הכוכב, יש אומרים שהוא זז ממזרח למערב

מראי מקומות והערות

לו "ואתנה בריתי ביני ובינך" נתקדשה דעתו. "ויצא אותו החוצה" אמר לפניו רבוננו של עולם הסתפקתי במגל שלי (ואין לי אלא בן אחד) [ואיני רואי להוליד בן] אמר לו צא מאיצטגנינות שלך איז מגל לישראל

¹⁷ נדרים לב, ע"א

אמר רב יהודה אמר רב בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא לאברהם אבינו "התהלך לפני ויהיה תמים" אהותו רעה אמר שמא יש בי דבר מגונה כיון שאמר

עלי, אז אולי אתה דן אותי לכף זכות, אולי ירד גשם, היה מבול, אולי היה חורים באדמה, האדמה התבקעה, [ולכן לא הלכתי לקבור את רחל במקום מכובד, אלא על אם הדרך], הוא אומר: האדמה לא התבקעה, האדמה הייתה ישרה. תגיד ירדו עלי גשמים, תגיד שהארץ הייתה מבוקעת, [לא, אלא] עת הגריד היה, הארץ חלולה, מנוקבת, יבשה לגמרי, הארץ הייתה יבשה, חשון עוד אין גשם הארץ, יבשה לגמרי. אז תשאל אותי למה לא הלכתי איתה לבית לחם? למה? יוסף אומר: אבא תן לי רשות להכניס אותה לבית לחם, עוד מאה מטר להכניס אותה לאיזה בית, לבית קברות, נקבור אותה [בכבוד], נעשה לה ציון יפה, עם אוהל יפה.

עלי, אז אולי אתה דן אותי לכף זכות, אולי ירד גשם, היה מבול, אולי היה חורים באדמה, האדמה התבקעה, [ולכן לא הלכתי לקבור את רחל במקום מכובד, אלא על אם הדרך], הוא אומר: האדמה לא התבקעה, האדמה הייתה ישרה. תגיד ירדו עלי גשמים, תגיד שהארץ הייתה מבוקעת, [לא, אלא] עת הגריד היה, הארץ חלולה, מנוקבת, יבשה לגמרי, הארץ הייתה יבשה, חשון עוד אין גשם הארץ, יבשה לגמרי. אז תשאל אותי למה לא הלכתי איתה לבית לחם? למה? יוסף אומר: אבא תן לי רשות להכניס אותה לבית לחם, עוד מאה מטר להכניס אותה לאיזה בית, לבית קברות, נקבור אותה [בכבוד], נעשה לה ציון יפה, עם אוהל יפה.

[אמר יעקב:] אבל דע לך, שעל פי הדיבור קברתיה שם, שבניה יוכלו לבוא אליה, יוכלו לבוא אליה בכל הדורות, לא רק

כי מסביר הבן איש חי שרק על ידי רחל תהיה הגאולה, רק על ידי רחל! כי אמון הכניס, מנשה הכניס פסל להיכל, אמון הכניס לקודש קודשים, אז ה' אמר כי צרה המסכה מהתכנס, איך אדם מכניס, מיטה אחת אתה יכול להכניס שתי נשים (- גמ) השראת השכינה וגם עבודה זרה), אין דבר כזה להכניס פה עבודה זרה לקודש קודשים, אין דבר כזה, אי אפשר! אז הם הכניסו לקודש קודשים עבודה זרה ממש, פסל ממש עם ארבע פנים שה' יברח משם, אז רחל אומרת לו: מה אתה בשר ודם? מה אתה מקנא בפסל, מה אכפת לך, הפסל לא קיים, אני שאני בשר ודם התגברתי על קנאתי, מסרתי את כל הסימנים לאחותי¹⁸. ולכן

מראי מקומות והערות

לאה אחותי ולא דברתי עם יעקב כלום כדי שלא יכיר בין קולי לקול אחותי והלא הדברים ק"ו ומה אני שאני ב"ו לא הקפדתי על צרה ואתה הוא מלך רחום ותנון האיך אתה תקפיד על ע"ז שאין בה ממש שנאמר (תהלים קטז) עצביהם כסף וזהב מעשה ידי אדם פה להם ולא ידברו וגו' מיד נתגלגלו רחמיו של

¹⁸ מצאתי: תנא דבי אליהו רבה - פרק ל והואיל וגלו ישראל היה בדעתו של הקב"ה שלא להחזיר עוד את ישראל למקומם עד שעמדה רחל בתפלה לפני הקב"ה ואמרה לפניו רבש"ע הזכר לי שלא הקפדתי על צרה שלי ולא עוד אלא שעבד בי בעלי ז' שנים ובשעת כניסתי לחופה החליפו את

ועבשיו [בשמחת תורה] אנשים מתו על קידוש ה', אז הם עולים הכי גבוה, הם עולים לכתר, ה' בחר דווקא בהם, כי הם הכי תמימים, הכי צדיקים, הכי קדושים שיכולים להיות בכל הדורות, אז בהם ה' בחר למות על קידוש ה', דווקא בהם! דווקא בהם! אז עלו 1200 איש עכשיו לספירת הכתר, לאדם קדמון דאדם קדמון, כתר דכתר, הם זכו לעלות.

וזה אל נקמות ה' אל נקמות הופיע, לכן אומרים "אָנָּה

במצורע מזים על האוזן על התנוך על הבוהן, [הם הסימנים שמסרה רחל ללאה], בוהן ימין, רגל ימין, שתי בהונות [של יד ושל רגל], ותנוך, זה הכל סודות נוראים, כי העיקר זה לפתוח את האוזן, כי ה' מדבר עם הבן אדם כל הזמן.

ויקרא אל משה, א' זעירא, אנחנו בעזרת ה' לפני פסח, היום זה שנה מעוברת, נקרא לפני פסח שבת החודש, נקרא ויקרא, א' זעירא, אז כל העבודה זה א' זעירא, גימטרייה ר' עקיבה¹⁹, כי אי אפשר בלי ר' עקיבא שמת על קידוש ה'.

מראי מקומות והערות

ס"א ע"ב, וְכֵן לְהַרְוֵי שְׁמֵהוּן אֵלּוּ נִכְנָס בְּשָׁלוֹם וַיֵּצֵא בְּשָׁלוֹם. וְזֶה סוּד רַבִּי שְׁכִיבָה פְּעָמִים מִסִּים בְּאֵלֶּיךָ וּפְעָמִים בְּהֵ'ה, פְּשִׁיעָאָה לְשִׁמְתוֹ בְּאֶחָד, וְכֵן לְאוֹת א' שֶׁהוּא סוּד קוֹצוֹ שֶׁל יו"ד. וְזֶה נִרְמָז בְּמִלַּת רַ'עֲדָה, נוֹטְרָן קוּן רַ' בִּי עֲקִיבָא יו"ד חֲדוּ כ' רַבְתִּי, זֶה שֶׁאָמַר אֵל, שֶׁהוּא סוּד אֵל אֶרְבֶּה אֲפִים (שְׁמוֹת לו, ו) וְדָרְשׁוּ "וְלִי מִה יִקְרוּ" זֶה רַבִּי עֲקִיבָא שֶׁנֶּכְה לְסוּד ש' שֶׁל תַּפְלִין שֶׁנֶּקְרָא יִקְר, כִּמוֹ שֶׁפָּתְחוּ רַז"ל בְּמִגְלָה (דף ט"ז [ע"ב]) "וַיִּקְרָ" (אֶסְתֵּר ח טו) הוּא תַּפְלִין, וְלִבְנֵי אִמְרַ מִלַּת "וַיִּקְרָא", שֶׁכְּשֶׁנֶּכְה רַבִּי עֲקִיבָא לְאוֹת א', זִכָּה לִיקְרָ שֶׁהוּא סוּד שֵׁין שֶׁל תַּפְלִין, אֲבָל מִלְּשֵׁה לֹא זִכָּה רַכּ "וַיִּרְאֵתָ אֶת אַחֲרֵי" (שְׁמוֹת לג כג), שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל בְּבִרְכוֹת (דף ז' [ע"א]) שֶׁהוּא קָשֶׁר שֶׁל תַּפְלִין שֶׁהוּא אוֹת ד', וְלִדְבַר תַּרְגוּם יוֹנָתָן בֶּן עוֹזַיִאל זִכָּה לִי"ו ד תַּפְלִין שֶׁל דִּי מְטָרָא דְבִבְדִיא, בֵּין לְמַר וּבֵין לְמַר "כִּי לֹא רִבְּו" שֶׁלֹּא זִכָּה לִש"ו שֶׁל תַּפְלִין, אֲבָל רַבִּי עֲקִיבָה נִכְנָס בְּשָׁלוֹם (חִגְיָה דִּף ט"ו [ע"ב]), וְזִכָּה גַם בֶּן לִש"ו שֶׁל שֶׁד".

הקב"ה ונשבע לה לרחל להחזיר את בניה למקומם שנאמר (ירמיה לא) קול ברמה נשמע וגו' רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה כי איננו כה אמר ה' מנעי קולך מבכי וענייך מדמעה כי יש שכר לפעלתך נאם ה' ושבו מארץ אויב ויש תקוה לאחריתך נאם ה' ושבו בנים לגבולם אל תקרי רחל מבכה על בניה אלא רוח אל מבכה על בניה:
¹⁹ מְגִלָּה עֲמוּקוֹת וְאֶתְחַנֵּן אֶפְסָן עַג הַרְאָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִשְׁהָ א' וַיִּקְרָא, הוּא סוּד רַבִּי עֲקִיבָה. שְׁכּוֹ א', וַיִּקְרָא, בְּגִימְטְרִיא רַבִּי עֲקִיבָה. נִשְׁתַּיְרוּ אֲתָנוּן מִן "וַיִּקְרָא" (א א) "וַיִּקְרָ", שֶׁדָּרְשׁוּ רַז"ל (עֲבוּדָה זָרָה דף ה' [ע"א]) עַל פְּסוּק (תְּהִלִּים קלט יז) "וְלִי מִה יִקְרוּ רַעֲיָה אֵל", שֶׁהוּא רַבִּי עֲקִיבָה. וּבְמִלַּת "רַעֲיָה" יֵשׁ בּוֹ סוּד בְּךָ עֲלֶה בְּמִחְשָׁבָה (מִנְחוֹת כ"ט ע"ב). שֶׁפָּתַח הָאֲר"י ז"ל ב' חֲדוּדִים הֵן, הָאֶחָד כ' פִּתְפֻּתָה הוּא סוּד: חֲדוּד הַתַּחֲתוֹן שֶׁל בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד, כ' פִּתְפֻּתָה: חֲדוּד הָעֲלִיוֹן שְׁמֵעִ יִשְׂרָאֵל (דְּבָרִים ו ד), וְכִשְׁעִיבָאָה נִשְׁמַתוֹ שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָה בְּאֵ"חָד (בְּרִכּוֹת

אָנִי בָּא" (בראשית לז, ל) ²⁰, מה זה אנה אני בא? כי ראובן היה צריך לשבת על פי הבור, יחי ראובן ואל ימות, באותו רגע נגזר עליו גזירת מיתה, איזה שומר אתה? [שלא שמרת על יוסף]. ^[21].

אז כתוב כאן בלימודי אצילות, שאלה שנהרגים על קידוש

ה', הם עולים לכתר, הם חקוקים על הפורפירא (- לבוש) ²², מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מבצרה, פורה דרכתי לבדי, אנחנו אומרים את זה במוצאי שבת, כל מוצאי שבת אנחנו אומרים: פורה דרכתי לבדי ומעמים אין איש איתי, נקרא בליקוטי מוהר"ן תורה ר"ס ²³ שה' לוקח

מראי מקומות והערות

²⁰ שער הפסוקים - פרשת וישב

ר"ת של אני" אנה, הוא, (תהלים צ"ד) אל נקמות יהו"ה, אל נקמות הופיע. והענין הוא, כי הציץ ראובן ברוח הקדש, שעתידיים עשרה הרוגי מלכות ליהרג, על עון מכירת אחיו ליוסף אחיהם, ועתידי לניקם מהם. ועיין במ"ש בתפלת שחרית בפסוק אל נקמות, שנסדר אחר מזמור הודו לה' קראו בשמו: ²¹ [בעוטרף עזה בשמחת תורה] לא היה צבא, אין צבא, כל צה"ל זה סתם בדיחה, זה סתם, סתם שותים וודקה ועושים עבירות, זה כל הצבא, אדם הולך לצבא הוא עושה את כל העבירות, היה נהיה חילוני, לכן אסור ללכת לצבא, זה צבא של ליצנים, בכלל אין צבא, זה סתם, יושבים ב- באוהלים ומשתכרים, שותים וודקה, ועושים עבירות שם, וחזין מזה - זה בכלל לא צבא, אמרו: הצבא הכי חזק בעולם, עכשיו רואים שזה בכלל לא צבא בכלל, אין צבא, זה לא קיים בכלל, אין בכלל צבא, אולי זה מגן על הערבים, צה"ל ראשי תיבות צ"בא הגנה לערבים, אין צבא, עשר שעות לקח, שחטו את כולם, שרפו אותם בתוך הבתים, כולם עברו סקילה שריפה הרג וחנק, את כל סוגי המיתות הם עברו 1200 איש, תינוקות, ילדים, זקנים, נערים, כולם נשרפו חיים, כיון שנגמר הצבא, כל הצבא זה סתם בדיחה, אדם הולך לצבא, זה בדיחה, זה בכלל לא צבא, נראה אותו יושב שעה בישיבה, שלוש שנים הוא עושה חיים שם, זה בכלל לא צבא, אין צבא, הצבא לא קיים בכלל, אין ראש ממשלה, ואין צבא, ואין כלום, זה הכל בדיחות, הכל זה... כל השנה

אצלם זה פורים, כל השנה זה פורים, כל השנה.

²² לימודי אצילות - סוד הצמצום חלק שני ודע כשנהרג אדם מישראל ע"י אומות העולם אע"פ שאינו צדיק כיון שקבל עונשו בזה שנהרג בלא משפט מיד בא אורפניאל' ולוקח נשמתו ותיכף מעורר יחציפר"ן [נ"א יוצפחיר"ן] לקראתו ולוקח הנשמה מיד אורפניאל ומכניסה בפתח [נ"י ומכניס בכתר] שהוא ממונה עליו וחוקק נשמתו ומה שארע בה בפורפירא דמלכא שהיא בצד דרום פורפירא הוא שם אלהים במילוי ההי"ן כי זה נקרא פורפירא דמלכא ונקרא בגד תכלת. ואח"כ מבהיק יותר ונקרא נור דלוק ולע"ל יתלבש הקב"ה לבוש אדום זה ויקום דם עבדיו השפוך וזמ"ש מדוע אדום ללבושך (ישעי' ס"ג ב') ונשמה זו הואיל ונחקה בפורפירא בו נודככה ומתגדלת אע"פ שאין בה מעשים טובים ולטובתה נשברה ונהרגה.

ואחרי שנחקה נותנים אותה בחופה הראוי לה לפי ערכה כי בהיכל זה יש חופות רבות מאוד ולפי שאין בה מעשים נכיות מחופה זו ומצטערת ומתביישת ממעשיה ובוה מקבלת עונשה ואז כשקבלה עונשה פותחין לה חלון א' בהיכל זה ו"ד שהם בצורת ה' וו"ד [נ"י יו"ד] זה הוא ממילוי יו"ד דיה"ו ומחלון זה בא לה קורת רוח ואור מג"ע [נ"י ומאיר בג"ע] ונותן בו [נ"ל דצ"ל בה] כח לישב בחופה זו ואור זה הבא אליה דרך חלון נקרא רוח חיים.

²³ ליקוטי מוהר"ן תורה רס

השם הוא הַפְּשָׁשׁ, קָמוּ שְׁמֵבָאָר בְּהַתְּרָה הֵיכַל הַקֹּדֶשׁ (בְּסִימָן נ"ט). עֵץ שָׁם. בְּבִחִינַת (בְּרָאשִׁית ב): "קִפְשׁ

נפשות על קידוש ה', אז זה העבודה של ה', שהוא לוקח נפשות. כל זה מובא בר"ס, 'השם הוא הנפש', ודע שהיחוד הכי גדול זה אלה שהולכים על קידוש ה', זה היחוד הכי גדול, כי הם מסרו נפשם על קידוש ה'.

"כי באלה אתם נלכדים" חנינא בן תרדיון שמו אותו באש²⁴,

אנשים, שצריכים יחוד, כי עכשיו אנחנו לפני חורבן, לפני חורבן הבית השלישי, אנחנו כבר בית השלישי עכשיו, וה' רואה שהולך להיות חורבן, אז הוא לוקח אלף נפשות, הפעם זה היה 1200, כל זה תורה ר"ס. כי הרב'ה מסביר כל דבר שיקרה עד סוף הדורות, אז כל פעם שה' רוצה שיהיה יחוד, אז הוא לוקח

מראי מקומות והערות

תחפארת חזו במה ברא קאתינא לגבך (זהר ויקרא י"א). ואני מתעורר השתוקקות עליו ונעשה יחוד בידוע, ולפעמים בא לצד זה הריגה, חס ושלום, שנהרגין, חס ושלום, במה וכמה נפשות מיישראל, כדי שיהיה יחוד על ידי נפשותיהם העולות למעלה, כי לפעמים צריכין אל היחוד הרבה נפשות מאד, חס ושלום, על כל בא הריגה, חס ושלום:

²⁴ מסכת פלה פרק א

רבי אליעזר בן יעקב אומר אין תלמיד חכם רשאי [למשמש במעשיו] ולתן מעותיו בארנקי של צדקה אלא אם בן ממונה עליה פרבי חנינא בן תרדיון אמרו

תיה הוא שמו" עין שם. ויש בבחינה זו מסירת נפש: כי יש עשרה הרוגי מלכות שמסרו נפשם על קדוש ה' בשביל יחוד קדוש ברוך הוא ושביתנה בידוע, שעקר היחוד על ידי מסירת נפש, והם ראו באותן הדורות, שאי אפשר לתקן ולעשות יחודים למעלה כי אם על ידי נשמותיהם, על בן מסרו נפשם על קדוש השם, כי כשהנפשות עולות למעלה על ידי מסירת נפש, אזי הם חוזרים להשכינה, כי משם יצאו, כי ישראל הם חלק אלוה מופעל ממש, שהם חלקי השכינה ממש, בבחינת "העמסים מני בטן" (ישעיה מ"ו). וכשהם חוזרים להשכינה אזי השכינה

שפכו עליו בנזין על חנינא בן תרדיון, שמו ספוגים של צמר [על לבו], והאש לא שורפת, האש הולכת אחורה, אז אמר לו קסטנרי: אני לא מבין אותך, אתה לא מוכן להישרף? דינא דמלכותא דינא! המלכות גזרה עליך! הוא אומר: נכון, דינא דמלכותא דינא, אבל אתם צריכים לבקש ממני רשות יפה, תבואו, תבקשו רשות, תתחננו, אז אני מסכים להישרף, אבל סתם ככה, אתם שורפים אותי, אני לא מסכים, אני רוצה לעשות שעה התבודדות. ישמעאל בן אלישע ישאל מאחרי הפרגוד, [לא], אני בעצמי אעלה לשמים ואשאל אם צריכים באמת להמתיק את זה, רק על ידי עשרה הרוגי מלכות, [או אפשר להמתיק הגורה

בלי שיהרגו עשרה הרוגי מלכות], אני רוצה לשאול את ה', [אמר לו הקיסטרנר:] אתה רוצה לשאול את ה', חכה, אני אשאל את הקיסר שיתן לך רשות, [אמר ר' חנינא בן תרדיון:] אני לא צריך את הקיסר, אני יודע לבד לעלות לשמים, שהקיסר יחכה לי, אתה תחכה לי כאן, אני עכשיו עולה לשמים, אני חוזר עוד שעה, אני אגיד לך אם אתה יכול לשרוף אותי. הקסטנרי לא הבין, אני שורף אותך או אתה שורף אותי, מי שורף את מי? פשוט זה חוצפה, חוצפה מצד חנינא בן תרדיון שלא מקבל את גזרת המלכות באהבה, דינא דמלכותא דינא.

טוב, בינתיים הוא (- הקסטנרי) מחכה מחכה, והוא חושב

מוראי מקומות והערות

עליו על רבי חנינא בן תרדיון שפעם אחת נתחלפו לו מעות פורים במעות של צדקה והיה יושב ותמה ואמר אי לי שמא נתחבתי מיתה לשמים עד שהיה יושב ותמה בא קסטנר אמר לו רבי גזרו עליך לכוףך ולשורףך בתורתך ולשורףך אמה ועמד וכרכוהו בתורתו והקיפוהו חבילי ומורות והציץ בו האור והיה אור מצטנן ומתרחק ממנו עמד קסטנר בקהלה אמר לו רבי אתה הוא שגזרו לשורףך אמר לו הן אמר לו ולמה האור מכבה אמר לו נשבעתי בשם קוני שלא יגע בי עד שאדע אם גזרו עלי מן השמים המתו לי שעה אחת ואודיעה היה קסטנר יושב ותמה אמר הללו שגזרוני מיתה ותיים לעצמן

למה על מלכות עליהן אמר לו קום לה וכל מה שפולכות רוצה לעשות בי יעשה אמר לו ריקה הסכימה עלי גזרה מן השמים ואם אין אתה הורגני הרבה הורגים יש למקום הרבה דבים ונמרים ונאריות וזאבים והרבה נחשים ועקבים שיפגעו בי אלא סוף שהמקום עתיד לפרע דמי מידך וידע קסטנר שפך היא המדה מיד עמד ונפל על פניו וכיון אבד והשמיע קולו מן האש ואמר "באשר תמותי אמות ושם אקבר" באשר תתנה אהיה מיד יצתה בת קול ואמרה רבי חנינא בן תרדיון וקסטנרו מוזמניו לחיי העולם הבא:

תשובה... אל תעזו, עכשיו הוא נחת, לפני שעה, שלא תעזו, עכשיו אי אפשר לעשות כלום, עכשיו הוא לא מרשה, יעופו טילים, עפים 5,000 טילים כל יום, אז זה מגיע לכם, זה מתנה, פשוט זה תשורה, לי מקודם פגע טיל בראש, אז הראש שלי פתוח עכשיו, אז אני יכול להבין יותר טוב, להיפך, זה טוב שיש טיל בראש, אז מלמדים זכות עליהם, אז כל היום הוא מלמד זכות, זה הארץ שלהם, צועקים: 'ליסטים אתם', כולם מלמדים עליהם זכות כל העולם, כל העולם! גרמניה ואנגליה ובריטניה כולם מלמדים עליהם זכות, אומרים הצדק איתם.

אז מי יכול להמתיק? זה רק רבנו, אז איך רבנו ממתיק? על ידי שהוא לוקח אנשים על קידוש ה', אז כך הוא ממתיק את הכל, שנוכל לחיות, שנוכל למגר אותם. כי האמריקאים לא מסכימים שנמגר אותם, חס ושלום, האמריקאים נסמכים עליהם, האמריקאים צריכים אותם.

אז עיקר היחוד על ידי מסירות

מה קורה כאן, אני שופך עליו בנזין, שופך עליו נפט, מוסיף לו עוד עצים, והוא לא נשרף, הוא לא מסכים להישרף, כך היה באנקונה (2) ניסו לשרוף ולשרוף ולשרוף ולא הצליחו, עד שהם הביאו חרבות, המון אנשים שמו אותם בתוך האש והם לא נשרפו, האש הלכה אחורה, המון סיפורים יש על זה, אז עכשיו גם כן, אז אצלו האש הולכת אחורה.

אחרי שעה הוא (- ר' חנינא בן תרדיון) חוזר, שאלתי את ה', הוא אומר חייבים להישרף, צריכים לעשות את היחוד הזה, אם לא עם ישראל יכחד עכשיו, [וכמו כן] עכשיו עם ישראל עמד לפני להיכחד [לוליא ההריגה בשמחת תורה], עכשיו אמרנו (בתהלים) "אָמְרוּ לְכוּ וְנִכְחָדֵם מִגּוֹי" וְלֹא יִזְכָּר שֵׁם יִשְׂרָאֵל עוֹד" (תהלים פג, ה), כי נועצו לב יחדיו, כולם עמדו להכרית את עם ישראל, כל העולם איתם, ביידן איתם כולם איתם.

עכשיו מגיע בלינקן [לומר:] שלא תעזו להילחם בערבים, אתם פתאום תפגעו באיזה ילד, וגם החאמס הם בטח כבר עשו

ראשונה, חותמת שניה הושענא רבה, ומוסרים אותם לרצים במוצאי שמחת תורה, ואז קורעים את הפתקים על ידי ההקפות, על ידי הריקודים, שמקפיצים את העקביים, כמו איזבל, אפילו שהיא הרגה את כל הנביאים אומר החידושי הרי"ם²⁵ שלא פגעו בה כי היא רוקדת, היא כל הזמן רוקדת, מקפיצה את העקביים.

והיה עקב, והיה עקב, כל זה הרב'ה מביא בקס"ט²⁶, שאם אדם מקפיץ את העקביים,

נפש, אז לכן צריכים עכשיו דוקא בשבת הזאת, דוקא שמחת תורה זה היום הכי גדול בשנה, שאז קורעים את הפתקים, אז לכן צריכים לעשות הקפות שניות, עשינו פה עד 11 וחצי, אחרי זה עשה רובנשטיין הקפות שניות עד 6 בבוקר, המשיך את זה, כדי לקרוע את הפתקים.

האר"י גילה שאז קורעים את הפתקים, כי אומרים פתקא טבא, את הפתקים חותמים בהושענא רבה חותמת שניה. ביום כיפור זה חותמת

מראי מקומות והערות

בתשובה. ויש חשק גדול לקרב לקדושה כי יש בהם משוקע ניצוץ קדוש גבוה מאוד כי זולת זה לא הי' להם כח. והיא שנוהרה בכבוד התן וכלה. וחשב לקרבה וכשלא רצתה קלקלה גם אותו וכמ"ש על החכם מכל אדם. ולואת כששלחה אל אליהו להרגו כו' וירא שיש לו לירא מפניה וראה מזה שעדיין אחאב קשור בה ואין התיקון כלל וילך כו' קח נפשי כו' וזהו שהתרעם את נביאיך הרגו שהרי כל הקלקול עדיין קיים שע"י איזבל והי' טענתו הלא בני ישראל עשו תשובה כולם והורו ואיך יהי' במצב ומעמד שפל כזה ע"י רשעה א' והוא ממש כמו ועמוד פינחס ויפלל שדרשו חז"ל שעשה פלילות שעל א' יפלו כמה אלפים כו' כמ"ש ואתה הסיבות כו' ומסר נפשו להטיח דברים כלפי מעלה בשביל אהבת ישראל שרצה שיתקן אותם הש"י שלא יהי' במצב כזה וע"ז נאמר השיב את כו' ולא כליתי כו' לכן אמור כו' בריתי שלום:

²⁶ ליקוטי מוהר"ן תורה קסט - והיה עקב תשמעון. ... וְיָהוּ וְיָהוּ עֵקֶב תִּשְׁמָעוּן לְשׁוֹן שְׁמִיחָה (מ"ר נשא פ יג) עֵקֶב הֵם הַגְּלִילִין הֵינָנו לְפִנְיֵה לְשְׁמִיחָה עַד שֶׁהַעֲקֵבִים

²⁵ חידושי הרי"ם במדבר, פנחס

והוי קשיא לי טובא עד שחנני השי"ת בחסדו להבין מעט שזה עצמו פלא שהי' אליהו ז"ל ירא מאיזבל לברוח הלא שרף ג' פעמים חמש' בדיבורו לבד אולם הרמב"ם כ"כ על הסרת לבו הקפידה תורה שלבו לב כל ישראל ע"ש. ואמת בפיו שכ"כ בזה"ק אי רישא דעמא זכאי כולן זכאין. ומה שלפעמים שינו צדיקים כו' יש טעם. ולואת כ"כ על אחאב הסתה כו' איזבל בוודאי הייתה קליפה גדולה מאוד מאד ומכשפה כ"כ בכשפי' הרבים והדין מלך קודם כו' לנביא והי' תחתיו ולא הי' יכול לעשות לו ולא לה שהיא כבעלה והי' יכולת להרוג הנביאים וכן מנשה כו' וכשפעל אלי' שכל ישראל הודו ה' הוא אלקים והרג כל נביאי הבעל והסכימו ישראל ואחאב ג"כ חשב שיתקן הכל וירץ לפניו ועשה לו כבוד. ואלו הי' אחאב נפרד מהכלבתא איזבל הי' נשאר בתשובה כראוי. וגם בני"י היו מתקונים. אולם כשלא הרגה ולא נפרד וכו' יגיד לאיזבל את כל כו' עשה אלי' ואת כל כו' הרג כו' ויש לימוד זכות על אחאב כמ"ש בזה"ק יגיד רוא דחכמתא ע"ש. כי רצה לתקן אותה שתשוב

הוא יכול להמתיק את כל הדינים שבעולם, ולכן צריכים תמיד לרקוד ולקפוץ ולהקפיץ, העיקר זה הקפיצות, הרב'ה אומר שאדם קופץ אז הוא ממתיק את הכל, מבטל את כל הדינים בעולם.

מ' חיים ויטאל, שה' לוקח נפשות ממש, פה זה 1200, כנגד כל שבט, 12 שבטים, כל אחד מאה, כי צריכים כל פעם לכפר על מכירת יוסף, שמכרו את יוסף, מכירת יוסף עוד לא כיפרנו.

אבל לפעמים צריכים יחוד יותר גדול, אז ה' לוקח נפשות, זה מה שהרב'ה אומר ב[תורה] ר"ס, וזה כתוב בלימודי אצילות

מראי מקומות והערות

לילית על שם, שְׁמִילָת תְּמִיד שְׁהוּ בְּחִינַת עֲצָבוֹת וְעַל כֵּן עָקַר שְׁמִירַת הַבְּרִית זֹכִינוּ עַל יְדֵי שְׁמִיחָה כִּי עַל יְדֵי שְׁמִיחָה זֹכִינוּ שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוֹ יַעֲזֵר לוֹ לִשְׁמֹר אֶת הַבְּרִית קֹדֶשׁ כְּפִי ל: 27

אור החיים בראשית לו, ב היה רועה וגו' - קשה היה לו לומר היה רועה הצאן את אחיו, כי לא לאחיו היה רועה עוד צריך לדעת הכוונה באומרו והוא נער וגו' ורבותינו ז"ל אמרו (ב"ר פד ז) היה עושה מעשה נערות, ולדבריהם למה את בני בלהה, ופירוש רש"י והיה רגיל את בני בלהה, והוא פירוש רחוק עוד צריך לדעת אומרו נשי אביו,

שְׁהֵם הִרְגִּילוּ וְשִׁמְעוּ הַשְּׂמִיחָה זֶה זֹכִינוּ עַל יְדֵי אֶת הַמְּשֻׁמָּים הָאֵלֶּה וְשִׁמְרָתָם וְעִשְׂתֵּיהֶם אִתָּם שֶׁתְּשִׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת בְּעֲצָמָם הַמְּשֻׁמָּים וְהַדִּינִים שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִחְבָּטֵל הַדָּיִן שְׁלִמְעֵלָה כְּפִי ל וְאֵן וְהָיָה עֲקֹב תְּשִׁמְעוּן שֶׁתְּשִׁמְעוּ הַשְּׂמִיחָה בְּהִרְגִּילוּ עַל יְדֵי שִׁוְיָצִיִּים מִשֵּׁם הַדִּינִים כְּפִי ל.

עוד מציאתי, שְׁהוּ בְּחִינַת וְשִׁמְרוּ הַ לְךָ אֶת הַבְּרִית כִּי כִשְׁתִּזְכֶּה לְשִׁמְחָה אֲנִי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוֹ וְשִׁמְרוּ לְךָ אֶת הַבְּרִית דְּהִינֵנוּ שֶׁהִיָּה בְּעוֹרֶךָ לִשְׁמֹר אֶת הַבְּרִית קֹדֶשׁ כִּי עָקַר פֶּגַם הַבְּרִית הוּא עַל יְדֵי עֲצָבוֹת כִּיְדוּעַ כִּי פֶגַם הַבְּרִית בָּא עַל יְדֵי הַקְּלָפָה הַיְדוּעָה שֶׁנִּקְרָאת

למוכרו], על פי ההלכה הם עשו את זה, על פי ההלכה, לא עשו את זה סתם, [כיון שיוסף אמר שהם אוכלים] אבר מן החי²⁸, [ובן נח שאכל] אבר מן החי חייב מיתה, אבר מן החי אז פקועה, אז בן פקועה זה דרבנן

למוכרו], על פי ההלכה הם עשו את זה, על פי ההלכה, לא עשו את זה סתם, [כיון שיוסף אמר שהם אוכלים] אבר מן החי²⁸, [ובן נח שאכל] אבר מן החי חייב מיתה, אבר מן החי אז פקועה, אז בן פקועה זה דרבנן

❁ מראי מקומות והערות ❁

פרט זה גם כן נתכוין באומרו דבתם רעה, וענשו יוסף על הדבר איך יחשוב בצדיקים שיעו בדבר, שהלא גם לדעת הרמב"ם יודה באדם צדיק כיעקב כי מן הסתם לשם אישות בעל ועוד שבפירושו אתמר כשנתנום רחל ולאה כדי שיהיו בחזקת משוחררים נתנום, ומן הסתם ידעו השבטים בדבר:

מי לא ידע כי הם נשי אביו עוד צריך לדעת ואמרו ויבא את דבתם וגו', מה היא דבתם רעה, ועל מי סמך עליו הכתוב להבין את הדברים, ולא בא הכתוב לסתום אלא לפרש:

גור אריה בראשית לו ב ובמה שכתב דהם עשו כדן דהיו חותכין מבית השחיטה והוא מותר, אין זה נראה לפי ההלכה, דעדיין לא ציוה השחיטה לישראל שהשחיטה תהא מתיר להם - אלא במיתה, וחזר קושין לדוכתיה, ואפילו אם האמת שהאבות היו מקיימים את התורה כולה - לא היו מצווים עליה מפי גבורה אלא שקיימו אותה מעצמם כמו שכתב הרמב"ן, ולפיכך יצחק היה שוחט, כמו שפירש רש"י גבי "שא נא כליך וכו'" (לעיל כז, ג), אבל אינם מצווים עד שנצטוו ישראל מפי הגבורה, והשתא איך נאמר מפני שהיו נוהגים מעצמם במצוות שחיטה - תהא השחיטה מתיר להם דבר איסור שאסור להם מן הדין, דהוא אבר מן החי, וגם בבראשית רבה (פד, ז) לא משמע כן, דקאמר התם 'חשודין על אבר מן החי', ואילו לפי דבריו היה מגיד עליהם שהיו אוכלים אבר מן החי, לא שהיו חשודין על אבר מן החי.

אכן כוונת הכתוב היא על זה הדרך היה רועה את אחיו בענין הצאן פירוש בדרך אכילת צאן - ואמרו והוא נער פירוש מזמן היותו נער, והוא מתגורר ומתחבר עם בני בלהה ואמרו נשי אביו פירוש לחושבם בגדר נשי אביו ואין הפרש ממנו אליהם, ובוה לא קשה שקורא אותו נער והוא בן י"ז שנה כי חוזר אל זמן הקודם, וממוצא דבר אתה למד מאומרו רועה את אחיו בדין הצאן, הא למדת שנחשדו אצלו בפרט זה, ומאומרו את בני בלהה וגו' נשי אביו, הא למדת כי הוא היה חושב כן ולא זולתו: ומעתה כשאמר הכתוב ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם, הוא על פרטים הנרמזים בסמוך, והוא שאמרו ז"ל ברוח קדשם (שם) שאמר עליהם שהיו אוכלים אבר מן החי, והוא הנרמז בצאן, וגם אומרו שהיו מזוללים בבני השפחות הוא הנרמז באומרו נשי אביו, כי לא מחשבותיו מחשבותם, ומזה יצא להם לזלול בהם:

²⁸ מדרש רבה בראשית וישב פד, ז יוסף בן שבע עשרה שנה וגו' ואת אמר והוא נער אלא שהיה עושה מעשה נערות ממשמש בעניו מתלה בעקיבו מתקן בשערו היה רועה ויבא יוסף את דבתם רעה מה אמר ר' מאיר ורבי יהודה ורבי שמעון ר' מאיר אומר חשודים הן בניך על אבר מן החי ר' שמעון אומר תולין הן עיניהן בבנות הארץ רבי יהודה אומר מזוללין בבני השפחות וקורין להם עבדים:

ואולי כי גם מטעם זה יצא חשד עריות כשהיו נחשבים בעיניהם כשפחות ולא במדרגת נשים, והשב יוסף כי כוונתם של האחים קדעת הרמב"ם (הל' גירושין פ"ה ה"ט) בדין הבא על שפחתו סתם שהולד עבד, עד שיפירש בפירוש שבא עליה לשם אישות, ומעתה כשאחיו מזוללים בבני השפחות גילו דעתם כי מן הסתם הולד עבד, והשפחות אין להם משפט אשת אב אלא כמפוחת אביו ואנוסתו שהיו מותרות להם להזקק להם, וחשדם שישכבו האנשים עמהם ואין רע לסברתם, ולסברת יוסף איפסיקא הלכה קדעת הר"ף (יבמות פ"ב ה) שהבועל סתם עשאה בת חורין והולד כשר, ודין נשי אביו להם, ועל

עירוב תבשילין, אבל האחים לא הסכימו, האחים אמרו אנחנו לא חייבים בדרבנן, זה רק לאברהם צחק ויעקב.

אז ה' רואה שהולך להיות הכחדת עם ישראל, כי החזון איש אמר שאחרי 70 שנה ינסו להכחיד את עם ישראל, זה החזון איש אמר, וזה מביא הזהר בוארא שבני ישמעאל יקומו אחרי 70 שנה שיהיו בארץ, הם יקומו להכחיד את עם ישראל, זה אומר הזהר בפנחס שאחרי 70 שנה שיהיו בארץ, שיחזרו לארץ, אז יבואו בני ישמעאל להכחיד אותם, וזה מה שהם באו עכשיו להכחיד אותנו, וכל

[בישראל], הוא כבר מפריס, אם הוא מפריס אז זה דרבנן, אז הם אמרו אנחנו לא חייבים בדרבנן, [ויסף אמר:] אתם כן חייבים דרבנן.

אז היה ממש מחלוקת אם זה דאורייתא או דרבנן, אם [האחים] חייבים בדרבנן, כי אברהם קיים עירוב תבשילין, אז עירוב תבשילין זה כבר דרבנן, אז השאלה אם האחים חייבים בזה, עכשיו יש שני ימי ראש השנה נעשה עירוב תבשילין, חייבים! יוצא שבועות ביום ששי, עושים עירוב תבשילין, יוצא מוצאי שבת לא צריך עירוב תבשילין, אבל עכשיו צריכים עירוב תבשילין השנה. אז אברהם עשה

העולם איתם. עכשיו בא הנציג של אמריקה, שלא תעשו להם שום דבר, להזהיר אותנו, אוי ואבוי לכם אם תעשו להם משהו, הם בסך הכל צדיקים, יותר צדיקים מכם.

ולכן הם (- הנהרגים) חוזרים לשכינה, אז עכשיו נהיה כזה יחוד של 1200 איש, שהם עלו ישר לשכינה, לכתר דכתר, אדם קדמון דאדם קדמון, ואז ה' עושה כזה המתקה, אז נפתחים כל המוחין, לכן אמרנו שצריכים ללמוד כל יום עשרה דפי גמרא, ושלוש ספרי תהילים, כל יום, זה לא בעיה, 6: 37 זה הנץ, בשבע כבר גמרו את התפילה, בתשע מתחיל מעריב, 14 שעות, 14 שעות אפשר לגמור שלושה ספרי תהילים וחמשה פרקים ברמב"ם, ואפשר הכל להספיק, [וכן] עשרה דפים. כל הגמרות זה רק הלכות, זה רק הלכות וסיפורים, זה כל הגמרות!

ולכן הם (- הנהרגים) חוזרים לשכינה, אז עכשיו נהיה כזה יחוד של 1200 איש, שהם עלו ישר לשכינה, לכתר דכתר, אדם קדמון דאדם קדמון, ואז ה' עושה כזה המתקה, אז נפתחים כל המוחין, לכן אמרנו שצריכים ללמוד כל יום עשרה דפי גמרא, ושלוש ספרי תהילים, כל יום, זה לא בעיה, 6: 37 זה הנץ, בשבע כבר גמרו את התפילה, בתשע מתחיל מעריב, 14 שעות, 14 שעות אפשר לגמור שלושה ספרי תהילים וחמשה פרקים ברמב"ם, ואפשר הכל להספיק, [וכן] עשרה דפים. כל הגמרות זה רק הלכות, זה רק הלכות וסיפורים, זה כל הגמרות!

ועכשיו נפתחים כל המוחין, כל המחיצות סרו עכשיו, כי 1200 נשרפו לגמרי, קיבלו ארבע מיתות, נהיה היחוד הכי גדול, ולכן מידי פעם בא איזה

אז עכשיו יש קושיה גדולה על שרה אמנו, איך היא הלכה לבית פרעה, כי ידעו שיהרגו את אברהם מיד, אז איך היא הלכה? אלא היא הלכה לתת לפרעה את עשר המכות, היא נתנה להם שם את כל העשר מכות; דם, צפרדע, כינים... דבר, מכת בכורות, הכל

שיעורי שב"ק פרשת לך לך תשפ"ד

~ נכתב על פי הבנת השומע ~

"לך לך" זה גימטרייה שמ"ג, איך זה יוצא? כי לך לך זה 100 וכמה זה אברם "אברם לך לך" זה שמ"ג זה 7*7*7 זה קני המנורה, כי בזכות לך לך הוא זכה לאור המנורה.

(ביבי) הוא חבר של איסמעיל הניה הוא רוצה להיפגש אתו לנסוע לקטר להביא לו פיצות, מוצאי שבת תביא לו קרפלאך)

אז עכשיו יש קושיה גדולה על שרה אמנו, איך היא הלכה לבית פרעה, כי ידעו שיהרגו את אברהם מיד, אז איך היא הלכה? אלא היא הלכה לתת לפרעה את עשר המכות, היא נתנה להם שם את כל העשר מכות; דם, צפרדע, כינים... דבר, מכת בכורות, הכל

סיפר לי שעכשיו איזה אדם חילוני אמר שזה הכל כי הם נלחמו ביום כיפור, זה הכל היה חמסניקים, כל הקיבוצים שם זה חמסניקים.

הם אמרו לחמאס למה אתם הורגים אותנו, אנחנו אוהבים אתכם, אז הם אמרו 'אותכם אנחנו הורגים ראשונים כי אתם בגדתם בעם שלכם תבגדו גם בנו', כל החילונים אומרים שזה בגלל שנלחמו בתורה, כל המסיבה הזאת הייתה מסיבה של חמאס נגד התורה.

הם אומרים שהכל של הערבים, כל הארץ של הערבים כי עראפת (שר"י) הוא דווקא אוהב יהודים, אבל הוא אמר למה אתם פה? גם חומייני (שר"י) הכל פה מסביב ערבים, תהיו בארגנטינה, כי (הלורד רוטשילד) [הברון הירש] הוא קנה שטח כמו מדינת ישראל בארגנטינה, הלכו לשם מרוסיה 10 אלף עולים, אבל כולם התבוללו, לא נשאר שם יהודי אחד, אבל את זה לא מספרים.

אז זה "למען ייטב לי בעבורך וחייתה נפשי בגללך" כי כל

זה היה בזכות שרה, היא נתנה להם שם את כל העשר מכות ביום אחד, כי לא היה לה בחירה לרדת למצרים, אבל אברהם, מה אתה יורד למצרים, אז מה אם יש רעב, אז במקום לאכול 10 אוכלים 2, אז אפשר לאכול רק אורז, באושוויץ אנשים אכלו שנה שלימה כל יום כף אורז, אנשים החזיקו 40 יום בלי לשתות.

אז הכל זה בזכות שרה, כל העשר מכות, כי מה שאומרים אלוקי אברהם, זה כולל את שרה, אלוקי יצחק, זה כולל את רבקה, אלוקי יעקב, זה כולל את רחל ולאה, כי רחל היא ויתרה על הכל, היא לא נקברה במערת המכפלה, זה כתוב בפרשת וישלח, עוד מעט נגיע, עכשיו לך לך אחרי זה חיי שרה, תולדות, ויצא, כי רחל ולאה הם נולדו מהברכה של יצחק, שיעקב היה בן 63 הוא קיבל את הברכות, רחל נפטרה בת 37, כי שיעקב היה בן 99 רחל נפטרה, 63 עד 99 זה 37, ולאה [נפטרה] בת 38 זה גימטרייה יחידה.

כי זה היה הכל רחמים, נ.מ.

של זהב, זה שכתוב ואברם כבד מאוד בכסף וזהב, כי עשרה חמורים, כל חמור זה מאה אלף, זה מיליון טון של זהב כי הכל בזכות האישה גם בגשמיות וגם עולם הבא.

בזכות האישה, "למען ייטב לי בעבורך" זה בגשמיות, "וחיתה נפשי בגללך" זה שיהיה לי עולם הבא כי כל מה שיש לאדם זה הכל בזכות אשתו. אברהם יצא עם מיליון טון או מיליארד טון

והתקדשתם

לא ללכת אחרי היצר הרע

וְ"תֵאָוֶה הוּא לְעֵינַיִם" (פראשית ג, ו) זֶה חֲטָא עֵץ הַדַּעַת, כָּל הַתְּאֵוָה זֶה חֲטָא עֵץ הַדַּעַת, זֶה שֶׁהֵלֵךְ לֹא לֹמֵד לֹא מִתְפַּלֵּל זֶה כִּי אָדָם מְכֻוֵן בְּשִׁבִיל הַתְּאֵוָה, הוּא לֹא יוֹדֵעַ שֶׁהַתְּאֵוָה זֶה מְקַלְקוֹל הַבְּרִיאָה, זֶה מִ"כִּי תֵאָוֶה הוּא לְעֵינַיִם".

אֲנָשִׁים חוֹשְׁבִים שֶׁהַתְּאֵוָה זֶה חֶלֶק מִהַעֲנִיָּן, אָבֵל כָּל הַחֲלוּנִים מִתְגַּרְשִׁים, אִם לֹא — אִזּוֹ הֵם בּוֹגְדִים, אֵינן חֲלוּנֵי שְׁלֵא בּוֹגֵד, כִּי הַיֵּצֵר הָרַע אֹמֵר לוֹ, כְּמוֹ שְׂאוֹמֵר הָרַמְבַּ"ן²⁹, בְּהַתְחַלָּה הוּא מְסִית אוֹתוֹ לְזֶה, בְּסוּף הוּא מְגִיעַ לְזִכּוֹר,

יֵשׁ אַרְבַּעָה אָבוֹת נְזִיקִין, כִּי אָדָם חוֹשֵׁב שֶׁהַיֵּצֵר הָרַע מֵתָר לוֹ הַיֵּצֵר הָרַע, אָדָם חוֹשֵׁב שֶׁהוּא הַתְּחַתָּן — מֵתָר כָּל הַיֵּצֵר הָרַע, הַיֵּצֵר הָרַע זֶה אוֹתוֹ יֵצֵר הָרַע, זֶה לֹא מְשֻׁנָּה, הוּא הַתְּחַתָּן — הוּא לֹא הַתְּחַתָּן — הַכֹּל אוֹתוֹ אֶסוּר! הַיֵּצֵר הָרַע נִשְׁאַר אוֹתוֹ דָּבָר, אֵינן הַבְּדֵל אִם הַתְּחַתָּנוֹ אוֹ לֹא הַתְּחַתָּנוֹ, אֶסוּר שִׁיְהִיָּה שׁוּם נְגִיעָה, גַּם אַחֲרֵי הַתְּחַתָּנָה אֶסוּר שִׁיְהִיָּה שׁוּם נְגִיעָה.

וְאִם הֵלֵךְ הוּא לֹא לֹמֵד וְהוּא לֹא מִתְפַּלֵּל — זֶה הָאָבָא אֲשֶׁם! כִּי הָאָבָא עָשָׂה אֶת הַיְחוד לְשֵׁם תְּאֵוָה,

מראי מקומות והערות

שכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושים תהיו. הווי פרושים מן העריות ומן העבירה

²⁹ רמב"ן ויקרא תחילת פרשת קדושים

והוא לא יודע שהוא אָשֶׁם, האָבֵא אָשֶׁם, הוא צוֹעֵק עַל הַיֵּלֵד, מה הַיֵּלֵד אָשֶׁם? הַיֵּלֵד נוֹלָד עִם פְּגָם, הַיֵּלֵד נוֹלָד עִם תַּאֲוָה, הַיֵּלֵד נוֹלָד עִם מַסְכִּים — 12 מַסְכִּים.

כתוב ב"חֶסֶד לְאַבְרָהָם" שֵׁישׁ 12 מַסְכִּים, כָּל אֶחָד צָרִיךְ לְקַרֵּעַ אֶת הַ- 12 מַסְכִּים, כָּל אֶחָד, וְהוּא צָרִיךְ לְתַת הַמּוֹן צְדָקוֹת, כְּדֵי לְבַטֵּל אֶת הַיֵּצֵר הָרָע צְרִיכִים "זָרְעוּ לָכֶם לְצַדִּיקָה קֶצֶרוֹ לְפִי חֶסֶד". (שַׁעוֹר מִתְשַׁפ"ב).

מְגִיעַ לְכָל הַדְּבָרִים, וְאִם אָדָם הוֹלֵךְ אַחֲרֵי יֵצֵר הָרָע אִזּוּ הוּא יַעֲשֶׂה אֶת כָּל הַתַּאֲוֹת שְׁבַעְעוֹלָם, הַיֵּצֵר הָרָע הוּא יִפְתֶּה אוֹתוֹ עוֹד, מְרַעִיבּוּ — שְׁבַע, מְשַׁבֵּיעוּ — רָעִיב (סוּכָה נב, ע"ב).

אָדָם אָסוּר לוֹ לְהִשְׁבִּיעַ אוֹתוֹ, אָסוּר לוֹ לְלַכֵּת אַחֲרֵי הַיֵּצֵר הָרָע בְּשׁוֹם אַפֶּן בְּעוֹלָם, זֶה לֹא מְשָׁנָה — חֲתֻנָּה אוֹ לֹא חֲתֻנָּה, אָדָם מִתְחַתֵּן בְּשִׁבִיל הַיֵּצֵר הָרָע שְׁלוֹ, וְזֶה הַטְּעוּת, וְאִזּוּ הַיֵּלָדִים הֵם מוֹרִידִים אֶת הַפְּאוֹת וְהַיֵּלָדִים לֹא רוֹצִים לְקוֹם לְתַפְּלָה,

מראי מקומות והערות

קדוש ויזכור הרעות הנזכרות ממנו בתורה (בראשית ט כא) בנח ובלוט וכן יפריש עצמו מן הטומאה אע"פ שלא הוזהרנו ממנה בתורה כמו שהזכירו (הגיגה יח) בגדי עם הארץ מדרס לפרושים וכמו שנקרא הנייר קדוש (במדבר ו ח) בשמרו מטומאת המת גם כן וגם ישמור פיו ולשונו מהתגאל ברבוי האכילה הגסה ומן הדבור הנמאס כענין שהזכיר הכתוב (ישעיהו ט טז) וכל פה דובר נבלה ויקדש עצמו בזה עד שיגיע לפרישות כמה שאמרנו על רבי חייא שלא שח שיחה בטלה מימיו

באלו ובכיוצא בהן באה המצוה הזאת הכללית אחרי שפרט כל העבירות שהן אסורות לגמרי עד שיכנס בכלל זאת הצוואה הנקיית בידי וּגּוּפוּ כְּמוֹ שֶׁאִמְרוּ (ברכות נג) והתקדשתם אלו מים ראשונים והייתם קדושים אלו מים אחרונים כי קדוש זה שמן ערב כי אע"פ שאלו מצות מדבריהם עיקר הכתוב בכיוצא בזה יזהיר שנהיה נקיים וטהורים ופרושים מהמון בני אדם שהם מלכלכים עצמם במותרות ובכיעורים.

ראיתי סתם פרושים תהיו וכן שנו שם (שמיני פרק יב ג) והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני כשם שאני קדוש כך אתם תהיו קדושים כשם שאני פרוש כך אתם תהיו פרושים

ולפי דעתי אין הפרישות הזו לפרוש מן העריות כדברי הרב אבל הפרישות היא המזוכרת בכל מקום בתלמוד שבעליה נקראים פרושים והענין כי התורה הזהירה בעריות ובמאכלים האסורים והתירה הביאה איש באשתו ואכילת הבשר והיין א"כ ימצא בעל התאוה מקום להיות שטוף בזמת אשתו או נשוי הרבות ולהיות בסובאי יין בזוללי בשר למו וידבר כרצונו בכל הנבלות שלא הוזכר איסור זה בתורה והנה נבל ברשות התורה לפיכך בא הכתוב אחרי שפרט האיסורים שאסר אותם לגמרי וצוה בדבר כללי שנהיה פרושים מן המותרות ימעט במשגל כענין שאמרנו (ברכות כב) שלא יהיו תלמידי חכמים מצויין אצל נשותיהן כתרנגולין ולא ישמש אלא כפי הצריך בקיום המצוה ממנו ויקדש עצמו מן היין במיעוטו כמו שקרא הכתוב (במדבר ו ה) הנייר

למה ענר זכה יותר מכולם?

בַּפְּרָשָׁה. בַּפְּרָשָׁה. בַּפְּרָשָׁה תבא המִשְׁטָרָה, תבא הַפְּרָקְלִיטוּת. פִּי כִּמְהָ מִתּוֹ בְּבְרִית שֶׁל אַבְרָהָם? כִּמְהָ אֲנָשִׁים מִתּוֹ? אֵתָה לֹא לְמַדַּת חֻמֶּשׁ? אֵתָה לֹא קָרָאתָ בְּחֻמֶּשׁ כִּמְהָ מִתּוֹ? לֹא הֵייתָ בְּלוּיָה שְׁלָהֶם? עֲנַר וְאַשְׁכּוּל! שֶׁהָיוּ הֵכִי הַצְּדִיקִים, וְהֵכִי קְדוּשִׁים, וְהֵכִי טְהוּרִים, כְּאַלְהָ צְדִיקִים עוֹד לֹא הָיָה מִבְּרִיאַת הָעוֹלָם, הֵלְכוּ לְהִלָּחֵם עִם שְׁנֵי מְלִיאָרְד תְּחִלִּים שֶׁשׁ מְאוֹת מְלִיוֹן, זָרְקוּ עֶפֶר — נִהְיָה חֲרֻבוֹת, כֹּל זֶה הֵם זָרְקוּ, זָרְקוּ קֶשׁ — נִהְיָה חֲצִים.

עֲבָשִׁיו כִּשְׁהֲגִיעַ הַבְּרִית, הַתְּבַלְבְּלוּ לְגַמְרִי, עֲמַלְק כָּבֵשׁ אוֹתָם, לְכֵן הֵם מֵיָד מִתּוֹ. הֵם הָיוּ הֲרָאוֹנִים, פֶּתָאִם רוֹאִים אֲנָשִׁים מִתִּים, אִז מֵיָד הֲגִיעָה מִשְׁטָרָה, מֵיָד הֲגִיעָה הַפְּרָקְלִיטוּת, כְּתָבִי אֲשׁוּם, הֲאֲשָׁמָה בְּרָצַח, גְּרָמָא

בַּפְּרָשָׁת וַיְרָא, זֶה הַפְּרָשָׁה הֵכִי חֲשׂוּבָה מְכַל הַפְּרָשִׁיּוֹת, ה' מִתְּגַלֶּה לְאַבְרָהָם [בְּאַלוֹנֵי מִמְרָא]. לְמָה הוּא לֹא מִתְּגַלֶּה לְ[אַבְרָהָם אֶעֱלֶה] עֲנַר? "בְּעֲלֵי בְרִית אַבְרָם", עֲנַר וְאַשְׁכּוּל הָיוּ כְּאַלְהָ צְדִיקִים, חֲסִידִים אֲמִתִּיִּים, הֵלְכוּ לְמַלְחָמָה עִם חֻמֶּשׁ מְלָכִים, לֹא סִתָּם, חֻמֶּשׁ מְלָכִים, זֶה שְׁנֵי מְלִיאָרְד תְּחִלִּים וְשֶׁשׁ מְאוֹת מְלִיוֹן. אֵין כְּמוֹ עֲנַר וְאַשְׁכּוּל, כְּאַלְהָ צְדִיקִים לֹא הָיָה מִבְּרִיאַת הָעוֹלָם, מִי יְכוּל לְהִלָּחֵם מוֹל שְׁנֵי מְלִיאָרְד תְּחִלִּים? רַק עֲנַר וְאַשְׁכּוּל. אַבְרָהָם אָמַר:

"לְמַלְחָמָה" — לְמַלְחָמָה! לֹא שׂוֹאֲלִים. פֶּתָאִם הֲגִיעַ הֲרָגַע שֶׁל הַבְּרִית, לֹא... אוֹלֵי כְּכֵה... לֹא בְּדִיוֹק... לֹא הִבְנֵת מַה שֶׁהֵשֵׁם דְּבַר אֵלֶיךָ... הֵשֵׁם לֹא אָמַר לְךָ בְּכֹל, אֵתָה סִתָּם דְּמִינֵת... חֲלַמְתָּ חֲלוּם...

אז בְּסוּף אָמְרוּ לוֹ: אֵל תַּעֲשֶׂה

מתו ראשונים...

ממרא אמר: עכשיו תמולו אותי. ועכשיו... כי ממרא היה לו אמונה. כי מה הפרוש שממרא נתן לו עצה על המילה? מה? הוא צריך עצה מממרא? מה?! ה' אמר למול — מלים! הוא אומר: לא, תעשה בפרהסיא! תעשה לעיני כלם! שיעשו בימה באמצע חברון!

כי בחברון אמרו: אצלנו לא ישפך דם נקי! לא אצלנו! תעשה בשכם, תעשה איפה שאתה רוצה, תעשה בחלחול, אבל לא בחברון! חברון זה לא... אז מה רש"י אומר שנתן לו עצה על המילה - שכל אנשי חברון אמרו: אנחנו לא נתן לדבר הזה! לא נתן! ועוד ראו שנים מתים, אז בטח שלא יתנו. אבל מיד מיד הגיע ממרא ואמר: עכשיו תמולו אותי. בזכות זה עושים בריתות עד היום. (שעור מתשפ"ג).

ברצח. אברהם הודה שהוא רצח, אברהם מיד הודה: כן, אני רצחתי, רצחתי את ענר, רצחתי את אשכל. את אשכל? את לוי אשכל רצחתי? את ראש המשלה רצחתי? אז מגיע לך בטח מאה מאסרי עולם, לא רק אחד, אז זה 2500 שנה מאסר עולם, זה אין דבר כזה, שני אנשים מתו פתאם, זה דברים נוראיים, שני אנשים מתו. ממרא קרא: עכשיו תמולו אותי. רצו להפסיק את הברית, גמרנו, הגיעה משטרה, אין ברית, נגמר הברית, כמו עכשיו - היתה כאן משטרה מקדם, כמו שהיה בקורונה, היה אסור לעשות בריתות, זה היה אסור, רק האבא עם התינוק והמוהל. אז עכשיו היתה כאן משטרה מקדם, עכשיו ראיתי אותם, הם אמרו: מה זה כאן?! כבר מתו שנים, שנים מתו מקדם. מי מת? מי מת? ענר ואשכל! מי זה ענר ואשכל? "בעלי ברית אברהם", הם הצדיקים הכי גדולים בעולם, הם

חוספות ממורינו הרב שליט"א

תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מההגשת תענוג נשמי הנה שהוא מהצרת משקא דחנא, וכך יאמר. וראוה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו ורוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו העינוג קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם ויתברך יותר מתענוג נשמי הנה, אך יותר שיהיה דובר אמת בלבבו ושיהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

שבחי תר"ן יז

גם אמר שהענוג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אהרבה יש לו יסורי מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זונג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב במל לבדו בחדר או שוכב על ממתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, ודמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו איש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם ויתברך שובר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם ויתברך, ומחשבה טובה הקדוש שוכב ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב במל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יהרהר בנזכר לעיל, ועוד זכרון אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עינוגים קשים ויפשטו עורו מבשרו להכחיש חס ושלום ביחודו, וסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדתו ומחשבתו כאלו עושים לו בנזכר לעיל, ובה יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה בדין.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש וכוונת בנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג נשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל, ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו

תפילות

תפילה א

עצום וְכָל מַעֲשֵׂי יְהוָה אֵךְ וְרַק בְּלִמּוּד
הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, וְזֶה יְהִי כָּל
תַּעֲנוּגֵי וְכָל סְפוּק נַפְשִׁי. וְאַקְוִים אֶת
הַפְּסוּק 'שְׂאֵמְרֵנוּ מֵא' אֲלוּל עַד
שִׁמְחַת תּוֹרָה: "אֲחַת שְׂאֵלְתִי מֵאֵת
ה' אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שְׁבִתִי בְּבֵית ה' כֹּל
יְמֵי חַיֵּי לַחַוּוֹת בְּנַעַם ה' וְלִבְקֹר
בְּהִיכְלוֹ" (תְּהִלִּים כו, ד). כִּי כָּל
הַבְּרִיאָה אֵךְ וְרַק לְהַתְּעַנֵּג עַל ה'
וּמְסַלֵּת יִשְׂרָאֵל, אֵן.

תפילה ג

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכֵּנוּ לְקִים אֶת
הַפְּסוּק 'שְׂאֵמְרֵנוּ בַּחֲדָשׁ אֲלוּל עַד
שִׁמְחַת תּוֹרָה, "אֲחַת שְׂאֵלְתִי מֵאֵת
ה' אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שְׁבִתִי בְּבֵית ה' כֹּל
יְמֵי חַיֵּי לַחַוּוֹת בְּנַעַם ה' וְלִבְקֹר
בְּהִיכְלוֹ" (תְּהִלִּים כו, ד). וְאַזְכֶּה
לְהַבִּין אֶת הַלִּמּוּד. וְכָל הַהֲנָאָה שְׁלִי
יְהִי אֵךְ וְרַק מַלְמוּד הַתּוֹרָה
הַקְּדוֹשָׁה, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב בְּמְסַלֵּת
יִשְׂרָאֵל 'שֶׁהָאֵדָם לֹא נִבְרָא
אֶלָּא לְהַתְּעַנֵּג עַל ה' וְלַהֲנוֹת מִזֵּיו
שְׁכִינְתּוֹ, שְׁזָהוּ הַתַּעֲנוּג הַכִּי גְדוֹל מִכָּל
הַתַּעֲנוּגִים וְהַעֲדוּן הַגְּדוֹל מִכָּל
הַעֲדוּנִים שִׁיכּוֹלִים לְהַמְצִיא.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם כֹּל יָכוֹל אֲשֶׁר לֹא
יִבְצֵר מִמֶּךָ מְזוּמָה, זַכֵּנוּ לְשַׂרְף וְלִקְרַע
לְגַרְמִים אֶת כָּל הַבְּגָדִים הַלֵּא צְנוּעִים
שִׁישׁ לִי, כִּי רַק כֶּךָ יִקְרַע רַע גּוֹר דֵּינְנוּ,
כִּי נִמְכַרְנוּ בְּלֵנוּ לְהוֹשְׁמִיד לְהַרְג
וְלֵאבֵד עַל יְדֵי אוֹיְבֵנוּ וּמִכְבָּשֵׁי רַעַתְנוּ,
זַכֵּנוּ לְהִיּוֹת הַכִּי צְדִיקָה וְהַכִּי קְדוֹשָׁה,
שְׁלֵעוֹלָם לֹא אֲכַשִּׁיל אַחֲרַיִם. אֵנָּה ה'
אֲחַד, זַכֵּנוּ לְהִיּוֹת בַּת מְלֶךְ אֲמִתִּית,
זַכֵּנוּ לְלָכֵת בְּצַנְיָעוֹת אֲמִתִּית וְלֹא
בְּשִׂמְלוֹת שְׁלֵא צְנוּעוֹת, שְׁלֵא יְהַנְגְּלָה
שׁוּם אֶבֶר מִהַגּוֹף שְׁלִי, זַכֵּנוּ לְזַרֵּק אֶת
כָּל הַבְּגָדִים שְׁלֵא מְכַסִּים אֶת כָּל אֶרֶךְ
הַרְגֵל, מַחַל וּסְלַח לִי שְׁבַגְלֵל חֶסֶד
צְנוּעוֹת שְׁהִלְכְתִי עַד רַנַּע זֶה, קְרוּ
כְּאֵלוֹ שְׁחִימוֹת וּמְבִיחוֹת נוֹרָאוֹת שְׁלֵא
הָיוּ מִזְמַן הַשּׁוֹאָה שְׁהִיְתָה לְפָנַי 75
שָׁנָה. אֵנָּה ה' קִים בְּנוֹ אֶת הַפְּסוּק
"רְאוּ עֲתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא וְאִין
אֱלֹהִים עִמָּדִי אֲנִי אֲמִית וְאַחֲזִיה
מִחֲצִיתִי וְאֲנִי אֶרְפָּא וְאִין מְדִי מְצִיל."

תפילה ב

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכֵּנוּ לְלַמֵּד בְּחֶשֶׁק

תפילה ד

אך ורק מלמוד התורה, כמו שכתוב
במסלת ישרים פרק א': שכל מגמתו
ושאיפתו של האדם יהיה אך ורק
להתענג על ה'.

תפילה ז

רבנו של עולם כל יכול, ונוזה ללמוד
בחשק, ולקום מקדם בבקר, הכי
מאחר ב־6:00, ואזכה ה' אחד = 1
לקום מצות כבוד אב ואם, כמו
שכתוב "איש 311 אמו 47 ואביו 25
תיראו 617 = 1001 ואת שבתתי
תשמרו", ועל ידי זה אוזה ליראת
611 שמים = 390 = 1001.

תפילה ז

לגיל 41

רבנו של עולם, זכני "דם = 44 לה'
והתחולל לו", ואזכה להתפלל שלש
תפלות ביום בכונה עצומה, כמו
שכתוב "ולנפתלי אמר נפתלי אילה
46 שלוחה 449 הנותן 516 אמרי
251 שפר" 580 = 1737, ועל ידי זה
תתעברנה בי נשמות שלשת אבות
אברהם 248 יצחק 208 ועקב 188
משה אהרן דוד ושלמה שרה 505
רבקה 307 רחל 238 ולאה 42 =
1737.

רבנו של עולם כל יכול, זכני
להשתטח בכל יום ויום על הציון
הקדוש של בנימין בן יעקב, ולא
אדחה לבית הרב, ולא אדחה אף
גבאי, ואף אחד. ואצליח בלמוד
התורה, ואלמד בהתמדה ובשמחה
ובחשק, ויהיה לי ספוק מעצמי
ומהתורה הקדושה, וכל חשקי יהיה
אך ורק בלמוד התורה, ולא אחפש
ספוקים אחרים. ואקים מה שכתוב
במסלת ישרים פרק א', שכל בריאת
האדם אך ורק להענג על ה', כמו
שאמרנו מא' אלול עד שמחת תורה
"אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש
שבתי בבית ה' כל ימי חיי לחזות
בנעם ה' ולבקר בהיכלו" (תהלים כו, ד).

תפילה ה

רבנו של עולם, זכני ליראת 611
שמים 390. ואזכה להבין את
הלמוד, ולשמע בקול הורים ומורים
ורבנים, ואתקן את החטא, כמו
שאמרנו ביום הכפורים: ועל חטא
שחטאנו לפניך בזלזול הורים ומורים.
ואזכה לקום את הפסוק ה' אחד =
1, "איש 311 אמו 47 ואביו 25
תיראו" 617 = 1001, ויהיה לי ספוק

קדושת הברשה

| הנהרגים על קידוש ה' אברהם אבינו יוצא לקראתם |

בהכל... 9 מליון נהרגו בשואה, אז אברהם יוצא לקראתם, אברהם יורד למטה ומקבל אותם ומלנה אותם, אז הוא נהפך למלאך, אז איך אנהנו מחזיקים פה מעמד מול שני מליון מסלמים [בארץ], יש שני מליארד מסלמים בכל העולם, יש פה שני מליון מסלמים... [אלא בזכות אלו שנהרגו על קדוש ה']. (שעור מתשפ"ג).

כתוב רש"י אומר שכתוב פעמים "וירא" – "וירא [והנה שלשה אנשים נצבים עליו] וירא [וירץ לקראתם]". למה פעמים "וירא"? אלא אומר רש"י שזה הולך על עשרה הרוגי מלכות, שכל מי שנהרג על קדוש ה' – אברהם יוצא לקראתו, כל מי שנהרג על קדוש ה', בשואה,

קדושת הצדיקים

| ה"חסד לאברהם" |

רבינו אברהם אזולי - כ"ד השון

גזירה רצו להרוג את כל היהודים שם במרוקו ובאלג'יר, כל הערבים באו עם חרבות שתובל קין עשה, אז זה היה בזמן של החסד לאברהם, הוא לימד שם את אחד הזקנים שם מ"ב, שם קדוש, ועם זה הוא עבר את הסמבטיון והביא משם נערה בת 12, היא גם ידעה את השם המפורש ועברה את הסמבטיון, אז באו מאה [אלף] ערבים, היא לקחה חרב, עשתה ככה, ונפלו כולם, ושוב באו מאה אז היא עשתה ככה נפלו אבל אח"כ החכמים התפללו עליה שתמות, היא קבורה שם במרקש כי לא עשו תשובה, לא היה יותר מלחמות, לא היה ממה לפחד אז כבר לא עשו תשובה. אז אפשר באמת להמתיק את זה שלא ימותו שלא יקבלו כדור בראש ויזכו לגן עדן, אם באים לצדיק, אם הולכים אחרי הצדיק לא חייבים למות. (שעור מתשפ"ג)

ב[בית קברות של] מרקש לפחות פעם בחיים, אנחנו היינו פעמיים, לקח אותנו מינין לרב של מרקש לבית קברות שם.

עָשִׂיוּ הָיָה [הַיִּאֲרָצִיִּיט שֶׁל הָרַב אַבְרָהָם] אֶזְזוֹלַי – הַחֶסֶד לְאַבְרָהָם, אִז הַתְּבַרֵר שִׁישׁ פֶּה שְׁלֵשָׁה מ[צֶאֱצִאִיו שֶׁל] הַחֶסֶד לְאַבְרָהָם, הַחֶסֶד לְאַבְרָהָם הָיָה לוֹ הַדְּבַר הַכִּי גָדוֹל שֶׁהָיָה בְּעוֹלָם, אִיךָ שְׁהוּא יוֹרֵד מִהָאֲנִיָּה עִם הַתְּפִלִּין – הָאֲנִיָּה שׁוֹקֵעַת, הוּא הַחֲזִיק אֶת הַתְּפִלִּין בְּיָד. לְכֵן הַחֶסֶד לְאַבְרָהָם – הַחֲתִימָה [שְׁלוֹ] זֶה אֲנִיָּה, הַחֲתִימָה שֶׁל הַחֶסֶד לְאַבְרָהָם – אַבְרָהָם אֶזְזוֹלַי, הוּא עָשָׂה חֲתִימָה שֶׁל אֲנִיָּה, כִּי אִיךָ הוּא יוֹרֵד מִהָאֲנִיָּה לְרַצִּיף לְחוּץ – בְּאוֹתוֹ רָגַע הָאֲנִיָּה שְׁקָעָה וְטָבְעָה, הָיָה לוֹ גַּם שֶׁהָיָה לוֹ אֶת הַתְּפִלִּין בְּיָד, לֹא נִשְׁאָר לוֹ שׁוּם שׁוּם שׁוּם זָכַר מִכָּל הַרְכּוּשׁ, הַמְּלִיאָרְדִים שֶׁהָיָה לוֹ... אִז זֶה הַחֶסֶד לְאַבְרָהָם, שְׁהוּא קָבוּר בְּחֶבְרוֹן.

במרוקו במרקש היו תמיד יהודים במשך 400 שנה היה שם אפילו מלך יהודי |' |, אז היה שם

1 אתה היית במרקש? כל אחד צריך להיות

מילתא דבר יהותא

1: מזכ"ל האר"ם: מגנה את חטיפתה של 'אורי מגדיש' מעזה, על ידי ישראל...

6: בימים אלו כמישהו כותב שהוא "אוהב ערבי שירה בציבור" – עדיף שינקד את זה...

7: אמא: לאן אתה הולך ככה? אני: לאכול בחוץ.
אמא: אבל למה עם המדים של הצבא? אני: כי אני לא מוצא את הארנק!...

8: אתמול הייתי בלוד ב- 12 בלילה. בא אלי שוטר אומר לי: בא איתי עכשו לתחנה... אמרתי לו: מה עשיתי? אמר לי: כלום, אני מפחד ללכת לבד...

9: מישהו בא לצלם את הבית שלי, וחשבת שזה עובד עירייה מהארנונה – אבל בסוף הוא אמר לי שהוא מחבל, אז נרגעתי...

10: חבר שאל אותי: האם לקנות נשק כעת. או לחכות למכירה המוזלת של 'משגת יוסף'...? עניתי לו: בטח בכניסה לאושר עד – תמצא בזול...

2: החלטה בקבינט המלחמה! לאחר הפרצות של תשעה באב בשחרור הקשישות האשכנזיות, שגרם לדכדוך בעם... לעומת ההילולות, התקיעה בשופר, הפרשת חלה, הקולול, הצהלה, הריקודים, הסוכריות, הבקלאוות עם כל תושבי הצ'כונה, שהרים את המורל של כל העם... הוחלט! זכות קדימה לחילוף שבויים מדוקאים תחילה בתעדוף – גם אם יש סבתא ישישה!...

3: עכשו, זה ממש לא יפה לשאול בחורה בשידוכים – איך לא חטפו אותך?...

4: רחמנות על כל המתמודדים לראשות העיר, שרצו כל סוכות משמחת בית השואבה אחת לשניה – היו בטוחים שזה נגמר. עכשו יש להם שמונה ימי חנוכה...

5: הבחירות לראשות העיר נדחו בשלשה חדשים – כדי שסיפיקו למנות ראש עיר יהודי לעזה...

קדושת הצדיקים

| הצדיק מושל על כל העולם |

עדים, קוראים לזה מלכים אבל הם רק היו ראשי ערים רק היו סתם פקידים בכלל לא היה להם צבא לא היה להם כלום, אז יש שני מיליארד 600 מיליון, 260 אלף ריבוא זה בדיוק עשר מספרים עשר ספרות זה שני מיליארד 600 מיליון.

ועכשיו הולכים להלחם עם שני מיליארד, ארבע אנשים הולכים להלחם עם שני מיליארד, אי אפשר לתאר איזה אמונה זאת, אני לא הייתי מסוגל לזה, אני, להלחם עם שני מיליארד, ופה רואים את ענר אשכול וממרא בכזה תמימות, אברהם אומר יוצאים למלחמה אז יוצאים למלחמה שיהיה עשר מיליארד מאה מיליארד לא משנה, ברגע שהצדיק אומר הולכים, הצדיק הוא מושל על העולם כולם בידיו כל השני מיליארד בידיו, ככה באו נגד חזקיה ככה יבואו עם נוג ומנוג, זה אותו מספר שני מיליארד 600 מיליון, הגמרא אומרת בסנהדרין שאותו מספר יבואו לעתיד לבוא. (שעור מתשפ"ג).

עכשיו אנחנו לומדים על ענר אשכול וממרא, שהם היו הכי צדיקים, הם הלכו עם אמונה תמימה, ענר אשכול וממרא הלכו עם הצדיק, הלכו עם אברהם, והם "בעלי ברית אברהם" (בראשית יד, יג), כאלה קדושים, כאלה טהורים עוד לא היה בעולם, כאלה קדושים, והם בעלי ברית אברהם, רק ענר אשכול וממרא ייקחו חלקם, כתוב שבסך הכל היו ארבע [שבאו יחד עם אברהם להלחם במלחמת ארבעה מלכים], הוא לקח שלושה ענר אשכול וממרא ועוד אליעזר, והם הלכו בכזה תמימות, בכזה אמונה שלא היה כזה אמונה בעולם, נגד ארבע מלכים, שני מיליארד 600 מיליון, נגד ארבע מלכים איך אפשר שארבע מלכים מנצחים חמשה לא שמענו כזה דבר שארבע מלכים ינצחו חמשה, זה היה קיסרים כל אחד היה לו איזה מאה מדינות וזה גם לא מלכים החמשה זה ראשי ערים, סדום ועמורה זה ראשי ערים סדום עמורה צוער אדמה וצבויים זה ראשי

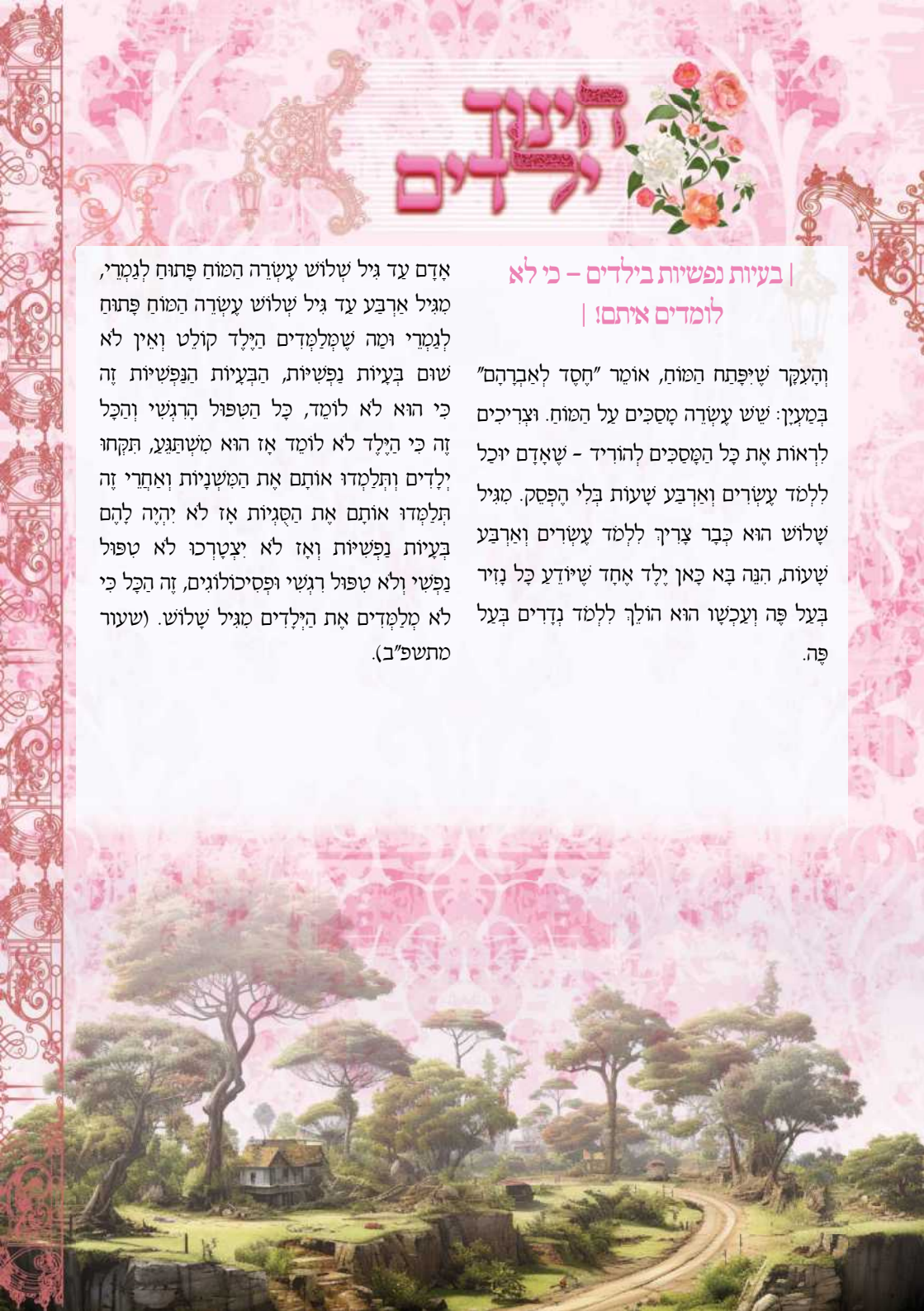
היציאה לגמרים

| בעיות נפשיות בילדים – כי לא לומדים איתם! |

אדם עד גיל שלוש עשרה המוח פתוח לגמרי, מגיל ארבע עד גיל שלוש עשרה המוח פתוח לגמרי ומה שמלמדים הילד קולט ואין לא שום בעיות נפשיות, הבעיות הנפשיות זה כי הוא לא לומד, כל הטפול הרגשי והכל זה כי הילד לא לומד אז הוא משתגע, תקחון ילדים ותלמדו אותם את המשניות ואחרי זה תלמדו אותם את הסגיות אז לא יהיה להם בעיות נפשיות ואז לא יצטרכו לא טפול נפשי ולא טפול רגשי ופסיכולוגים, זה הכל כי לא מלמדים את הילדים מגיל שלוש. (שעור מתשפ"ב).

והעקר שיפתח המוח, אומר "חסד לאברהם" במעין: שש עשרה מסכים על המוח. וצריכים לראות את כל המסכים להוריד - שאדם יוכל ללמד עשרים וארבע שעות בלי הפסק. מגיל שלוש הוא כבר צריך ללמד עשרים וארבע שעות, הנה בא כאן ילד אחד שיודע כל גזיר בעל פה ועכשו הוא הולך ללמד גדרים בעל פה.

קדושת הבית

אֲתֵנּוּ. | המלאכים לא עוזבים את האישה |

כל אשה מקיפים אותה ששים רבוא מלאכים, שש מאות אלף. וכל יום ששים רבוא חדשים. אשה המלאכים לא עוזבים אותה. הגבר יכול לשמע שיעור, והוא הולך ברחוב אחרי השעור, הוא שמע ששים רבוא פרושים, ששים רבוא אותיות, אחרי זה הוא פותח את העיניים, לא סגר את העיניים אז כל המלאכים ברחו לו!

על כל פנים מהאשה המלאכים לא בורחים, המלאכים רק בורחים מהאיש. אז אברהם ראה שהמלאכים עזבו אותו, הזהר אומר המלאכים עזבו אותו. ואז הוא [אברהם] אמר "למען ייטב לי בעבורך וחייתה נפשי בגללך" המלאכים ששומרים עליך, ישמרו גם עלי, לי כבר אין מלאכים. המלאכים של שרה, שמרו על אברהם. ובעצרת ה' נזכה לגאולה השלמה במהרה בימינו אמן! (שעור מתשפ"ב).

אברהם עוזב את הארץ, אומר הרמב"ן 'חטא גדול, חטא גדול - כי הזהר אומר שהמלאכים עזבו אותו. כי לכל אשה יש ששים רבוא מלאכים, כל אשה הולכים אתה ששים רבוא מלאכים. כי שום אשה לא חטאה לא בעגל, לא במרגלים. עשרה נסיונות עשרה חטאים, רק הגברים מתבלבלים משה כן צדיק... לא צדיק... משה מכשף... כל מילה בלבב אותם. המרגלים אמרו מה זה כאן - "נשינו וטפנו, יהיו לבו" (במדבר י"ד ג). מה משה רוצה מהחיים שלנו? שיתן לנו לחיות, שיתן לנו לחיות למה משה...? "בשנאת ה" כתוב גם בפרק א' וגם בפרק ט' בשני פרקים פעמים כתוב. גם בפרק א' פסוק (ל"ג) [כ"ז] וגם פרק ט' (פסוק כ"ח) "בשנאת ה"! זה הכל היה קומבינה, כל הקריעת ים סוף זה קומבינה לפתות אותנו להגיע למדבר, ושם ה' יזרק

קדושת הגמרא

| הכנעת הנחש רק על ידי גמרא |

שש מאות אלף אותיות, כנגד כל מספר בני ישראל, וככה כולם חוזרים בתשובה.

אנשים חוזרים בתשובה בלי שדיברו איתם בכלל, תשעים אחוז מבעלי התשובה בכלל לא דיברו איתם, ובכלל הם לא הלכו לשיעור, ופתאום הם מתעוררים, ופתאום הם רואים שיש ה' בעולם, מעצמם הם מתעוררים! איך הם מתעוררים? על ידי לימוד הגמרא [שאנו לומדים].

שאדם לומד גמרא בכוונה, ובמחשבות טהורות, הוא מתגבר על היצר הרע והנחש שבתוכו. (שעור מתשפ"ג)

אדם צריך לדעת שאפילו אחרי שהוא כבר רואה קריעת ים סוף, והוא רואה את הניסים הכי גדולים, עדיין הנחש קיים. מחטא אדם הראשון הנחש קיבל שליטה, והנחש הוא מכרסם בתוך הבן אדם ומפתה אותו בראיות אסורות ומחשבות אסורות, הנחש חי וקיים, לימוד הגמרא זה בא להכניע את הנחש.

זה שאמרנו צריכים לכוון ולברך בתורה תחילה, צריכים לכוון שאם אני לומד משמונה בבוקר עד שמונה וחצי בלילה, זה בדיוק

העסקה המדאיגה שהציע חמאס לרוסיה תמורת שחרור החטופים

בתמורה לשחרור 8 חטופים בעלי אזרחות רוסית, דורש חמאס מרוסיה אמצעי לחימה כדי להדוף את התקיפות הישראליות בעזה. בישראל מוטרדים מכך ופועלים מול רוסיה לסכל את העסקה

נתניהו: "הקריאות להפסקת אש הן קריאות כניעה לחמאס"

סגרה את שדה תמר

ביום ראשון אמר הקבינט המצרי כי יבוא הגז הטבעי של מצרים ירד לאפס, מ-800 מיליון רגל מעוקב ליום, מה שהגביר את קצב הפסקות החשמל.

לבנון לא מוותרת...

בלבנון מתקשים לעכל כי קידוח הגז בבלוך 9 הסתיים ללא גילוי מאגר מסחרי. אחרי הרעש הגדול של הסכם הגבול הימי עם ישראל קיוו בלבנון להפוך לשחקן גז משמעותי בשוק הגז באגן המזרחי של הים התיכון אך התקוות נכזבו

מנסים לאתר את תיק ההשקעות "הסודי" של חמאס

לחמאס יש תיק השקעות "סודי" ששוויו לפי הערכות עד כ-1 מיליארד דולר, כך עולה מפי מקורות אמריקאיים שטוענים כי הממשל מנסה לשים ידיו עליו. לפי הדיווחים, ארה"ב פועלת ביחד עם מדינות המפרץ בסוגייה זו. אתמול נפגשו בכירים אמריקאיים עם מקביליהם הסעודים בריאד בהקשר זה. לפי המקורות האמריקאים, מאז מתקפות ה-7 באוקטובר, ארה"ב הגבירה את מאמצי חניקת ארגון הטרור מבחינה פיננסית. יצוין כי לפני כשנתיים דווח בעיתונות העולמית על תיק השקעות סודי של חמאס בשווי מוערך העולה על חצי מיליארד דולר שכולל 40 חברות בינלאומיות הפעילות במיוחד בתחום הבנייה. רוב החברות נמצאות בטורקיה, ערב הסעודית, האמירויות, סודאן ואלג'יריה.

פוטין: "שום דבר לא יכול להצדיק הפצצת מאות אלפי אזרחים חפים מפשע"

נשיא רוסיה פוטין התייחס היום למלחמה בעזה ואמר כי "האליטות השולטות בארה"ב הן המרוויחות העיקריות מאי היציבות העולמית". פוטין התייחס לפרעות שאירעו אמש בשדה התעופה בדגסטן: "מקורם בהסתה באינטרנט"

חיזבאללה לבכיר לבנוני: "לא יכולים לראות את נפילת חמאס"

בלבנון אומרים כי ארצות הברית חייבת לחוץ על ישראל נגד פלישה קרקעית גדולה בעזה - מה שעלול לדחוף את חיזבאללה להגביר את העימותים עם ישראל. "אנחנו אומרים לחיזבאללה שאנחנו לא יכולים לסבול מלחמה". והתשובה היא "אנחנו גם לא יכולים לסבול את נפילת חמאס"

מספר חסידי חב"ד הותקפו באוזבקיסטן על ידי תומכי חמאס

הקבוצה הישראלית: "פרצנו

בהצלחה לשרתים של חברת

תחזוקת חשמל באיראן"

"אף רשת באיראן או לבנון או במדינה אחרת תהיה בטוחה תחתינו, אל תנסו אותנו אל תיתנו לנו להתאמץ ואל תשחקו באש". כך איימו חברי קבוצת הסייבר שמכנים את עצמם 'חיילים ללא מדים'

יבוא הגז המצרי ירד לאפס בעקבות המלחמה בעזה. ישראל

בדרך לעוד לקוח מרוצה

צמרת חמאס יצאה לנשום!!!

לכבוד

כ"ק מוריניו הגאון הצדיק הרב אליעזר ברלנד שליט"א

אנחנו החתומות מטה שמענו לקול בקשתו ! וקבלנו על עצמנו, להתחזק בצניעות וללכת עם חצאיות ושמלות עד הקרסול. ולכסות את הראש כראוי.

לאור המצב הקשה השורר בארץ ישראל ולמען החזרת השבויים מעזה ושיותר לא ישפך דם בעם ישראל!

פירוט הבקשה

שם

שם	פירוט הבקשה

להעברת שמות הנשים והבנות למוריניו הרב שליט"א ניתן להעביר כל יום לאחר תפילת ערבית באולם התפילות לגב' דפן תחי'

או ניתן להתקשר ל'קו הצדיק' טלפון: 02-5326502

להקיש #5 ולהשאיר את הפרטים שלכן במערכת.

לבקשת נשים ובנות רבות שרוצות להכנס לרשימת הזהב ! שמוריניו הרב שליט"א יתפלל עליהן במשך 40 יום ברציפות והן כבר הולכות בצניעות עם חצאיות ושמלות ארוכות.

העברנו שאלה למוריניו הרב שליט"א, והוא ענה במילים אלו:

"בנוגע לבנות ונשים שכבר שמתלבשות צנוע , אם הם ישפיעו וייחזקו אחרות ללכת צנוע עם חצאיות ושמלות עד הקרסול, תוכלנה להעביר את השמות והרב גם כן יתפלל עליהן" ניתן גם לשלוח את השמות לאימייל: 4214312@gmail.com

מבצע ' קדושת ציון ' יצא לדרך

בהוראתו הישירה של כ"ק מורינו הגאון הצדיק

הרב אליעזר ברלנד שליט"א

שפתח במבצע קבלות צניעות ענק

לשמירה והגנה על עם ישראל, והחזרת השבויים מעזה בריאים שלמים.
ושיותר לא ישפך דם בעם ישראל!!

כל אשה ובת שתקבל על עצמה להתחזק בצניעות

מורינו הרב שליט"א הדגיש שהקבלות הם במיוחד:

1. לכסות את כל הראש שלא ייצאו השערות.

2. לא לקצר את השמלות והחצאיות, וללבוש חצאיות ושמלות ארוכות שמגיעות עד הקרסול ומכסות את כל הרגל.

מי לא רוצה בזכות הענקית וההיסטורית הזו שמורינו הרב שליט"א באופן אישי מציע לכולכן כזו הצעה נדירה וחד פעמית שהוא באופן אישי יתפלל על כל אחת ואחת שתקבל על עצמה להתחזק בצניעות

דבר שהוא מעולם לא עשה!!

לכן ייצאנו לדרך, מורינו הרב שליט"א בקש שכל אחת תכתוב את שמה ואנחנו נעביר אליו את כל השמות.

ובזכות נשים צדקניות נגאלו ממצרים ובזכותן עתידין להגאל.

ניתן להניח בתיבה באולם תפילות את החתימות עם השמות שלכן

וכן ניתן לשלוח לאימייל:

4214312 @gmail.com

"בזכות נשים צדקניות נגאל"

